

Orientările 02/2022 privind aplicarea articolului 60 din RGPD

Versiunea 1.1

Adoptată la 14 martie 2022

Istoricul versiunilor

Versiunea 1.1	1 iulie 2022	Corecturi minore
Versiunea 1.0	14 martie 2022	Adoptarea Orientărilor 02/2022

REZUMAT

Odată cu introducerea RGPD, conceptul de „ghișeu unic” a fost stabilit drept una dintre principalele inovații. În cazurile de prelucrare transfrontalieră, autoritatea de supraveghere din statul membru în care se află sediul principal al operatorului sau al persoanei împuternicite de operator este autoritatea care coordonează asigurarea respectării RGPD pentru respectivele activități de prelucrare transfrontalieră, în cooperare cu toate autoritățile care se pot confrunta cu efectele activităților de prelucrare în cauză: fie prin intermediul sediilor operatorului sau persoanei împuternicite de operator pe teritoriul acestora, fie prin intermediul plângerilor formulate de rezidenții lor împotriva acestor activități de prelucrare. Într-adevăr, persoanele vizate ar trebui să fie în măsură să își exercite cu ușurință drepturile în materie de protecție a datelor și ar trebui să poată depune o plângere la o autoritate de supraveghere de la locul lor de reședință obișnuită. Această autoritate de supraveghere rămâne, de asemenea, punctul de contact pentru reclamant în cursul procesului de soluționare a plângerilor. Pentru a îndeplini toate aceste cerințe, articolul 60 din RGPD reglementează procedura de cooperare dintre autoritatea de supraveghere principală și celelalte autorități de supraveghere vizate.

Prezentele orientări abordează interacțiunile dintre autoritățile de supraveghere, pe de o parte, și pe cele cu CEPD și cu părțile terțe, pe de altă parte, în temeiul articolului 60 din RGPD. Scopul este de a analiza procedura de cooperare și de a oferi orientări cu privire la aplicarea concretă a dispozițiilor.

Considerații generale

O înțelegere comună a termenilor și a conceptelor de bază este o condiție esențială pentru buna desfășurare a procedurii de cooperare.

În primul rând, orientările prevăd că:

- procedura de cooperare se aplică, în principiu, tuturor cazurilor de prelucrare transfrontalieră,
- autoritatea de supraveghere principală este responsabilă în primul rând de tratarea unor astfel de cazuri, fără a avea competența de a decide în ultimă instanță pe cont propriu și că
- procedura de cooperare nu afectează independența autorităților de supraveghere, care își păstrează propria marjă de apreciere în cadrul cooperării.

Se reamintește faptul că efectele reglementărilor procedurale naționale nu trebuie să conducă la limitarea sau la obstrucționarea cooperării în temeiul RGPD.

Structura și conținutul orientărilor

Prezentele orientări se bazează pe cerințele articolului 60 și clarifică, pentru fiecare alineat în parte, condițiile care decurg din regulament și din punerea sa în aplicare.

În contextul articolului 60 alineatul (1) din RGPD, s-a stabilit că principiile care trebuie respectate pe parcursul întregii proceduri de cooperare sunt obligații reciproce. Se subliniază faptul că, deși obținerea consensului între autoritățile de supraveghere nu este o obligație, încercarea de a ajunge la o decizie consensuală convenită este un obiectiv general care trebuie atins printr-o comunicare reciprocă și consecventă a tuturor informațiilor relevante. Această comunicare reciprocă a informațiilor este obligatorie pentru toate autoritățile de supraveghere vizate (*Concerned Supervisory Authorities* – CSA), inclusiv pentru autoritatea de supraveghere principală (*Lead Supervisory Authority* – LSA). Semnificația termenului „relevant” în acest context este clarificată suplimentar prin exemple. În ceea ce privește promptitudinea, documentul recomandă ca informațiile relevante să fie comunicate reciproc în mod proactiv și cât mai rapid posibil. În cele din urmă, se reamintește posibilitatea de a utiliza mijloace informale de comunicare pentru a ajunge la un consens.

Următoarea secțiune privind articolul 60 alineatul (2) din RGPD abordează situația autorității de supraveghere principale care solicită autorității (autorităților) de supraveghere vizate să ofere asistență reciprocă în temeiul articolului 61 din RGPD și care desfășoară operațiuni comune în temeiul articolului 62 din RGPD și oferă orientări cu privire la specificațiile acestor instrumente în contextul unei proceduri de cooperare în curs.

Documentul abordează procesul de transmitere a proiectului de decizie în temeiul articolului 60 alineatul (3) din RGPD. Acesta subliniază faptul că autoritatea de supraveghere principală trebuie să acționeze în mod proactiv și cât mai rapid posibil și că autoritățile de supraveghere vizate ar trebui să fie în măsură să contribuie la procedura generală, inclusiv înainte de elaborarea proiectului de decizie (de exemplu, comunicarea reciprocă a informațiilor). În plus, autoritatea de supraveghere principală trebuie să prezinte un proiect de decizie autorităților de supraveghere vizate în toate cazurile de prelucrare transfrontalieră.

Secțiunile privind articolul 60 alineatele (4)-(6) din RGPD prezintă diferitele scenarii care urmează transmiterii unui proiect de decizie de către autoritatea de supraveghere principală și, astfel, oferă o abordare coerentă a procedurii în perioada cuprinsă între transmiterea unui proiect (revizuit) de decizie și declanșarea efectului obligatoriu în absența unor obiecții relevante și motivate sau supunerea la procedura de soluționare a litigiilor. Orientările recunosc, de asemenea, posibilitatea ca autoritatea de supraveghere principală să adapteze și să retransmită proiectul de decizie prezentat în temeiul articolului 60 alineatul (4) din RGPD înainte de expirarea termenului de patru săptămâni, cu condiția ca noi factori sau considerente să justifice o astfel de adaptare și ca importanța acestora să fie evaluată echitabil în raport cu oportunitatea procedurii de cooperare. În plus, se precizează că pot exista mai multe decizii revizuite, dar numai în cazurile în care este probabil să se ajungă la un consens datorită convergenței substanțiale dintre autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate.

Urmează apoi analiza diferitelor scenarii după ce proiectul (revizuit) de decizie devine obligatoriu pentru autoritatea de supraveghere principală și pentru autoritățile de supraveghere vizate. Se oferă clarificări cu privire la autoritatea de supraveghere care trebuie să adopte decizia națională finală în temeiul articolului 60 alineatele (7)-(9) din RGPD, pe baza proiectului de decizie care a devenit obligatoriu, și cu privire la autoritatea de supraveghere care trebuie să notifice operatorul/persoana împuternicită de operator sau reclamantul. În acest context, este abordată, de asemenea, distincția dintre notificare și informare.

În plus, orientările abordează distincția importantă dintre situațiile care constituie o refuzare/respingere a unei plângeri, cu consecința că autoritatea de supraveghere care primește plângerea adoptă decizia finală, și situațiile în care autoritatea de supraveghere principală dă curs plângerii referitoare la operator, cu consecința că autoritatea de supraveghere principală adoptă decizia finală. În acest context, se subliniază faptul că termenii dreptului Uniunii care nu fac trimitere expresă la dreptul statelor membre trebuie, în mod normal, să primească o interpretare autonomă și uniformă.

Următoarea secțiune prezintă obligațiile operatorului sau ale persoanei împuternicite de operator de a se asigura că activitățile de prelucrare sunt în conformitate cu decizia finală în toate sediile sale [articolul 60 alineatul (10) din RGPD].

Ultima secțiune abordează cerințele specifice de aplicare a articolului 66 din RGPD (procedura de urgență) în cursul unei proceduri de cooperare în curs [articolul 60 alineatul (11) din RGPD].

Un ghid de referință rapidă anexat la orientări este menit să ofere practicienilor din cadrul autorităților de supraveghere o imagine de ansamblu rapidă a procedurii și să ilustreze procedura complexă.

Cuprins

REZUMAT.....	3
1 Introducere.....	9
2 Articolul 60 în cadrul sistemului OSS.....	10
2.1 Aplicabilitatea procedurii de cooperare.....	10
2.2 Autoritatea de supraveghere principală/Autoritatea de supraveghere vizată în calitate de actori implicați.....	12
2.3 Independența autorităților de supraveghere în cadrul procedurii de cooperare.....	14
2.4 Impactul normelor procedurale naționale.....	15
3 Articolul 60 alineatul (1) – Obligații reciproce.....	15
3.1 Generalități.....	15
3.2 Încercarea de a ajunge la un consens	16
3.3 Obligația de comunicare reciprocă a tuturor informațiilor relevante	17
3.3.1 Expresia „informații relevante”	17
3.3.2 Momentul comunicării reciproce de informații	19
4 Articolul 60 alineatul (2) – Asistență reciprocă și operațiuni comune	20
4.1 Generalități.....	20
4.2 Cerințele prevăzute la articolul 60 alineatul (2)	20
4.2.1 Autoritatea de supraveghere principală poate solicita	21
4.2.2 Expresia „în orice moment”	21
4.2.3 Celelalte autorități de supraveghere vizate în calitate de destinatari	21
4.3 Cereri de asistență reciprocă.....	22
4.4 Instituirea de operațiuni comune.....	24
5 Articolul 60 alineatul (3) – Obligația privind informarea de către autoritatea de supraveghere principală și proiectul de decizie	24
5.1 Articolul 60 alineatul (3) prima teză: Obligația autorității de supraveghere principale de a-și comunica reciproc informații fără întârziere	24
5.1.1 Expresia „fără întârziere”	25
5.1.2 Expresia „informații relevante”	26
5.2 Articolul 60 alineatul (3) a doua teză: Obligația autorității de supraveghere principale de a emite un „proiect de decizie”	28
5.2.1 Obligația legală de a transmite un proiect de decizie	28
5.2.2 Expresia „proiect de decizie”	30
5.2.3 Expresia „fără întârziere” în ceea ce privește prezentarea proiectului de decizie	32
5.2.4 Expresia „ține seama în mod corespunzător de opiniile acestora”	33

6	Articolul 60 alineatul (4) – Evaluarea obiecțiilor și posibilitatea de a declanșa un proces de soluționare a litigiilor.....	34
6.1	Obiectul dispoziției.....	34
6.2	Obiecții relevante și motivate ale unei autorități de supraveghere vizate	35
6.2.1	Calcularea termenului limită	35
6.2.2	Obiecții relevante și motivate	36
6.2.3	Evaluarea obiecțiilor la proiectul transmis în temeiul articolului 60 alineatul (4)	38
6.3	Transmitere către comitet.....	39
7	Articolul 60 alineatul (5) – Proiectul revizuit de decizie.....	40
7.1	Transmiterea către celelalte autorități de supraveghere vizate	40
7.1.1	„Autoritatea de supraveghere principală intenționează să dea curs”	40
7.1.2	Obligația de a transmite un proiect revizuit de decizie.....	41
7.1.3	Transmiterea proiectului revizuit de decizie	42
7.1.4	Opiniile celorlalte autorități de supraveghere vizate.....	43
7.2	Proiectul revizuit de decizie: Procedura de evaluare	44
7.2.1	Aplicarea comună a articolului 60 alineatul (5) a doua teză și a procedurii prevăzute la articolul 60 alineatul (4)	44
7.2.2	Constrângeri impuse altor autorități de supraveghere vizate în ceea ce privește prezentarea de obiecții relevante și motivate la proiectul revizuit de decizie	45
8	Efectul obligatoriu al unui proiect de decizie (revizuit).....	46
8.1	Se consideră că sunt de acord cu proiectul de decizie	46
8.2	Proiectul de decizie devine obligatoriu	47
9	Articolul 60 alineatul (7) – Autoritatea de supraveghere principală care adoptă și notifică decizia	48
9.1	Generalități.....	48
9.2	Adoptarea deciziei finale de către autoritatea de supraveghere principală.....	49
9.3	Notificarea și informarea.....	50
9.4	Un rezumat al faptelor și motivelor relevante	51
10	Articolul 60 alineatul (8) – Refuzul/respingerea unei plângeri	52
10.1	Derogare de la alineatul (7).....	53
10.2	Termenul „refuz/respingere”	53
10.3	Adoptarea deciziei.....	57
10.4	Informarea și notificarea	58
11	Articolul 60 alineatul (9) – Refuzarea/respingerea parțială.....	58
12	Articolul 60 alineatul (10) – Notificarea măsurilor adoptate de operator sau de persoana împuternicită de operator către autoritatea de supraveghere principală/autoritățile de supraveghere vizate	59

13	Articolul 60 alineatul (11) - Procedura de urgență.....	60
13.1	Condițiile pentru invocarea articolului 66.....	60
13.2	Interacțiunea cu o procedură de cooperare în curs în temeiul articolului 60	62
	Ghid de referință rapidă.....	64

Comitetul european pentru protecția datelor,

având în vedere articolul 70 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (denumit în continuare „RGPD”),

având în vedere Acordul privind SEE, în special anexa XI și Protocolul 37 la acesta, astfel cum a fost modificat prin Decizia nr. 154/2018 a Comitetului mixt al SEE din 6 iulie 2018¹,

având în vedere articolele 12 și 22 din Regulamentul său de procedură,

ADOPTĂ URMĂTOARELE ORIENTĂRI

1 INTRODUCERE

1. Numărul procedurilor naționale de asigurare a respectării legislației privind activitățile transfrontaliere de prelucrare a datelor este în continuă creștere, multe dintre acestea fiind soluționate în cadrul mecanismului de cooperare prevăzut de RGPD. În timp ce la articolul 57 alineatul (1) literele (f) și (g) este instituit cadrul pentru cooperarea generală, articolele 56 și 60 din RGPD instituie „ghișeul unic” (*One Stop Shop* – OSS)². Această procedură specifică prevede obligația autorității de supraveghere principale (LSA) să coopereze cu celelalte autorități de supraveghere vizate (alte CSA) în încercarea de a ajunge la un consens.
2. Ar trebui subliniat faptul că modelul ghișeului unic, care permite autorităților de supraveghere (AS) din toate statele membre (SM) să fie implicate într-un tip de procedură de codecizie, este un concept nou pentru legislația în materie de protecție a datelor introdus de RGPD.
3. Prezentele orientări tratează interacțiunile dintre autoritățile de supraveghere, pe de o parte, și cu CEPD și părțile terțe, pe de altă parte, în temeiul articolului 60. Scopul este de a analiza și de a oferi orientări cu privire la aplicarea concretă a dispozițiilor. Întrucât procedura de cooperare se referă la activitățile de prelucrare, rezultatul acesteia se referă, prin definiție, la actorii implicați în această prelucrare [persoana vizată, operatorul, persoana (persoanele) împuternicită (împuternicite) de operator etc.]. Cu toate acestea, întrucât obligația de cooperare prevăzută la articolul 60 se aplică autorităților de supraveghere, prezentul document se axează pe obligațiile autorității de supraveghere principale și ale altor autorități de supraveghere vizate.
4. Abordarea chestiunii desemnării autorității de supraveghere principale și a altor autorități de supraveghere vizate nu intră în domeniul de aplicare al prezentelor orientări. Prezentele orientări presupun că acest lucru a fost clarificat și convenit în conformitate cu articolul 56, întrucât procedura de la articolul 60 atribuie competențe și acțiuni specifice autorităților de supraveghere implicate în funcție de rolurile lor. Prin urmare, se presupune că la momentul în care începe activitatea prevăzută

¹Trimiterile la „state membre” din aceste orientări trebuie înțelese ca trimiteri la „statele membre ale SEE”.

²Termenul „articol” fără specificații suplimentare se referă la articolele din RGPD.

la articolul 60 din RGPD au fost deja comunicate reciproc suficiente informații pentru a stabili diferitele roluri.

5. Cu toate acestea, în anumite situații specifice, ar putea apărea ulterior o modificare a competențelor și a rolurilor autorităților de supraveghere (de exemplu, un nou amplasament al sediului principal sau un caz de operatori asociați). Prin urmare, de îndată ce autoritățile de supraveghere iau cunoștință de orice circumstanță care ar putea afecta competența de a trata cazul în cursul fazei de cooperare, informațiile ar trebui să fie comunicate imediat autorităților de supraveghere, pentru a se identifica noua autoritate de supraveghere principală presupusă și pentru a se ajunge la un acord cu privire la alocarea rolurilor³.
6. În cazul în care se ajunge la un acord, procedura prevăzută la articolul 60 ar urma să se desfășoare în consecință. În cazul în care nu se poate ajunge la un consens, chestiunea trebuie înaintată CEPD în temeiul articolului 65 alineatul (1) litera (b).
7. Ori de câte ori, în prezentele orientări, se face trimitere la utilizarea „sistemului informațional al CEPD”, o astfel de trimitere se referă la Sistemul de informare al pieței interne („IMI”) în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne și de abrogare a Deciziei 2008/49/CE a Comisiei („Regulamentul IMI”)⁴. Sistemul informațional al CEPD este utilizat în conformitate cu articolul 60 alineatul (12) pentru furnizarea tuturor informațiilor necesare în temeiul articolului 60. În plus, autoritățile de supraveghere ar trebui să utilizeze toate formele de comunicare, cum ar fi e-mailul, telefonul, videoconferința sau comunicarea în persoană, pentru a facilita procesul de obținere a consensului.

2 ARTICOLUL 60 ÎN CADRUL SISTEMULUI OSS

2.1 Aplicabilitatea procedurii de cooperare

8. Procedura de cooperare dintre autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate în temeiul articolului 56 alineatul (1) și al articolului 60 prevede, în esență, următoarele condiții: operațiunea de prelucrare trebuie să fie transfrontalieră în conformitate cu articolul 4 alineatul (23), ceea ce înseamnă, de asemenea, că operatorul sau persoana împuternicită de operator trebuie să aibă un sediu principal sau unic în UE. Articolul 4 punctul 23 prevede două definiții alternative conexe. În primul rând, articolul 4 punctul 23 litera (a) prevede că operatorul sau persoana împuternicită de operator are sedii în mai multe state membre. În al doilea rând, operațiunea specifică de prelucrare a datelor în cauză trebuie să fie efectuată în contextul activităților mai multor sedii din UE. În conformitate cu articolul 4 punctul 23 litera (b), efectele asupra persoanelor vizate pot defini prelucrarea transfrontalieră. În cazul în care prelucrarea are loc în contextul activităților unui sediu unic al unui operator sau al unei persoane împuternicite de operator pe teritoriul Uniunii, se

³ A se vedea, de asemenea: Avizul 8/2019 privind competența unei autorități de supraveghere în cazul modificării circumstanțelor cu privire la sediul principal sau sediul unic.

⁴ A se vedea, de asemenea, articolul 17 din Regulamentul de procedură al CEPD.

presupune că prelucrarea transfrontalieră afectează în mod semnificativ sau este susceptibilă de a afecta în mod semnificativ persoane vizate din cel puțin două state membre⁵.

9. CEPD subliniază că articolele 56 și 60⁶ se aplică cooperării dintre autoritățile de supraveghere în toate cazurile bazate pe prelucrarea transfrontalieră, indiferent de originea cazului (plângere, investigație *ex officio* etc.). Acest lucru nu aduce atingere dispozițiilor articolelor 55⁷ și 65.
10. Deși numai articolul 60 alineatul (7) ultima teză, precum și alineatele (8) și (9) se referă la tratarea plângerilor, articolul 56 alineatul (1) și articolul 60, ca dispoziții de bază privind procedura de cooperare, se referă la prelucrarea transfrontalieră în general. În ceea ce privește mecanismul de cooperare, articolul 60 alineatul (3) se referă, de asemenea, la faptul că autoritatea de supraveghere principală „comunică [...] informațiile relevante referitoare la această chestiune”, și anume cazul în general, astfel că nu se limiteze deloc la cazurile bazate pe plângeri. Termenul „chestiune” include, de exemplu, procedurile „ex officio” și posibilitatea prevăzută la articolul 57 alineatul (1) litera (h) de a desfășura o investigație, de exemplu pe baza informațiilor primite de la o altă autoritate de supraveghere sau de la o altă autoritate publică. Întrucât tratarea plângerilor intră deja sub incidența articolului 57 alineatul (1) litera (f), aceste informații furnizate în conformitate cu articolul 57 alineatul (1) litera (h) nu trebuie să se bazeze pe o plângere.
11. În plus, acest lucru este susținut de o abordare sistematică în ceea ce privește posibilele sancțiuni sau căi de atac în temeiul articolului 58 alineatul (2), care se aplică tuturor tipurilor de prelucrare, și nu doar plângerilor.

Exemplu 1: Informațiile provenite din mass-media sau de la avertizorii de integritate furnizate de o autoritate de supraveghere vizată pot constitui, de asemenea, un punct de lansare a procedurii prevăzute la articolul 60 dacă sunt specifice și substanțiale, și anume dacă faptele sunt prezentate în mod concret și complet. Cu toate acestea, simpla transmitere a unui articol din ziar fără informații mai detaliate, de exemplu o evaluare inițială efectuată de autoritatea de supraveghere vizată, nu constituie în mod normal o dovadă suficientă a unei încălcări a protecției datelor și, prin urmare, nu ar fi considerată suficient de fundamentată pentru a determina măsuri de supraveghere. Dimpotrivă, nu este necesar să se furnizeze dovezi ferme pentru inițierea unei proceduri în temeiul articolului 60, deoarece procedura în sine urmărește să stabilească dacă există sau nu o încălcare. Cu toate acestea, autoritatea de supraveghere principală dispune de o amplă marjă de apreciere pentru a decide când să inițieze o investigație *ex officio* pe baza informațiilor primite de la alte autorități de supraveghere vizate sau surse cu privire la potențiale încălcări.

12. Aplicarea în toate cazurile transfrontaliere rezultă, de asemenea, din scopul mecanismului de cooperare: Acesta a fost creat „în vederea promovării aplicării uniforme a normelor de protecție a datelor prin intermediul unei interpretări coerente”⁸ și pentru a asigura o supraveghere și o asigurare a respectării normelor eficace în cadrul Uniunii. Limitarea la cazurile întemeiate pe plângeri ar contrazice acest scop.

⁵ A se vedea, de asemenea: Orientările WP244 pentru identificarea autorității de supraveghere principale a operatorului sau a persoanei împuternicite de operator.

⁶ Cu excepția cazului descris la punctul 13 de mai jos.

⁷ A se vedea, de asemenea: Considerentul 128.

⁸ SWD (2020)115 final, p. 6.

13. Pentru cazurile cu impact exclusiv local, articolul 56 alineatul (2) și articolul 56 alineatul (3) prevăd că autoritatea de supraveghere care a primit plângerea sau a fost informată cu privire la o posibilă încălcare are competență dacă autoritatea de supraveghere principală decide să nu trateze cazul. Articolul 60 nu se aplică în aceste cazuri. În conformitate cu articolul 56 alineatul (4), articolul 60 se aplică numai în cazul în care autoritatea de supraveghere principală decide să trateze cazul.

2.2 Autoritatea de supraveghere principală/Autoritatea de supraveghere vizată în calitate de actori implicați

14. Articolul 56 alineatul (1) conține o definiție juridică a autorității de supraveghere principale competente; această definiție trebuie coroborată cu articolul 60, care stabilește sarcinile și competențele esențiale ale autorității de supraveghere principale în cadrul procedurii prevăzute la articolul 60⁹. Autoritatea de supraveghere principală este definită ca fiind autoritatea de supraveghere pentru sediul principal sau sediul unic al operatorului sau al persoanei împuternicite de operator din Uniune, care este competentă pentru prelucrarea transfrontalieră efectuată de operatorul sau persoana împuternicită de operator în cauză. Este, de asemenea, singurul interlocutor al operatorului sau al persoanei împuternicite de operator în cauză, în conformitate cu articolul 56 alineatul (6).
15. Punctul de plecare relevant pentru stabilirea autorității de supraveghere principale este prelucrarea transfrontalieră specifică a datelor („efectuată”) de către operatorul respectiv sau de către persoana împuternicită de operator¹⁰.
16. WP244 clarifică faptul că „o autoritate de supraveghere principală este autoritatea care are responsabilitatea principală de a gestiona o activitate de prelucrare transfrontalieră a datelor”. Cu alte cuvinte, autoritatea de supraveghere principală are competență pentru prelucrarea transfrontalieră efectuată de către operatorul sau persoana împuternicită de operator în cauză, fiind singurul interlocutor al operatorului sau al persoanei împuternicite de operator în statul membru respectiv, în temeiul articolului 56 alineatul (6). În cadrul procedurii de cooperare prevăzute la articolul 60 și în conformitate cu articolul 56 alineatul (1), această competență se traduce printr-o „funcție de conducere”, și anume un rol de coordonare în continuarea cazului, organizarea procedurii de cooperare în vederea implicării celorlalte autorități de supraveghere vizate, coordonarea investigațiilor, strângerea probelor etc., precum și în responsabilitatea de a prezenta un proiect de decizie care face obiectul unor avize sau obiecții din partea celorlalte autorități de supraveghere vizate¹¹.
17. Cu toate acestea, CEPD consideră că autoritatea de supraveghere principală nu are competențe exclusive în ceea ce privește procesul de cooperare, întrucât RGPD prevede o responsabilitate comună de a monitoriza și de a asigura aplicarea RGPD în mod consecvent, astfel încât poziția autorității de supraveghere principale face obiectul opiniilor celorlalte autorități de supraveghere vizate, iar rezultatul ar trebui să fie o decizie luată prin consens. Acest lucru este clarificat de decizia legiuitorului

⁹ Pentru „cazurile locale” menționate la articolul 56 alineatul (2), trebuie respectate dispozițiile de la articolul 56 alineatele (3) și (4).

¹⁰ Pentru informații suplimentare cu privire la această chestiune, a se vedea, de asemenea: WP244 rev.01: „Orientări pentru identificarea autorității de supraveghere principale a operatorului sau a persoanei împuternicite de operator”.

¹¹ În acest sens, rolul autorității de supraveghere principale a fost caracterizat la mai multe puncte „primus inter pares”, de exemplu de către avocatul general în Concluziile sale privind cauza C-645/19, punctul 111.

Uniunii potrivit căreia, în cazul unor dezacorduri persistente între autoritățile de supraveghere, acestea trebuie soluționate de CEPD în temeiul articolului 65 alineatul (1) litera (a).

18. În conformitate cu articolul 4 punctul 22, autoritate de supraveghere vizată înseamnă o autoritate de supraveghere care este vizată de procesul de prelucrare a datelor cu caracter personal deoarece:
- (a) operatorul sau persoana împuternicită de operator este stabilit(ă) pe teritoriul statului membru al autorității de supraveghere respective¹²;
 - (b) persoanele vizate care își au reședința în statul membru în care se află autoritatea de supraveghere respectivă sunt afectate în mod semnificativ sau sunt susceptibile de a fi afectate în mod semnificativ de prelucrare sau
 - (c) la autoritatea de supraveghere respectivă a fost depusă o plângere.
19. CEPD consideră că aceste cerințe sunt, în principiu, evidente și simple, astfel încât, în principiu, nu trebuie respectate cerințe speciale în acest caz. În ceea ce privește factorul de la litera (a), existența unui sediu va fi, în general, ușor de stabilit. Același lucru este valabil și pentru litera (c), și pentru întrebarea dacă la o anumită autoritate de supraveghere a fost depusă o plângere. Trebuie remarcat faptul că la litera (b) persoana vizată trebuie doar să aibă reședința în statul membru în cauză; aceasta nu trebuie să fie cetățean al statului respectiv¹³
20. În cazul în care există îndoieli, pare adecvat în ceea ce privește consecințele juridice ca, practic, fiecare autoritate să trebuiască să își susțină raționamentul pentru a fi vizată.
21. Expresia „afectată în mod semnificativ” a fost definită în continuare în WP244 prin numirea factorilor (cum ar fi utilizarea unei anumite limbi, utilizarea unei anumite monede, disponibilitatea unui serviciu în statul membru în cauză, adresa concretă a operatorului sau a persoanei împuternicite de operator etc.) care trebuie luați în considerare de fiecare autoritate atunci când evaluează dacă este vizată.
22. În cazul în care, în orice moment, o autoritate de supraveghere care nu a fost vizată anterior devine vizată în cursul unei proceduri în curs în temeiul articolului 60 (de exemplu, prin primirea unei plângeri), poate fi avută în vedere următoarea procedură de bază:
- J Autoritatea de supraveghere vizată ar trebui să notifice imediat autorității de supraveghere principale statutul său și să solicite includerea sa în procedura ghișeului unic.
 - J Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să se asigure că implică această nouă autoritate de supraveghere vizată ca atare, în special în registrul de cazuri respectiv, și ar trebui să informeze noua autoritate de supraveghere vizată cu privire la includerea sa în procedura de luare a deciziilor. În cazul în care autoritatea de supraveghere principală constată că o autoritate care nu este încă implicată este sau a devenit autoritate de supraveghere vizată, aceasta ar trebui să o informeze cu privire la această modificare a statutului¹⁴.
23. Implicarea unei autorități de supraveghere nou vizate într-o procedură de cooperare în curs ar trebui să fie posibilă în orice etapă a cazului, dar nu poate avea niciun efect asupra procedurii prevăzute la

¹² Pentru informații suplimentare referitoare la termenul „sediul”, a se vedea Orientările CEPD 3/2018, p. 5-7, și referitoare la expresia „în cadrul activităților unui sediu”, Orientările CEPD 3/2018 p. 7-9.

¹³ A se vedea, de asemenea: Orientările WP244 pentru identificarea autorității de supraveghere principale a operatorului sau a persoanei împuternicite de operator, p. 9.

¹⁴ Întregul proces ar trebui să se desfășoare prin utilizarea sistemului informațional al CEPD.

articolul 60. Prin urmare, toate termenele și procedurile prevăzute la articolul 60 rămân neafectate, și anume, de exemplu, termenul prevăzut la articolul 60 alineatul (4), odată ce autoritatea de supraveghere principală și-a prezentat proiectul de decizie, indiferent dacă, între timp, o nouă autoritate de supraveghere vizată s-ar putea alătura procedurii.

24. Din acest motiv, autoritatea de supraveghere vizată poate analiza dacă respectivul caz poate fi tratat în continuare în mod eficace în cadrul procedurii de cooperare în curs și dacă ar trebui mai degrabă să deschidă o nouă procedură, de exemplu deoarece cea actuală nu acoperă (unele) aspecte esențiale în cazul înaintat autorității de supraveghere vizate.

2.3 Independența autorităților de supraveghere în cadrul procedurii de cooperare

25. În cadrul procedurii de cooperare, atât autoritatea de supraveghere principală, cât și celelalte autorități de supraveghere vizate acționează în calitate de autorități de supraveghere independente, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1).
26. Cu toate acestea, CJUE a subliniat¹⁵ că independența autorităților de supraveghere a fost introdusă pentru a oferi o protecție sporită persoanelor vizate în cauză, și nu pentru a conferi un statut special organismelor de supraveghere¹⁶. Prin urmare, independența trebuie înțeleasă ca o protecție absolută împotriva oricărei influențe externe. Totuși, în acest context, autoritățile de supraveghere formează o unitate în cadrul unei rețele administrative europene, în cadrul căreia sunt responsabile de asigurarea aplicării coerente a RGPD în întreaga Uniune.
27. Trimiterea la procedura de cooperare din dispoziția de instituire a autorităților de supraveghere [articolul 51 alineatul (2)] subliniază importanța mecanismului de cooperare pentru funcționarea unei supravegheri unificate și a unui standard de protecție eficace printr-o aplicare consecventă a RGPD în cadrul Uniunii.
28. În acest sens, CEPD subliniază că toate etapele din cadrul procedurii de cooperare sunt compatibile cu independența acordată în mod legal autorităților de supraveghere în temeiul dreptului primar și al articolului 52, întrucât această independență se raportează la influența externă, astfel cum s-a clarificat mai sus, și nu are niciun impact asupra obligației generale de cooperare care este prevăzută ca o obligație generală în temeiul articolului 60.
29. Ar trebui remarcat faptul că autoritățile de supraveghere, în calitate de autorități administrative naționale, se bucură de o anumită marjă de apreciere în temeiul dreptului intern pentru a decide cu toată diligența cuvenită direcția de acțiune care poate contribui cel mai bine la interesul public pe care îl servesc [a se vedea articolul 51 alineatul (1)]. Această marjă de apreciere trebuie exercitată în conformitate cu dispozițiile RGPD și în conformitate cu garanțiile procedurale adecvate prevăzute în dreptul Uniunii și în dreptul intern, în mod imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil.
30. Astfel, marja de apreciere care trebuie recunoscută autorităților de supraveghere care acționează în calitate de autorități administrative independente, fără influența părților interesate externe, nu poate fi nelimitată, în special în raport cu dreptul Uniunii, deoarece acestea (atât autoritatea de supraveghere

¹⁵ Cauza CJUE C-518/07, Comisia/Germania, punctele 25, 32 și următoarele, [ECLI:EU:C:2010:125], cauza C-362/14, Schrems/DPC, punctele 99 [ECLI:EU:C:2015:650]; confirmat în cauza – C-311/18, Schrems II punctul 115 [ECLI:EU:C:2020:559].

¹⁶ Cauza C-518/07, punctul 25 [ECLI:EU:C:2010:125], a se vedea, de asemenea, cauza C-362/14, punctul 41.

principală, cât și celelalte autorități de supraveghere vizate) trebuie să acționeze în cooperare și sunt răspunzătoare pentru deciziile lor (sau lipsa unor decizii) cu privire la un anumit caz.

2.4 Impactul normelor procedurale naționale

31. Întrucât RGPD nu reglementează toate detaliile cooperării, sarcinile și competențele încredințate autorităților de supraveghere de articolele 57 și 58 trebuie să fie îndeplinite în temeiul dreptului procedural intern.
32. Se obișnuiește ca instrumentele juridice ale UE să includă dispoziții procedurale (cum ar fi articolele din RGPD care conferă anumite competențe autorităților de supraveghere), dar în măsura în care dreptul Uniunii nu prevede norme procedurale specifice, se aplică dreptul procedural intern. În aceste cazuri, se aplică, în general, principiul autonomiei procedurale naționale, care este un principiu general al dreptului Uniunii. Acest principiu general este limitat, astfel cum se subliniază pe larg în jurisprudența CJUE, de principiile UE privind echivalența și eficacitatea¹⁷. Aceste principii prevăd că normele naționale aplicabile trebuie să trateze o chestiune determinată la nivelul UE într-un mod cel puțin la fel de favorabil ca cele pur naționale (echivalență). În plus, aplicarea dispozițiilor naționale nu trebuie să complice în mod semnificativ sau să facă practic imposibilă realizarea obiectivului standardelor juridice europene (eficacitate).
33. Cu toate acestea, întrucât există astfel de norme administrative naționale diferite, aplicarea lor poate duce la diferențe și poate fi (parțial) motivul pentru care autoritățile de supraveghere tratează cazurile în moduri diferite și le investighează în mod diferit. Totuși, aceste distincții din dreptul intern (procedural) nu trebuie să conducă la situații în care principiile echivalenței și efectivității sunt compromise.
34. În consecință, în cazul în care nu este posibilă concilierea dreptului Uniunii cu cerințele naționale în acest mod, și anume dacă dispoziția națională este în contradicție cu dreptul Uniunii, reglementările naționale care contravin dreptului Uniunii trebuie, în principiu, să rămână neaplicate¹⁸.
35. În ceea ce privește mecanismul de cooperare, CEPD subliniază, prin urmare, că dreptul intern (procedural) care are un impact în sensul „complicării semnificative sau a imposibilității practice de a realiza” o cooperare eficientă nu este compatibilă cu RGPD și „trebuie să fie reconciliată cu cerința aplicării uniforme a dreptului comunitar, astfel încât să se evite tratamentul inegal” (CEJ, C-290/91, punctul 8). Întrucât aceasta este o obligație impusă tuturor statelor membre, în cazul în care reconcilierea de mai sus se dovedește imposibilă, consecința este că o autoritate ar trebui să ia în considerare neaplicarea unor astfel de norme de drept intern.

3 ARTICOLUL 60 ALINEATUL (1) – OBLIGAȚII RECIPROCE

3.1 Generalități

¹⁷ În ceea ce privește ghișeul unic, a se vedea: Cauza C-645/19, punctul 53: „Aplicarea mecanismului «ghișeului unic» impune, prin urmare, astfel cum confirmă considerentul 13 al Regulamentului (UE) 2016/679, o cooperare loială și eficientă între autoritatea de supraveghere principală și celelalte autorități de supraveghere vizate.”

¹⁸ A se vedea, de asemenea: CJUE: cauza C-215/83, punctul 19; cauza C-94/87, punctul 12, cauza C-280/13, punctul 37.

36. Articolul 60 alineatul (1) prevede o obligație generală de cooperare, care obligă în mod egal toate autoritățile de supraveghere implicate. Formularea clarifică prin utilizarea indicativului prezent că obligația de a coopera nu implică o marjă de apreciere, ci o obligație legală.
37. Articolul 60 alineatul (1) stabilește principii de bază și generale, care se aplică pe întreaga durată a cooperării dintre autoritățile de supraveghere. În conformitate cu formularea acestui articol, conceptele-cheie ale procedurii de cooperare constau în „încercarea de a ajunge la un consens” și în obligația autorităților de a-și „comunica reciproc toate informațiile relevante”.
38. CEPD subliniază în mod expres că aceste obligații trebuie să fie respectate de autoritatea de supraveghere principală și de orice altă autoritate de supraveghere vizată (obligație reciprocă).

3.2 Încercarea de a ajunge la un consens

39. „Încercarea de a ajunge la un consens” trebuie înțeleasă ca un obiectiv juridic¹⁹, care nu implică o obligație juridică de a ajunge la un consens într-un anumit caz. Cu toate acestea, acest obiectiv juridic are o influență decisivă asupra tuturor acțiunilor întreprinse de toate autoritățile de supraveghere vizate pe parcursul întregului proces de cooperare, și anume stabilește direcția pentru o cooperare în care autoritățile de supraveghere fac tot posibilul și „încearcă în mod hotărât și serios”²⁰ să ajungă la un consens.
40. Procedura de cooperare desfășurată în „încercarea de a ajunge la un consens” implică neapărat un schimb reciproc de opinii și documente pe această temă. Acest schimb reciproc este menit să asigure că toate circumstanțele relevante ale cazului au fost luate în considerare și, prin urmare, ar putea contribui, de asemenea, la prevenirea litigiilor²¹.
41. Această acțiune consensuală ar trebui să fie norma, care este ilustrată și de dispozițiile articolului 60 alineatul (11) și ale articolului 66 alineatul (1), conform cărora „în circumstanțe excepționale” și, respectiv, „prin derogare de la [...] procedura menționată la articolul 60”, o autoritate de supraveghere vizată poate lua măsuri urgente²².
42. Importanța acestui obiectiv este confirmată de comparația dintre textul actual și propunerea inițială a Comisiei din 2012 privind RGPD, care nu menționa „consensul” și prevedea doar competența exclusivă a autorității de supraveghere principale în cazurile transfrontaliere. Textul actual reflectă o abordare diferită aprobată de legiuitorul Uniunii, în care se pune accentul pe cooperarea obligatorie a autorităților de supraveghere, care ar trebui să fie echitabilă și constructivă²³. În eforturile lor de a ajunge la un consens, autoritățile de supraveghere ar trebui să utilizeze toate instrumentele posibile, inclusiv comunicările reciproce de informații relevante, oferindu-și posibilitatea de a-și exprima opiniile

¹⁹ A se vedea, de asemenea: Cauza C-645/19 punctul 51 „... autoritatea de supraveghere principală este obligată, printre altele, să încerce să ajungă la un consens.”

²⁰ Merriam-Webster: „endeavour” (încercare; efort).

²¹ A se vedea, de asemenea: Orientările 9/2020 privind obiecția relevantă și motivată în temeiul Regulamentului (UE) 2016/679, punctul 9.

²² A se vedea, de asemenea: Considerentul 138 care prevede că „[în] alte cazuri cu relevanță transfrontalieră, ar trebui pus în aplicare mecanismul de cooperare între autoritatea de supraveghere principală și autoritățile de supraveghere vizate, [...] fără declanșarea mecanismului pentru asigurarea coerenței”.

²³ A se vedea, de asemenea: Avizul AG privind cauza C-645/19, punctul 87.

cu privire la schimbul de informații și de a lua în considerare punctul de vedere al altor autorități de supraveghere vizate²⁴.

43. Prin urmare, acest lucru se traduce printr-o obligație reciprocă impusă autorității de supraveghere principale și altor autorități de supraveghere vizate de a selecta abordările de cooperare care sunt cele mai potrivite pentru a ajunge la un consens, astfel cum este descris.

3.3 Obligația de comunicare reciprocă a tuturor informațiilor relevante

Un element-cheie, precum și un element prioritar suplimentar al procedurii de cooperare constă în comunicarea obligatorie (folosirea indicativului prezent) a „tuturor informațiilor relevante” între autoritățile de supraveghere implicate – aplicabilă pe parcursul întregii proceduri de cooperare.

44. Comunicarea reciprocă a informațiilor relevante este o obligație reciprocă necesară pentru a permite autorității de supraveghere principale și celorlalte autorități de supraveghere vizate să își îndeplinească în mod eficace rolurile, de exemplu atunci când stabilesc dacă a existat o încălcare a RGPD²⁵.
45. Comunicarea reciprocă de informații este deosebit de importantă dacă autoritatea de supraveghere principală nu are în vedere nicio operațiune comună [articolul 60 alineatul (2) și articolul 62] și nu există cereri de asistență reciprocă [articolul 60 alineatul (2) și articolul 61] pentru a colecta în comun informații relevante. Fără aceste proceduri suplimentare, care necesită în mod firesc o mai mare implicare și coordonare, autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate trebuie să se bazeze pe comunicarea reciprocă de informații în conformitate cu articolul 60 alineatele (1) și (2).

3.3.1 Expresia „informații relevante”

46. Informațiile care trebuie considerate „relevante” depind de circumstanțele fiecărui caz în parte. În principiu, toate informațiile care contribuie în mod direct sau indirect la încheierea procedurii ar trebui clasificate ca fiind relevante. Acestea includ informații suficiente cu privire la elementele de fapt și aspectele juridice specifice cazului. Informațiile care sunt deja cunoscute sau disponibile publicului nu trebuie neapărat să fie partajate.
47. Prin urmare, comunicarea reciprocă de informații nu este un scop în sine, ci servește tuturor autorităților de supraveghere implicate pentru a trata cazul și pentru a-și putea îndeplini în mod corespunzător rolul de autorități de supraveghere. Prin urmare, pentru punerea în practică, este imperativ ca toate părțile implicate să acționeze în mod corespunzător, și anume proporțional și în spiritul unei bune cooperări. Prin urmare, întrebarea în fiecare caz ar trebui să vizeze, în esență, informațiile de care ar avea nevoie neapărat fiecare autoritate de supraveghere pentru a trata cazul.
48. De exemplu, în cazul unei autorități de supraveghere principale, acestea se referă la toate informațiile relevante colectate în legătură cu operatorul sau persoana împuternicită de operator – autoritatea de supraveghere principală fiind „singurul interlocutor” al operatorului (constatările investigațiilor, rapoarte, schimburi cu operatorul, înregistrări ale reuniunilor, dovezi suplimentare etc.).

²⁴ 2012/0011 (COD) articolul 51 alineatul (2).

²⁵ A se vedea, de asemenea: CEPD, Decizia 01/2020 privind litigiul declanșat [...] în temeiul articolului 65 alineatul (1) litera (a) din RGPD, punctele 134-136.

49. În cazul în care informațiile sunt substanțiale în special ca volum și ca domeniu de aplicare, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să găsească modalități de a furniza rezumate, extrase și rapoarte pentru a susține argumentele prezentate în proiectul de decizie.
50. În cazul unei alte autorități de supraveghere vizate, acest lucru ar trebui să se traducă printr-o obligație de a divulga proactiv autorității de supraveghere principale, precum și celorlalte autorități de supraveghere vizate, toate informațiile relevante privind cazul (plângerea, notificarea privind încălcarea securității datelor etc.) pe care le deține respectiva autoritate de supraveghere și care sunt utile pentru evaluarea situației de drept și de fapt a cazului. Acestea pot include orice pledoarii, argumente, corespondența cu persoanele vizate sau orice constatări ale autorității de supraveghere vizate, de exemplu, în cursul fazei de verificare, sau inspecții naționale care au condus la detectarea unei posibile încălcări la sediul național al operatorului într-un context transfrontalier.

De exemplu, următoarele informații ar putea fi comunicate reciproc între autoritățile de supraveghere:

- informații care au consecințe asupra realocării competențelor autorității de supraveghere principale și asupra repartizării rolurilor/calificării autorităților de supraveghere vizate²⁶ (de exemplu, modificări privind operatorii sau sediul principal etc.);
- corespondența cu operatorul de date/persoanele vizate cu privire la subiectul unei plângeri sau al unei investigații;
- reuniuni cu operatorii sau persoanele împuternicite de operatori: ordinea de zi, domeniul de aplicare și sarcinile, procesul-verbal al reuniunii/evaluarea rezultatelor reuniunii, acțiunile ulterioare preconizate;
- procesele-verbale ale audierilor și reaudierilor – legate, de asemenea, de aspecte individuale ale cazului;
- chestionare trimise operatorului/persoanei împuternicite de operator;
- posibilul prim proiect de raport al investigației/inspecției;
- posibile rapoarte ale experților (juridice, tehnice) și din partea furnizorilor externi;
- domeniul de aplicare preconizat al unei investigații/raportul de inspecție/procesul-verbal al investigațiilor;
- declarații ale martorilor și alte probe juridice, alte indicații relevante, experiență în ceea ce privește operatorul sau persoana împuternicită de operator sau prelucrarea datelor, practica administrativă;
- informații necesare pentru a stabili scopul corect: de exemplu, pentru o investigație privind un subiect foarte tehnic, este probabil ca informațiile referitoare la aspectele tehnice să fie foarte relevante, în timp ce, în alte cazuri, aspectele tehnice sunt mai puțin relevante.
- Notă: Exemplele de mai sus nu sunt exhaustive. Informațiile care vor fi considerate de către autoritățile de supraveghere ca fiind relevante vor depinde de circumstanțele cazului respectiv.

²⁶ A se vedea punctul 5 de mai sus.

Pentru comunicarea reciprocă a unor astfel de informații, ar trebui utilizat sistemul informațional al CEPD.

51. În ceea ce privește principiul reducerii la minimum a datelor, prevăzut la articolul 5 alineatul (1) litera (c), ar trebui să se evalueze de la caz la caz dacă este necesară comunicarea datelor cu caracter personal. Datele cu caracter personal ar trebui partajate numai dacă sunt necesare pentru a aborda o anumită chestiune.
52. Autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate pot semnala anumite informații ca fiind (extrem de) confidențiale, în special atunci când se consideră că acest lucru este necesar pentru îndeplinirea cerințelor privind constrângerile de confidențialitate prevăzute în legislația națională. Într-un astfel de caz, autoritățile de supraveghere ar trebui să se informeze reciproc imediat și să găsească în comun opțiuni juridice pentru o soluție, având în vedere că dispozițiile privind confidențialitatea se referă, de obicei, la părți terțe externe, și nu la autoritățile de supraveghere vizate. În acest sens, nu ar trebui să fie publicată sau comunicată părților terțe nicio informație primită care face obiectul normelor naționale privind secretul fără consultarea prealabilă a autorității de origine, ori de câte ori este posibil.
53. În ceea ce privește cererile de acces public, fără a aduce atingere reglementărilor naționale în materie de transparență, autoritățile de supraveghere ar trebui să se consulte reciproc înainte de a acorda sau de a refuza accesul la documente care au făcut obiectul unei comunicări reciproce de informații în cursul procedurii de cooperare.

3.3.2 Momentul comunicării reciproce de informații

54. La articolul 60 alineatul (1) nu este prevăzut niciun termen specific, deoarece aceasta este o obligație generală, indiferent de momentul implicat. Cu toate acestea, aplicarea efectivă a RGPD la nivelul UE necesită ca toate autoritățile de supraveghere vizate să primească toate informațiile relevante în timp util, și anume cât mai curând posibil în mod rezonabil. Prin urmare, CEPD consideră că obligația reciprocă de comunicare a tuturor informațiilor relevante se aplică neapărat înainte de prezentarea unui proiect de decizie de către autoritatea de supraveghere principală.
55. Pentru a facilita obținerea unui un consensus, informațiile ar trebui să fie comunicate reciproc într-un moment în care autoritatea de supraveghere principală are încă posibilitatea de a lua în considerare punctele de vedere ale celorlalte autorități de supraveghere vizate. Acest lucru ar trebui să se aplice oricărei etape a procedurilor și, în special, ar trebui să împiedice prezentarea altor autorități de supraveghere vizate cu fapte realizate, de exemplu deoarece anumite etape ale procedurilor pot fi excluse în temeiul dreptului intern.
56. În acest sens, articolul 60 prevede, de asemenea, „spațiu de reflecție” atât pentru autoritățile de supraveghere principale, cât și pentru alte autorități de supraveghere vizate, în sensul că există posibilitatea de a facilita obținerea consensului prin comunicări reciproce „informale” ale „tuturor informațiilor relevante” fără termene stricte înainte de declanșarea etapelor „formale”. Cu cât comunicarea reciprocă de informații dintre autoritățile de supraveghere implicate este mai cuprinzătoare și mai rapidă, cu atât mai mare va fi probabilitatea de a se ajunge la un consensus cât mai curând posibil.

57. Prin urmare, CEPD recomandă, ca standard minim, ca autoritatea de supraveghere principală să depună toate eforturile pentru a partaja în mod proactiv, cu celelalte autorități de supraveghere vizate, domeniul de aplicare și principalele concluzii ale proiectului său de decizie înainte de transmiterea oficială a acestuia din urmă. Acest lucru permite celorlalte autorități de supraveghere vizate să își formeze propriile opinii în această privință și să semnaleze în timp util eventualele întrebări autorității de supraveghere principale. Autoritatea de supraveghere principală poate decide să abordeze aceste aspecte în mod oficial înainte de a emite proiectul de decizie și, prin urmare, înainte de a declanșa procedura foarte strictă prevăzută la articolul 60 alineatele (4) și (5) pentru formularea de obiecții la proiectul de decizie.
58. De fapt, ar trebui să se țină seama de faptul că mecanismul de cooperare este menit să sprijine aplicarea cu eficacitate a protecției datelor în cadrul UE și să contribuie la aceasta. Autoritățile de supraveghere vor trebui să dezvolte bune practici prin acumularea continuă de experiență practică, fiind flexibile în alegerea modalităților optime de cooperare.

4 ARTICOLUL 60 ALINEATUL (2) – ASISTENȚĂ RECIPROCĂ ȘI OPERAȚIUNI COMUNE

4.1 Generalități

59. Articolul 60 alineatul (2) se referă la forme specifice de cooperare între autoritatea de supraveghere principală și celelalte autorități de supraveghere vizate pe parcursul procedurii de cooperare prevăzute la articolul 60, și anume în cadrul mecanismului ghișeului unic.
60. Articolul 60 alineatul (2) depășește obligația de comunicare reciprocă a tuturor informațiilor relevante, prevăzută la articolul 60 alineatul (1), și prevede un tip specific de cooperare pe care autoritatea de supraveghere principală o poate avea în vedere, dacă este necesar, într-un caz concret: ie solicită autorității (autorităților) de supraveghere vizate să acorde asistență reciprocă, fie solicită autorității (autorităților) de supraveghere vizate să se angajeze într-o operațiune comună desfășurată de autoritatea de supraveghere principală.
61. Aplicarea articolelor 61 și 62 în domeniul de aplicare al articolului 60 alineatul (2) implică interpretarea dispozițiilor acestor articole în coroborare cu articolul 60 și, prin urmare, acestea trebuie adaptate la contextul precis al unei proceduri de cooperare și la repartizarea rolurilor prevăzute de mecanismul ghișeului unic, în special la articolul 60 alineatul (2).
62. Prin specificarea principalelor scopuri ale unei astfel de cooperări, și anume efectuarea de investigații sau monitorizarea punerii în aplicare a unei măsuri privind un operator sau o persoană împuternicită de către operator într-un alt stat membru, articolul 60 alineatul (2) subliniază două etape ale procedurii de cooperare în cazul în care aceste instrumente de cooperare sunt aplicabile: în primul rând, în timpul fazei de investigare, înainte de adoptarea deciziei finale, în al doilea rând, în cursul fazei de punere în aplicare, după ce decizia finală a fost adoptată și notificată operatorului sau persoanei împuternicite de operator.

4.2 Cerințele prevăzute la articolul 60 alineatul (2)

4.2.1 Autoritatea de supraveghere principală poate solicita

63. Prin trimiterea la autoritatea de supraveghere principală, această dispoziție se referă la acțiunea care trebuie întreprinsă în cadrul mecanismului ghișeului unic, plasând-o într-un caz specific tratat, după identificarea autorității de supraveghere principale. În continuare, ar trebui subliniat faptul că posibila recurgere la asistență reciprocă sau la investigații comune în temeiul articolului 60 alineatul (2) se limitează la procedura de cooperare legată de cazul transfrontalier specific în curs.
64. În funcție de marja de apreciere a autorității de supraveghere principale de a efectua investigația sau de a monitoriza măsurile luate de operator sau de persoana împuternicită de operator pentru a se conforma deciziei sale, formularea „poate solicita” oferă autorității de supraveghere principale competența să ia inițiativa, dar numai în cazul în care consideră necesar sau adecvat pentru cazul de față. Este la latitudinea autorității de supraveghere principale să decidă dacă să solicite asistență reciprocă sau să efectueze o operațiune comună, în temeiul articolelor 61 și, respectiv, 62, întrucât RGPD nu impune autorității de supraveghere principale obligația de a utiliza astfel de posibilități.
65. Articolul 60 alineatul (2) se referă numai la cererile formulate de autoritatea de supraveghere principală, nu și la cererile din partea autorității de supraveghere vizate²⁷ adresate autorității de supraveghere principale în contextul procedurii de cooperare prevăzute la articolul 60, întrucât acestea sunt deja prevăzute la articolul 60 alineatul (1) în cadrul „comunicării reciproce de informații relevante”.

4.2.2 Expresia „în orice moment”

66. Aceasta înseamnă că autoritatea de supraveghere principală poate trimite cereri de asistență reciprocă sau de operațiuni comune ori de câte ori autoritatea de supraveghere principală consideră că acțiunea este justificată pentru a-și exercita pe deplin competența pe parcursul procedurii de cooperare prevăzute la articolul 60.
67. Într-adevăr, în cadrul aceleiași proceduri de cooperare, legată de un caz specific, autoritatea de supraveghere principală poate trimite mai multe cereri diferite, legate de asistența reciprocă sau de o operațiune comună sau ambele. Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să aibă în vedere faptul că astfel de cereri ar trebui să fie necesare și adecvate pentru procesul de investigare și de luare a deciziilor sau pentru monitorizarea punerii în aplicare de către operator sau de către persoana împuternicită de operator a deciziei autorității de supraveghere principale.

4.2.3 Celelalte autorități de supraveghere vizate în calitate de destinatari

68. În conformitate cu articolul 60 alineatul (2), destinatarii cererilor autorității de supraveghere principale sunt, în general, celelalte autorități de supraveghere vizate, care s-au exprimat în mod activ ca fiind implicate în procedura specifică de cooperare²⁸. În cazul cererilor de asistență reciprocă prevăzute la articolul 61, acest lucru nu înseamnă că toate autoritățile de supraveghere vizate sunt în mod automat

²⁷ În temeiul articolului 56 alineatul (5), ori de câte ori autoritatea de supraveghere principală decide să nu trateze cazul, având în vedere caracterul său local, autoritatea de supraveghere vizată își asumă rolul principal al investigației și o gestionează în conformitate cu articolele 61 și 62. Dacă se întâmplă ca autoritatea de supraveghere vizată care tratează cazul să trebuiască să solicite asistență din partea autorității de supraveghere principale, procedura prevăzută la articolul 60 nu se aplică, astfel încât articolele 61 și 62 vor fi direct aplicabile în afara domeniului de aplicare al articolului 60 alineatul (2).

²⁸ A se vedea punctul 36189 și următoarele privind efectul obligatoriu al proiectului de decizie.

destinatarii cererilor sau trebuie să fie implicate în acțiunea în cauză. Acest lucru ar depinde de evaluarea autorității de supraveghere principale cu privire la cine este cel mai în măsură să contribuie la cazul în curs. În schimb, atunci când autoritatea de supraveghere principală intenționează să desfășoare operațiuni comune, toate autoritățile de supraveghere vizate au dreptul de a participa în temeiul articolului 62 alineatul (2)²⁹.

69. În ultima fază a procedurii de cooperare, prevăzută la articolul 60 alineatul (10), care se referă la monitorizarea conformității deciziei finale a autorității de supraveghere principale de către operator sau de către persoana împuternicită de operator, din nou, autoritatea de supraveghere principală poate decide, pe baza particularităților cazului de față, care dintre autoritățile de supraveghere vizate urmează să fie implicate în acțiunile menite să verifice *la fața locului* punerea în aplicare a deciziei și va trimite cererile de asistență în consecință (de exemplu, autoritățile de supraveghere vizate din statul membru în care operatorul sau persoana împuternicită de operator are sedii).

4.3 Cereri de asistență reciprocă

70. Instrumentul de asistență reciprocă cuprinde o varietate de posibilități pentru autoritățile de supraveghere de a coopera între ele, pentru a implementa și a aplica RGPD în mod consecvent, ținând seama de dispersia geografică a sediilor operatorilor de date sau ale persoanelor împuternicite de operatori și a persoanelor vizate. Cu toate acestea, tipul specific de asistență solicitată va depinde de circumstanțele specifice ale cazului, ținând seama, de asemenea, de faptul că autoritatea de supraveghere principală este singurul interlocutor al operatorului sau al persoanei împuternicite de operator pentru cazul specific de prelucrare transfrontalieră tratat.
71. Într-un caz transfrontalier din cadrul procedurii prevăzute la articolul 60, autoritatea de supraveghere principală poate transmite autorității (autorităților) de supraveghere vizate o cerere pentru orice tip de asistență reciprocă care este considerată utilă pentru luarea unei decizii în cazul respectiv.
72. În cursul fazei de investigare, există mai multe situații în care autoritatea de supraveghere principală ar putea fi nevoită să solicite asistență reciprocă din partea altor autorități de supraveghere vizate. Cel mai des întâlnită poate fi solicitarea de asistență din partea autorității de supraveghere vizate la care a fost depusă plângerea (de exemplu, pentru a solicita informații suplimentare care să fie furnizate de reclamant; verificarea anumitor fapte sau colectarea de probe în cadrul organizației din statul membru respectiv). În astfel de situații, ar fi implicată doar o singură autoritate de supraveghere vizată.
73. Cu toate acestea, autoritatea de supraveghere principală poate fi nevoită să solicite autorității (autorităților) de supraveghere vizate să furnizeze informații sau să efectueze o investigație la anumite sedii ale operatorului sau ale persoanei împuternicite de operator în unele state membre, având în vedere condițiile în care datele sunt prelucrate sau împărțirea responsabilităților între sedii. În aceste circumstanțe, autoritatea de supraveghere principală va adresa cererea autorității (autorităților) de supraveghere vizate relevante.
74. La finalul procedurii prevăzute la articolul 60, după ce operatorul sau persoana împuternicită de operator a notificat autoritatea de supraveghere principală cu privire la măsurile luate pentru a se conforma deciziei finale a autorității de supraveghere principale, în conformitate cu articolul 60

²⁹ Cu toate acestea, autoritatea de supraveghere principală are libertatea de a extinde participarea la autoritățile de supraveghere care nu sunt autorități de supraveghere vizate.

alineatul (10), autoritatea de supraveghere principală, pe baza informațiilor cu privire la acest fapt transmise celeilalte (celorlalte) autorități de supraveghere vizate, poate solicita în continuare autorității (autorităților) de supraveghere vizate să acorde asistență reciprocă, sub formă de verificare, pentru a stabili dacă – și în ce mod – sediul operatorului sau al persoanei împuternicite de operator în statul membru respectiv a pus în aplicare decizia.

75. Cererile de asistență reciprocă, transmise în temeiul articolului 60 alineatul (2), ar trebui să respecte normele generale prevăzute la articolul 61, în ceea ce privește scopurile și motivele care stau la baza cererii autorității de supraveghere principale, pe de o parte, și posibilul răspuns al autorității (autorităților) de supraveghere vizate, pe de altă parte.
76. În conformitate cu articolul 61 alineatul (2), atunci când primește o cerere din partea autorității de supraveghere principale, autoritatea sau autoritățile de supraveghere vizate iau măsurile corespunzătoare pentru a răspunde „fără întârzieri nejustificate” și, în orice caz, „cel târziu în termen de o lună de la data primirii cererii”.
77. Principiul de a acorda prioritate, într-o anumită măsură, procedurii prevăzute la articolul 60 este deja consacrat la articolul 60 alineatul (3), în care se utilizează expresia „fără întârziere”, precum și în termenele stricte prevăzute la alineatele (4) și (5). Expresia „întârzieri nejustificate”, utilizată la articolul 61, subliniază, de asemenea, necesitatea ca AS să acționeze prompt, deși varietatea de acțiuni acoperite de cererile de asistență reciprocă poate implica termene diferite pentru a răspunde pe deplin unei cereri. În orice caz, autoritatea (autoritățile) de supraveghere vizată (vizate) informează autoritatea de supraveghere principală cel târziu în termen de o lună de la primirea cererii „cu privire la rezultate sau, după caz, la progresele înregistrate ori măsurile întreprinse pentru a răspunde cererii”, în conformitate cu articolul 61 alineatul (2) coroborat cu articolul 61 alineatul (5).

4.4 Instituirea de operațiuni comune

78. În conformitate cu articolul 60 alineatul (2), autoritatea de supraveghere principală poate desfășura operațiuni comune în temeiul articolului 62, în special pentru a efectua investigații sau pentru a monitoriza punerea în aplicare a unei măsuri privind un operator sau o persoană împuternicită de operator stabilită într-un alt stat membru.
79. Prin urmare, ca parte a rolului de conducere al autorității de supraveghere principale în cadrul procedurii prevăzute la articolul 60, ori de câte ori consideră că un caz în curs beneficiază de o investigație comună sau de măsuri comune de aplicare a legii, autoritatea de supraveghere principală poate institui o operațiune comună, solicitând autorității (autorităților) de supraveghere vizate să se implice în astfel de acțiuni, deși nu există nicio obligație ca autoritatea de supraveghere vizată să răspundă pozitiv.
80. O operațiune comună poate fi găzduită de autoritatea de supraveghere principală în propriul său stat membru sau ar putea fi organizată de autoritatea de supraveghere principală sub forma unei acțiuni comune de investigație a autorităților de supraveghere vizate, care urmează să fie desfășurată în mai multe state membre, în care există sedii ale operatorului sau ale persoanei împuternicite de operator, pentru a efectua verificările la fața locului necesare pentru rezultatul procedurii de cooperare. O operațiune comună poate fi, de asemenea, declanșată de autoritatea de supraveghere principală, ca măsură comună de aplicare a legii adoptată de autoritățile de supraveghere vizate relevante, pentru a monitoriza simultan punerea în aplicare a deciziei autorității de supraveghere principale în fiecare sediu al operatorului sau al persoanei împuternicite de operator, pentru care decizia este obligatorie.

5 ARTICOLUL 60 ALINEATUL (3) – OBLIGAȚIA PRIVIND INFORMAREA DE CĂTRE AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE PRINCIPALĂ ȘI PROIECTUL DE DECIZIE

81. Articolul 60 alineatul (3) descrie procesul decizional, care reprezintă o etapă esențială în cadrul procedurii de cooperare dintre autoritatea de supraveghere principală și autoritățile de supraveghere vizate. Scopul acestei faze este de a obține rapid o decizie prin consens cu privire la rezultatul cazului.
82. Articolul 60 alineatul (3) se axează pe sarcinile autorității de supraveghere principale și stabilește trei obligații esențiale:
-) de a comunica fără întârziere informațiile relevante referitoare la această chestiune celorlalte autorități de supraveghere vizate;
 -) de a transmite fără întârziere un proiect de decizie celorlalte autorități de supraveghere vizate, pentru a obține avizul lor și
 -) de a ține seama în mod corespunzător de opiniile autorităților de supraveghere vizate.

Aceste obligații trebuie să fie avute în vedere în conformitate cu abordarea consensuală stabilită la articolul 60 alineatul (1).

5.1 Articolul 60 alineatul (3) prima teză: Obligația autorității de supraveghere principale de a-și comunica reciproc informații fără întârziere

5.1.1 Expresia „fără întârziere”

83. Expresia „fără întârziere” este utilizată în ambele teze de la articolul 60 alineatul (3). În timp ce prima teză conține obligația autorității de supraveghere principale de a comunica fără întârziere informațiile relevante cu privire la această chestiune celorlalte autorități de supraveghere vizate, a doua teză prevede obligația autorității de supraveghere principale de a transmite fără întârziere un proiect de decizie către autoritățile de supraveghere vizate.
84. Deși expresia „fără întârziere” este utilizată în diverse locuri în RGPD, aceasta nu este definită mai detaliat la articolul 4.
85. Întrucât articolul 60 alineatul (3) este o dispoziție legală în temeiul dreptului Uniunii, expresia „fără întârziere” trebuie interpretată separat față de dreptul intern, pentru a asigura o aplicare uniformă a RGPD.
86. Expresia „fără întârziere” a făcut obiectul hotărârii CJUE (18.11.1999, C-151/98 P, punctul 25) în contextul Regulamentului (UE) nr. 2377/90. CJUE a constatat că Tribunalul de Primă Instanță (CEJ) a statuat în mod întemeiat că articolul 8 alineatul (3) litera (b) nu specifică exact termenul în care Comisia trebuie să propună Consiliului măsurile care urmează să fie adoptate și că, prin utilizarea expresiei „fără întârziere”, legiuitorul comunitar, deși îi solicită să acționeze rapid, a acordat Comisiei o anumită marjă de apreciere.
87. Prin urmare, în conformitate cu hotărârea CJUE, CEPD consideră că expresia „fără întârziere” în contextul articolului 60 alineatul (3) prima teză este obligația de a acționa rapid³⁰.
88. Faptul că legiuitorul a introdus expresia „fără întârziere” în acest context indică faptul că a considerat că este necesar să se ia măsuri cu privire la creșterea vitezei circulației informațiilor legate de proiectul de decizie. Cu toate acestea, din cauza diversității cazurilor, nu a putut fi stabilit niciun termen specific în acest sens. Prin urmare, CEPD consideră că expresia „fără întârziere” înseamnă că informațiile nu trebuie furnizate literalmente imediat sau într-un anumit interval de timp, ci fără ezitare, și anume în cursul unei perioade de reexaminare care trebuie măsurată în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte. Pe scurt, aceasta înseamnă că autoritatea de supraveghere principală trebuie să acționeze proactiv și, cât mai rapid posibil, în mod corespunzător cazului. Acest lucru este valabil, bineînțeles, și în ceea ce privește reacția celorlalte autorități de supraveghere vizate la solicitările autorității de supraveghere principale.
89. Pentru a facilita planificarea celorlalte autorități de supraveghere vizate în ceea ce privește contribuția acestora la proiectul de decizie, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să analizeze modul în care este posibilă sprijinirea programării activităților celorlalte autorități de supraveghere vizate. Acest lucru ar putea fi realizat, de exemplu, după caz, prin crearea unui calendar orientativ.

³⁰ La punctul 115 din concluziile sale în cauza C-645/19, avocatul general Bobek afirmă că, în principiu, RGPD impune, în cauze referitoare la prelucrarea transfrontalieră, ca autoritatea de supraveghere principală să acționeze cu promptitudine. Deși „a acționa cu promptitudine” nu este un sinonim pentru „a acționa rapid”, CEPD consideră că, în cazul în care autoritatea de supraveghere principală acționează proactiv și cât mai rapid posibil, aceasta îndeplinește, de asemenea, cerințele de a acționa cu promptitudine.

Exemplul 2: Înainte de investigație, autoritatea de supraveghere principală comunică în mod proactiv și rapid un calendar al măsurilor pe care intenționează să le ia. În timp util, după finalizarea investigației, autoritatea de supraveghere principală transmite autorităților de supraveghere vizate un rezumat al rezultatelor investigațiilor sub forma unei note, cu un termen³¹ scurt și rezonabil pentru observații în contextul unei „consultări informale” în sistemul informațional al CEPD.

Ulterior, comunică informațiile relevante colectate și actualizează calendarul, adăugând o dată la care intenționează să transmită un proiect preliminar de decizie, până la care solicită observații din partea autorităților de supraveghere vizate cu privire la acest proiect preliminar de decizie și la perioadele în care intenționează să consulte părțile afectate.

90. Ca bună practică, autoritatea de supraveghere principală și autoritățile de supraveghere vizate pot conveni ca obligația de a-și comunica reciproc informații relevante „fără întârziere” să fie îndeplinită dacă există o comunicare reciprocă proactivă, rapidă și cuprinzătoare a tuturor informațiilor relevante, care să permită autorităților de supraveghere vizate să le examineze, să le evalueze și să reacționeze la acestea suficient de devreme.

5.1.2 Expresia „informații relevante”

91. În ceea ce privește conceptul de „informații relevante”, se poate face trimitere la observațiile din secțiunea 3.3.
92. Articolul 60 alineatul (3) prima teză stabilește o obligație a autorității de supraveghere principale de a informa autoritățile de supraveghere vizate, spre deosebire de articolul 60 alineatul (1) a doua teză, care reglementează comunicarea reciprocă de informații între autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate. Comunicarea informațiilor relevante de către autoritatea de supraveghere principală în conformitate cu articolul 60 alineatul (3) prima teză coroborat cu articolul 60 alineatul (1) a doua teză este, în cele din urmă, legată de transmiterea proiectului de decizie. Informațiile relevante care sunt accesibile numai autorității de supraveghere principale ar trebui transmise celorlalte autorități de supraveghere vizate prin intermediul sistemului informațional al CEPD.
93. Ideea de bază a procedurii de cooperare este să se ajungă la o decizie prin consens și să se soluționeze cazul prin interacțiunea colaborativă dintre autoritatea de supraveghere principală și celelalte autorități de supraveghere vizate. Prin urmare, implicarea celorlalte autorități de supraveghere vizate în procedura de cooperare nu se limitează la dreptul de a formula o obiecție relevantă și motivată în temeiul articolului 60 alineatul (4). În special, înainte de elaborarea proiectului de decizie, autoritățile de supraveghere vizate ar trebui să fie în măsură să contribuie la procedura generală și își pot exprima opiniile și înainte de elaborarea proiectului de decizie.
94. În acest scop, autoritatea de supraveghere principală ar trebui, în general, să încerce să comunice rezultatele preliminare înainte de prezentarea proiectului de decizie, în special atunci când se pot aștepta opinii divergente sau când celelalte autorități de supraveghere vizate ar putea avea nevoie de un anumit timp pentru a se familiariza cu subiectul în cauză. Acest lucru permite autorității de supraveghere principale să fie informată cu privire la opiniile celorlalte autorități de supraveghere

³¹ Ceea ce se înțelege ca fiind rezonabil trebuie evaluat de la caz la caz și poate varia de la câteva săptămâni până la o lună sau mai mult.

vizate, pentru a ține seama în mod corespunzător de aceste opinii deja din etapa de pregătire a proiectului de decizie.

Exemplul 3: Într-o etapă timpurie, după o examinare preliminară a unui caz bazat pe o plângere, care indică utilizarea ulterioară a datelor cu caracter personal în alte scopuri de către partenerii de afaceri, autoritatea de supraveghere principală comunică această constatare celorlalte autorități de supraveghere vizate pentru a încerca să ajungă la un acord cu privire la oportunitatea de a acționa exclusiv în cadrul plângerii sau de a extinde domeniul de aplicare al investigației la o astfel de prelucrare secundară a datelor.

Exemplul 4: La încheierea constatării faptelor, autoritatea de supraveghere principală furnizează celorlalte autorități de supraveghere vizate un rezumat al principalelor rezultate și, după caz, identifică, de asemenea, aspecte-cheie care trebuie examinate de acestea, pentru a începe să construiască o bază comună pentru evaluarea fondului cauzei. Această interacțiune anticipată între autoritatea de supraveghere principală și celelalte autorități de supraveghere vizate se dovedește esențială pentru a detecta de la bun început diferite puncte de vedere și, în consecință, pentru a promova pe cât posibil convergența necesară.

Exemplul 5: Într-o etapă ulterioară, mai aproape de prezentarea proiectului de decizie, toate autoritățile de supraveghere implicate au o imagine de ansamblu a faptelor și, de asemenea, o evaluare a potențialelor încălcări constatate în cursul fazei de investigare. Aceste rezultate preliminare și evaluări ulterioare includ dispoziții care ar fi putut fi încălcate și măsurile preconizate care urmează să fie luate de autoritățile de supraveghere în temeiul articolului 58 alineatul (2) și al articolului 83 alineatul (2).

95. După cum s-a arătat mai sus și în exemple, schimbul de opinii juridice controversate sau divergente, precum și schimbul de opinii privind măsurile complementare luate sau nu și/sau elementele furnizate sau nefurnizate ar trebui să fie o practică generală. Acest lucru ar putea împiedica orientarea discuției cu privire la interpretările diferite ale RGPD și decizia cu privire la acestea către procedura de soluționare a litigiilor.
96. Cu toate acestea, în cazul în care autoritatea de supraveghere principală decide să declanșeze o anchetă din proprie inițiativă, și nu pe baza elementelor transmise de celelalte autorități de supraveghere vizate, va face acest lucru în limitele marjei sale de apreciere și, prin urmare, opiniile celorlalte autorități de supraveghere vizate nu pot avea drept rezultat obligarea autorității de supraveghere principale să modifice domeniul de aplicare al anchetei sale³².

³² Cu toate acestea, o autoritate de supraveghere vizată poate ridica, într-o situație de ultimă instanță, o obiecție cu privire la domeniul de aplicare, astfel cum se subliniază la punctul 9 din Orientările 9/2020 privind obiecția relevantă și motivată, elaborate de CEPD, cu condiția ca aceasta să îndeplinească toate cerințele prevăzute la articolul 4 punctul 24, astfel cum se explică în orientări.

5.2 Articolul 60 alineatul (3) a doua teză: Obligația autorității de supraveghere principale de a emite un „proiect de decizie”

5.2.1 Obligația legală de a transmite un proiect de decizie

97. Articolul 60 alineatul (3) a doua teză prevede obligația autorității de supraveghere principale de a transmite un proiect de decizie celorlalte (celorlalte) autorități de supraveghere vizate. Acest lucru este demonstrat prin utilizarea indicativului prezent al verbului „a transmite”, ceea ce implică o normă care trebuie respectată în toate cazurile în care se aplică articolul 60.
98. Transmiterea unui proiect de decizie în temeiul articolului 60 alineatul (3) a doua teză este o obligație care se aplică autorității de supraveghere principale în contextul tuturor procedurilor OSS. Competența autorității de supraveghere principale se întemeiază pe articolul 56 alineatul (1), care trebuie considerat „lex specialis” ori de câte ori apare o problemă în ceea ce privește operațiunile de prelucrare transfrontaliere. Competența autorității de supraveghere principale în temeiul articolului 56 alineatul (1) este exercitată în astfel de cazuri „în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 60”; prin urmare, autoritatea de supraveghere principală care acționează în cadrul ghișeului unic este obligată să respecte dispozițiile articolului 60, inclusiv ale articolului 60 alineatul (3) punctul (2).
99. În consecință, autoritatea de supraveghere principală trebuie să prezinte un proiect de decizie celorlalte autorități de supraveghere vizate în toate cazurile, inclusiv atunci când plângerile sunt retrase de reclamant după inițierea procedurii prevăzute la articolul 60 sau atunci când nu este emisă nicio decizie (finală) materială în conformitate cu dreptul intern.
100. De asemenea, în aceste cazuri, proiectul de decizie servește drept modalitate de coordonare finală între toate autoritățile de supraveghere implicate în procedura ghișeului unic, incluzând posibilitățile legale prevăzute la articolul 60 alineatul (4) și următoarele. În cazurile bazate pe plângeri, proiectul de decizie oferă, de asemenea, temeiul pentru deciziile autorităților de supraveghere vizate în temeiul articolului 60 alineatele (8) și (9).

Exemplul 6: După inițierea unei proceduri OSS bazate pe plângeri, operatorul elimină cu promptitudine încălcarea după ce a fost abordată de autoritatea de supraveghere principală. Având în vedere cazul și comportamentul operatorului, autoritatea de supraveghere principală concluzionează că se poate închide cazul. Autoritatea de supraveghere principală emite un proiect de decizie în care își afirmă intenția de a închide cazul, care conține o motivare detaliată a modului său de acțiune, și se urmează celelalte etape prevăzute de procedura de la articolul 60.

101. Astfel cum s-a explicat în secțiunea 3.2 de mai sus și cum a reamintit CEPD în Orientările 9/2020 privind obiecția relevantă și motivată, „toate autoritățile de supraveghere implicate [...] ar trebui să se concentreze pe eliminarea oricăror deficiențe ale procesului de obținere a unui consens, astfel încât proiectul de decizie să fie elaborat în mod consensual.”. Autoritatea de supraveghere principală transmite proiectul de decizie celorlalte autorități de supraveghere vizate „pentru a obține avizul lor”, adică scopul este de a consulta autoritățile de supraveghere vizate cu privire la fondul proiectului de decizie [a se vedea, de asemenea, trimiterea de la articolul 60 alineatul (4) la „consultarea” pe care autoritatea de supraveghere principală trebuie să o efectueze „în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol”]. Consultarea cu privire la transmiterea proiectului de decizie ar trebui, prin urmare, privită din nou în lumina obiectivului consensului care stă la baza întregului mecanism prevăzut la

articolul 60 (a se vedea secțiunea 5.2.4 de mai jos privind obligația de a „ține seama în mod corespunzător de opiniile acestora”).

102. Ca exemplu de bună practică, CEPD recomandă ca autoritatea de supraveghere principală să informeze în prealabil celelalte autorități de supraveghere vizate cu privire la intenția de a prezenta un proiect de decizie. Acest lucru s-ar putea realiza în conformitate cu un calendar orientativ pe care autoritatea de supraveghere principală l-a furnizat ca parte a informațiilor relevante [în conformitate cu articolul 60 alineatul (1)], în special pentru cazurile care implică un număr mare de autorități de supraveghere vizate și/sau care ridică întrebări sensibile. În orice caz, dacă autoritățile de supraveghere vizate află dinainte despre proiectele aflate în etapa de pregătire, acest lucru le va permite să își organizeze evaluarea proiectului de decizie și să exploateze integral termenul de patru săptămâni prevăzut la articolul 60 alineatul (4).
103. În ceea ce privește partea legată de „transmitere” a obligației, CEPD recomandă ca o astfel de transmitere să aibă loc numai prin intermediul sistemului său informațional, astfel încât să se poată stabili cu certitudine data transmiterii, care reprezintă punctul de plecare pentru perioada de patru săptămâni menționată la articolul 60 alineatul (4), și ca toate autoritățile de supraveghere vizate să poată primi proiectul de decizie simultan. Această abordare va asigura securitatea și confidențialitatea transmiterii și este, de asemenea, necesară având în vedere posibilele obiecții la proiectul de decizie și dezacordurile dintre autoritatea de supraveghere principală și autoritatea de supraveghere vizată, declanșând procedura prevăzută la articolul 65 alineatul (1) litera (a)³³. Utilizarea sistemului informațional al CEPD pare a fi cel mai adecvat canal pentru a asigura o marcă temporală clară pentru transmiterea proiectului de decizie, inclusiv în temeiul articolului 60 alineatul (12).
104. În ceea ce privește conținutul transmiterii, în principiu, proiectul de decizie ar trebui să conțină toate elementele necesare pentru ca autoritățile de supraveghere vizate să îl evalueze (a se vedea secțiunea 6.2.2 de mai jos). În plus, în special în cazurile care au condus la adoptarea unei măsuri corective și care implică un volum mare de informații relevante comunicate reciproc pentru a înțelege raționamentul și analiza care au condus la proiectul de decizie, „informațiile relevante” în sensul proiectului de decizie ar fi trebuit să fie comunicate reciproc înainte de prezentarea proiectului de decizie, având în vedere obiectivul consensului care stă la baza întregii proceduri de cooperare. În alte cazuri, mai simple, în care proiectul de decizie este clar și nu este necesar să se comunice reciproc informații relevante sau sunt necesare foarte puține informații relevante, informațiile relevante pot fi comunicate împreună cu proiectul de decizie. Astfel, în principiu, obligația prevăzută la articolul 60 alineatul (3) a doua teză este ca autoritatea de supraveghere principală să prezinte numai proiectul de decizie ca atare.
105. În plus, CEPD reamintește că, în cazul în care este aplicabil în temeiul dreptului intern, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să se asigure că proiectul de decizie pe care îl transmite în această fază este pe deplin conform cu dispozițiile din dreptul intern privind dreptul de a fi audiat al părților vizate de acesta (în special operatorul/persoana împuternicită de operator în cauză și reclamantul, dacă o plângere trebuie refuzată sau respinsă în conformitate cu legislația națională aplicabilă). Prin urmare, autoritatea de supraveghere principală nu este obligată să transmită, împreună cu proiectul

³³ Într-adevăr, articolul 11 alineatul (2) litera (e) din RP prevede obligația autorității de supraveghere principale să furnizeze „documente care dovedesc momentul furnizării și formatul proiectului de decizie (revizuit)” pentru a permite secretariatului să verifice dacă proiectul de decizie (sau proiectul revizuit de decizie) și obiecțiile au fost prezentate în termenele aplicabile.

de decizie și în același timp, documentele necesare pentru a furniza dovezi privind respectarea dreptului de a fi audiat, dar ar trebui să menționeze măsurile luate pentru a asigura această conformitate în proiectul de decizie în sine.

5.2.2 Expresia „proiect de decizie”

106. Transmiterea unui proiect de decizie trebuie considerată unul dintre elementele-cheie din cadrul mecanismului de cooperare, deoarece constituie, pe de o parte, oportunitatea decisivă și finală de consultare reciprocă cu privire la dezacordurile rămase și, pe de altă parte, singura oportunitate pentru celelalte autorități de supraveghere vizate de a formula obiecții motivate și relevante.
107. RGPD în sine nu definește conceptul de „proiect de decizie”. Având în vedere sensul și scopul procedurii de cooperare, noțiunea de „proiect de decizie” la nivelul UE ar trebui să facă obiectul elaborării unor standarde minime comune care să permită tuturor autorităților de supraveghere implicate să participe în mod adecvat la procesul decizional.
108. În conformitate cu articolul 288 alineatul (1) din TFUE, o decizie este un act pentru exercitarea competențelor [Uniunii]. În acest context, RGPD utilizează termenii „sarcini” (articolul 57) și „competențe” (articolul 58) pentru a stabili competențele autorităților de protecție a datelor.
109. În ceea ce privește măsurile obligatorii din punct de vedere juridic pe care autoritățile de supraveghere sunt abilitate să le adopte, o descriere a cerințelor formale poate fi găsită în considerentul 129:
-)] Formă scrisă
 -)] Formulare clară și lipsită de ambiguitate
 -)] Indicarea autorității de supraveghere care a emis măsura³⁴
 -)] Data emiterii măsurii
 -)] Semnătura personalului autorizat al AS
 -)] Includerea motivelor
 -)] Trimitere la dreptul la o cale de atac eficace.
110. Aceste aspecte formale sunt conforme cu jurisprudența CEJ privind deciziile organismelor UE, în conformitate cu articolul 288 alineatul (1)³⁵ din TFUE, precum și cu Carta drepturilor fundamentale³⁶. Deși aceste dispoziții ar trebui să reglementeze organismele UE, ele oferă orientări și pot permite formularea unor concluzii cu privire la forma și conținutul unui proiect de decizie, întrucât competențele respective sunt conferite autorităților de supraveghere de dreptul Uniunii.
111. Condițiile anterioare conduc la interpretarea potrivit căreia orice decizie care vizează consecințe juridice trebuie să includă o descriere a faptelor relevante, o motivare solidă și o evaluare juridică adecvată. Aceste cerințe servesc în esență obiectivului securității juridice și protecției juridice a părților

³⁴ Aceasta include refuzul/respingerea unei plângeri.

³⁵ A se vedea CEJ, cauzele conexe 11/66 („efecte juridice obligatorii”); CEJ, C 317/19 P („examinează plângerea acestora în mod suficient de detaliat și pentru a oferi motive adecvate”), CEJ, cauzele conexe 8-11/66 („motivarea acestei decizii cu suficientă claritate”); CEJ, C-24/62 („principalele aspecte de drept și de fapt pe care se bazează”).

³⁶ Articolul 41 alineatul (2) litera (c) din Carta drepturilor fundamentale („obligația administrației de a-și motiva deciziile”).

interesate. Aplicat în domeniul supravegherii protecției datelor, înseamnă că operatorul, persoana împuternicită de operator și reclamantul ar trebui să fie în măsură să recunoască toate motivele pentru a decide dacă ar trebui să trimită cazul în judecată³⁷. Având în vedere procesul decizional din cadrul mecanismului de cooperare, autoritățile de supraveghere vizate trebuie, de asemenea, să fie în măsură să decidă cu privire la posibile acțiuni (de exemplu, să convină asupra deciziei, să își prezinte opiniile cu privire la subiectul în cauză).

112. În conformitate cu articolul 60 alineatul (3) a doua teză, termenul „decizie” este modificat de prefixul „proiect”. Un proiect desemnează, în general, un document care nu este în forma finală. Este o versiune preliminară a documentului, care necesită încă un pas pentru finalizare. În afară de această etapă finală, un proiect conține toate elementele documentului final, dar poate face obiectul unor discuții sau ajustări suplimentare. Ca urmare a unor astfel de discuții, proiectul poate fi acceptat de evaluatori sau modificat în funcție de observațiile acestora. Acest lucru este în concordanță cu formularea din RGPD, care prevede că proiectul de decizie urmează să fie transmis celorlalte autorități de supraveghere vizate „pentru a obține avizul lor”.
113. Pentru a-și îndeplini atribuțiile de autorități de supraveghere vizate în cadrul unei proceduri de cooperare, este necesar ca celelalte autorități de supraveghere vizate să fie în măsură să evalueze cazul pe baza unei documentații cuprinzătoare. Celelalte autorități de supraveghere vizate trebuie să fie în măsură să înțeleagă pe deplin cazul, concluziile autorității de supraveghere principale și raționamentul care au condus la aceste concluzii.

Exemplul 7: Pentru a putea înțelege caracterul adecvat al unei amenzi, celelalte autorități de supraveghere vizate trebuie să cunoască cuantumul amenzii propuse și circumstanțele specifice ale evaluării. Acest lucru va fi explicat periodic într-un mod inteligibil în contextul unei decizii care respectă standardele minime menționate mai sus.

114. Având în vedere constatările de mai sus, un proiect de decizie este o sugestie provizorie în aceeași formă ca o decizie finală. Singura diferență, în afară de considerațiile procedurale, dintre un proiect de decizie și o decizie finală este faptul că etapa consultării (finale) cu celelalte autorități de supraveghere vizate nu a fost executată și că proiectul de decizie nu este încă obligatoriu la nivel extern. În cazul în care nu sunt formulate obiecții relevante și motivate în conformitate cu articolul 60 alineatele (4) și (5), proiectul de decizie devine obligatoriu din punct de vedere juridic pentru toate autoritățile de supraveghere [a se vedea articolul 60 alineatul (6)]³⁸.
115. Având în vedere cerințele constituționale menționate anterior referitoare la o decizie juridică în sensul dreptului Uniunii și având în vedere sensul și scopul procedurii de cooperare, pare necesar ca proiectul de decizie în sensul articolului 60 alineatul (3) a doua teză să corespundă, în ceea ce privește forma și conținutul, deciziei pe care autoritatea de supraveghere competentă urmează să o adopte în cazul respectiv. În acest sens, CEPD consideră că noțiunea de „proiect” se referă numai la caracterul provizoriu care rezultă din cerința de implicare obligatorie prevăzută la articolul 60 alineatul (3) a doua teză.

³⁷ A se vedea, de asemenea: Considerentul 129 ultima teză.

³⁸ În această etapă, ar trebui să se clarifice dacă decizia va fi finalizată prin articolul 60 alineatul (7), (8) sau (9). A se vedea punctul 227.

116. În cazurile în care plângerile sunt retrase după inițierea procedurii prevăzute la articolul 60 sau în cazul în care nu este emisă nicio decizie (finală) semnificativă în conformitate cu dreptul intern, proiectul de decizie ar trebui modificat în funcție de caz, pentru a furniza constatările în conformitate cu alineatul 113 de mai sus. Aceasta înseamnă că proiectul de decizie trebuie, în orice caz, să indice intenția autorității de supraveghere principale de a închide cazul și o motivare suficientă corespunzătoare cazului, care va permite celorlalte autorități de supraveghere vizate cel puțin să apere cauza în jurisdicția lor.
117. CEPD subliniază, de asemenea, că, în principiu, obligațiile de informare existente în cadrul procedurii de cooperare nu afectează forma și conținutul proiectului de decizie. Transparența continuă în toate etapele procedurii este vitală, dar nu afectează necesitatea unei descrieri adecvate a cazului și a evaluării juridice ca parte a proiectului de decizie în sine.
118. Sistemul de cooperare conceput de legiuitor sugerează că autoritățile de supraveghere competente ar trebui să ajungă mai devreme la un consens cu privire la toate aspectele relevante referitoare la cazul respectiv, prin schimbul continuu de informații. Prin urmare, CEPD ar dori să sublinieze faptul că toate autoritățile de supraveghere implicate ar trebui să se concentreze pe eliminarea oricăror deficiențe ale procesului de obținere a unui consens, astfel încât proiectul de decizie să fie elaborat în mod consensual.
119. Aceste declarații se aplică fără a aduce atingere niciunei cerințe suplimentare privind deciziile care ar putea decurge din dreptul intern respectiv.

5.2.3 Expresia „fără întârziere” în ceea ce privește prezentarea proiectului de decizie

120. În conformitate cu articolul 60 alineatul (3) a doua teză, autoritatea de supraveghere principală transmite proiectul de decizie celorlalte autorități de supraveghere vizate „fără întârziere”. Transmiterea în timp util a proiectului de decizie reduce, de asemenea, riscurile pentru protecția drepturilor și a libertăților fundamentale ale persoanelor vizate, deoarece măsurile corective luate în timp util de autoritățile de supraveghere împiedică continuarea încălcărilor.
121. În ceea ce privește caracterizarea juridică a termenului „fără întârziere”, se aplică analiza efectuată în secțiunea 5.1.1 de mai sus. Prin urmare, autoritatea de supraveghere principală trebuie să înceapă rapid să creeze proiectul de decizie pentru a-l transmite celorlalte autorități de supraveghere vizate; cu toate acestea, având în vedere complexitatea și varietatea cazurilor, termenul în care autoritatea de supraveghere principală trebuie să prezinte rapid proiectul de decizie poate fi destul de diferit.
122. Timpul necesar pentru prezentarea proiectului de decizie trebuie evaluat pe baza unui standard obiectiv. Caracteristicile fiecărui caz și obligația generală de a coopera „în încercarea de a ajunge la un consens” prevăzute la articolul 60 alineatul (1), care, în acest caz, se referă la faza care precedă transmiterea proiectului de decizie, sunt, de asemenea, luate în considerare.

Exemplul 8: O anchetă relativ simplă cu privire la o plângere privind drepturile persoanelor vizate, al cărei rezultat urmează să fie comunicat celeilalte autorități de supraveghere vizate ca fiind informații relevante în temeiul articolului 60 alineatul (3) prima teză, ar trebui să permită autorității de supraveghere principale să prezinte proiectul de decizie la scurt timp după încheierea investigațiilor.

În cazurile cu constatări și investigații complexe, autoritatea de supraveghere principală poate avea dreptul la o perioadă de timp pentru a transmite proiectul de decizie după încheierea investigațiilor (astfel cum au fost aduse la cunoștința autorităților de supraveghere vizate)³⁹.

123. Ar trebui subliniat faptul că, în conformitate cu articolul 41 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, reclamantul are dreptul ca plângerea sa să fie tratată într-un termen rezonabil. CEJ a afirmat într-o hotărâre din 8 mai 2014 (C 604/12) că dreptul la bună administrare, consacrat la articolul 41 din Cartă, reflectă un principiu general al dreptului Uniunii. Această noțiune trebuie, de asemenea, respectată în punerea în aplicare a dreptului Uniunii pe tot parcursul aplicării dreptului administrativ al statelor membre, cum ar fi procedura prevăzută la articolul 60, cu atât mai mult cu cât considerentul 129 reamintește că competențele autorităților de supraveghere (cum ar fi competențele de investigare și competențele corective, inclusiv cele privind sancțiunile) ar trebui exercitate în mod „(...) echitabil și într-un termen rezonabil”. Astfel, intervalul de timp în care o autoritate de supraveghere principală poate prezenta un proiect de decizie într-un caz bazat pe plângeri ar trebui să fie de așa natură încât să nu implice un termen nerezonabil necesar pentru soluționarea plângerii respective.

5.2.4 Expresia „ține seama în mod corespunzător de opiniile acestora”

124. Pentru a permite autorității de supraveghere principale să țină seama de opiniile altor autorități de supraveghere vizate, celelalte autorități de supraveghere vizate au sarcina de a-și exprima opiniile cât mai curând posibil în cadrul procedurii. Opiniile care trebuie exprimate sunt, așadar, înțelese într-un mod mai larg decât numai obiecțiile relevante și motivate. Într-adevăr, articolul 60 alineatul (3) a doua teză se referă la un concept mai larg decât simpla luare în considerare de către autoritatea de supraveghere principală a obiecțiilor relevante și motivate [articolul 60 alineatele (4) și (5)], incluzând, de asemenea, observații, exprimarea susținerii sau comentarii.

125. CEPD consideră că autoritatea de supraveghere principală are obligația de a ține seama în mod corespunzător de opiniile celorlalte autorități de supraveghere vizate înainte și după transmiterea proiectului de decizie, întrucât obligația de a încerca să se ajungă la un consens afectează întreaga procedură de cooperare și nu este încheiată prin transmiterea proiectului de decizie.

126. În acest scop, proiectul de decizie ar trebui să abordeze deja, pe cât posibil, argumentele și opiniile împărtășite de celelalte autorități de supraveghere vizate. A doua teză din considerentul 125 prevede că autoritatea de supraveghere principală ar trebui să implice îndeaproape și să coordoneze activitățile autorităților de supraveghere vizate încă din etapa procesului decizional. Măsura în care acest lucru este necesar poate varia de la caz la caz.

127. Obligația autorității de supraveghere principale de a ține seama în mod corespunzător de opiniile celorlalte autorități de supraveghere vizate la elaborarea proiectului de decizie poate fi dedusă, de

³⁹ Ar trebui reamintit faptul că necesitatea unei definiții consensuale a anchetelor în cazuri individuale a fost recunoscută de CEPD în Orientările 9/2020 privind obiecția relevantă și motivată (a se vedea punctul 27): „În procedurile bazate pe o plângere sau pe o încălcare raportată de o autoritate de supraveghere vizată, domeniul de aplicare al procedurii (și anume aspectele prelucrării datelor care ar putea face obiectul unei încălcări) ar trebui să fie definit în funcție de conținutul plângerii sau al raportului comunicat de autoritatea de supraveghere vizată: cu alte cuvinte, ar trebui să fie definit în funcție de aspectele abordate în plângere sau în raport. În cadrul anchetelor din proprie inițiativă, autoritățile de supraveghere principale și autoritățile de supraveghere vizate ar trebui să ajungă la un consens cu privire la domeniul de aplicare al procedurii (și anume, aspectele prelucrării datelor supuse controlului) înainte de inițierea oficială a procedurii.”

asemenea, din formularea articolului 60 alineatul (3) a doua teză, în măsura în care aceasta se referă la opiniile exprimate înainte de prezentarea proiectului de decizie. Obligația autorității de supraveghere principale de a ține seama în mod corespunzător de opiniile celorlalte autorități de supraveghere vizate după transmiterea proiectului de decizie impune obligația ca autoritatea de supraveghere principală să țină seama nu numai de obiecțiile relevante și motivate, ci și de observațiile sau comentariile, exprimate în perioada prevăzută la articolul 60 alineatele (4) și (5).

128. Obligația de „a ține seama în mod corespunzător” înseamnă că autoritatea de supraveghere principală va trebui să analizeze opiniile și argumentele celorlalte autorități de supraveghere vizate, utilizând diligența necesară, întrucât procedura de cooperare vizează o decizie consensuală.
129. Ca bună practică, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să reacționeze la opiniile exprimate de toate autoritățile de supraveghere vizate. Obligația generală de a depune eforturi pentru a ajunge la un consens impune obligații concomitente atât autorității de supraveghere principale, cât și celorlalte autorități de supraveghere vizate. Aceasta înseamnă că autoritatea de supraveghere principală este obligată să ia în considerare toate opiniile. Cu toate acestea, autoritatea de supraveghere principală nu este obligată să dea curs fiecărei opinii exprimate. Acest lucru este valabil în special în cazul în care există opinii contradictorii între alte autorități de supraveghere vizate.
130. Articolul 60 alineatul (3) a doua teză utilizează formularea „ține seama în mod corespunzător” de celelalte opinii ale autorităților de supraveghere vizate, în timp ce în considerentul 130 a doua teză se folosește expresia „să țină seama cât mai mult posibil”⁴⁰ de punctul de vedere al autorității de supraveghere vizate la care a fost depusă plângerea atunci când se iau măsuri menite să producă efecte juridice, inclusiv impunerea de amenzi administrative. Formularea diferită („cât mai mult posibil” în loc de „în mod corespunzător”) reflectă rolul specific al autorității de supraveghere vizate la care a fost depusă plângerea și sugerează că opiniile acestei autorități de supraveghere vizate au o influență mai semnificativă asupra proiectului de decizie. Acest lucru se datorează legăturii strânse dintre autoritatea de supraveghere vizată și caz, deoarece autoritatea de supraveghere vizată acționează ca punct unic de contact pentru reclamant și, în plus, poate fi obligată să adopte și să apere o decizie, în temeiul articolului 60 alineatele (8) și (9).

6 ARTICOLUL 60 ALINEATUL (4) – EVALUAREA OBIECȚIILOR ȘI POSIBILITATEA DE A DECLANȘA UN PROCES DE SOLUȚIONARE A LITIGIILOR

6.1 Obiectul dispoziției

⁴⁰ În cadrul procedurilor de cooperare prevăzute la articolul 56, în care autoritatea de supraveghere principală și-a exercitat dreptul prevăzut la articolul 56 alineatul (4) prima teză și a decis să trateze cazul ea însăși, RGPD prevede o implicare și mai semnificativă a autorității de supraveghere vizate. În aceste cazuri, autoritatea de supraveghere vizată poate prezenta autorității de supraveghere principale un proiect de decizie în conformitate cu articolul 56 alineatul (4) a doua teză, iar autorității de supraveghere principale i se solicită în mod expres să țină seama „în cea mai mare măsură posibilă” de un astfel de proiect. Această formulare sugerează un prag mai ridicat prin introducerea unei obligații și mai mari pentru autoritatea de supraveghere principală de a lua în considerare opiniile autorității de supraveghere vizate în comparație cu obligația de a „ține seama în mod corespunzător de opiniile acestora”.

131. Articolul 60 alineatul (4) se referă la perioada imediat următoare prezentării proiectului de decizie de către autoritatea de supraveghere principală. După transmitere, începe să curgă un termen de patru săptămâni în care orice autoritate de supraveghere vizată poate formula obiecții cu privire la proiectul de decizie.
132. În cadrul dispozițiilor individuale ale articolului 60, articolul 60 alineatul (4) are o poziție unică în măsura în care stabilește o legătură între procedura de cooperare și procedura de asigurare a coerenței. În cazul în care o autoritate de supraveghere vizată „exprimă [...] o obiecție relevantă și motivată la proiectul de decizie, autoritatea de supraveghere principală, în cazul în care nu dă curs obiecției relevante și motivate sau consideră că obiecția nu este relevantă sau motivată, sesizează mecanismul pentru asigurarea coerenței menționat la articolul 63.” Acest lucru merită o atenție deosebită, având în vedere faptul că, în acest scenariu, obiectivul ca autoritățile de supraveghere să ajungă la un consens, care este esențial pentru procedura de cooperare, nu a putut fi atins.
133. CEPD reamintește că obținerea unui acord consensual cu privire la rezultatul cazului este obiectivul suprem al întregii proceduri stabilite la articolul 60 și că obținerea unui consens ar trebui să aibă prioritate față de inițierea procesului de soluționare a litigiilor. Obligația de cooperare se aplică fiecărei etape a procedurii și tuturor autorităților de supraveghere implicate. În ceea ce privește articolul 60 alineatul (4), aceasta înseamnă că atât alte autorități de supraveghere vizate, cât și autoritățile de supraveghere principale ar trebui să urmeze cu atenție etapele anterioare stabilite la articolul 60 alineatele (1) și (3).

6.2 Obiecții relevante și motivate ale unei autorități de supraveghere vizate

134. După ce au fost consultate de autoritatea de supraveghere principală, în conformitate cu articolul 60 alineatul (3), celelalte autorități de supraveghere vizate pot formula obiecții relevante și motivate în termen de patru săptămâni, întrucât autoritățile de supraveghere vizate trebuie să fi fost consultate „în conformitate cu alineatul (3)”.

6.2.1 Calcularea termenului limită

135. Perioada de patru săptămâni începe să curgă după ce autoritatea de supraveghere principală a transmis proiectul de decizie în conformitate cu articolul 60 alineatul (3) a doua teză prin intermediul sistemului informațional al CEPD. Calcularea termenului de formulare a eventualelor obiecții se face pe baza Regulamentului (CEE, Euratom) nr. 1182/71⁴¹. În conformitate cu articolul 3 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71, „un termen exprimat în săptămâni [...] începe să curgă de la începutul primei ore a primei zile a termenului și se încheie la expirarea ultimei ore a zilei care, în ultima săptămână [...] poartă aceeași denumire sau aceeași cifră ca prima zi de calcul”.
136. Dacă un eveniment de la care începe să curgă un termen săptămânal are loc, de exemplu, într-o zi de luni, termenul se încheie, de asemenea, într-o zi de luni, în acest caz odată cu expirarea zilei de luni (și anume, la ora 23:59:59), patru săptămâni mai târziu.

⁴¹ Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor; articolul 40 din RP confirmă că „pentru a calcula termenele și expirarea termenelor menționate în RGPD și în prezentul regulament de procedură, se aplică Regulamentul 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor”.

137. Termenul include zilele de sărbători legale, duminicile și sâmbetele, deoarece RGPD nu le exclude în mod expres⁴². Cu toate acestea, în cazul în care ultima zi a unui termen este o zi de sărbătoare legală, o duminică sau o sâmbătă, termenul se încheie la expirarea ultimei ore a următoarei zile lucrătoare⁴³. Având în vedere caracterul european al procedurii de cooperare, sărbătorile publicate în Jurnalul Oficial al instituțiilor UE⁴⁴ ar trebui luate în considerare în scopul stabilirii sărbătorilor legale. În plus, ar trebui utilizat fusul orar al sediului CEPD.
138. Pentru a se evita situația în care data de expirare are loc în weekend, inițiatorul (și anume, autoritatea de supraveghere principală) ar trebui să declanșeze fluxul de lucru numai în zilele lucrătoare și ar trebui să se asigure că expirarea termenului nu se va produce într-una din zilele de sărbătoare legală din UE⁴⁵. În spiritul cooperării, CEPD încurajează autoritățile de supraveghere principale să ia în considerare posibilul impact al perioadelor prelungite de vacanță înainte de a-și transmite proiectul de decizie, pentru a acorda celorlalte autorități de supraveghere vizate cât mai mult timp posibil pentru a reacționa la proiectul său de decizie.
139. În perioada de patru săptămâni, o autoritate de supraveghere vizată poate exprima una sau mai multe obiecții cu privire la proiectul de decizie prezentat de autoritatea de supraveghere principală. Cu toate acestea, având în vedere cerințele de a ridica obiecții relevante și motivate la proiectul de decizie în ansamblu, autoritatea de supraveghere vizată ar trebui să își prezinte obiecțiile într-o singură cerere, deși distingând în mod clar diferitele obiecții. Această bună practică va facilita analiza de către autoritatea de supraveghere principală și, în cele din urmă, de CEPD, în cazul în care se declanșează mecanismul de soluționare a litigiilor. Dacă, după introducerea obiecției (obiecțiilor) în sistemul informațional al CEPD, autoritatea de supraveghere vizată dorește să își modifice transmiterea, în orice mod și din orice motiv, acest lucru ar fi în continuare posibil, atât timp cât această operațiune se încadrează în termenul prevăzut la articolul 60 alineatul (4). Prin urmare, autoritatea de supraveghere vizată ar trebui să elimine versiunea anterioară a obiecției (obiecțiilor) și să încarce noua versiune în sistemul informațional al CEPD⁴⁶, astfel încât transmiterea disponibilă pentru autoritatea de supraveghere principală și pentru celelalte autorități de supraveghere vizate să fie întotdeauna textul actualizat al obiecției (obiecțiilor).

6.2.2 Obiecții relevante și motivate

140. Unul dintre elementele-cheie ale acestei etape a procedurii de cooperare este o înțelegere comună a noțiunii de „obiecție relevantă și motivată”. La articolul 4 punctul 24 este definită „obiecția relevantă și motivată” care „înseamnă o obiecție la un proiect de decizie în scopul de a stabili dacă există o încălcare a prezentului regulament sau dacă măsurile preconizate în ceea ce privește operatorul sau persoana împuternicită de operator respectă prezentul regulament, care demonstrează în mod clar importanța riscurilor pe care le prezintă proiectul de decizie în ceea ce privește drepturile și libertățile

⁴² Articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71.

⁴³ Articolul 3 alineatul (4) din Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71.

⁴⁴ Actualizat anual prin decizia Comisiei; a se vedea pentru 2021: Decizia Comisiei din 2 martie 2020 referitoare la sărbătorile legale din anul 2021, 2020/C 69/05 (https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32020D0303_%2801%29); cu excepția sărbătorilor naționale din Belgia și Luxemburg.

⁴⁵ Întrucât în prezent nu se asigură nicio prelungire automată a termenului în sistemul informațional al CEPD.

⁴⁶ Sistemul informațional al CEPD va notifica automat noua adăugare autorității de supraveghere principale și altor autorități de supraveghere vizate.

fundamentale ale persoanelor vizate și, după caz, libera circulație a datelor cu caracter personal în cadrul Uniunii”.

141. Astfel cum a sugerat legiuitorul UE (ultima teză din considerentul 124), CEPD a emis orientări cu privire la ceea ce constituie o obiecție relevantă și motivată. Prin urmare, următoarele puncte conțin doar clarificări care sunt esențiale pentru procedura prevăzută la articolul 60 și care nu sunt deja incluse în Orientările 9/2020.
142. Dreptul de a formula obiecții în temeiul articolului 60 alineatul (4) este disponibil pentru fiecare autoritate de supraveghere vizată în mod individual și independent. Prin urmare, nu depinde de aspectul dacă o altă autoritate de supraveghere vizată a ridicat deja o obiecție cu privire la aceeași chestiune. În măsura în care o autoritate de supraveghere vizată obiectează pe baza mai multor elemente, fiecare dintre acestea trebuie să îndeplinească separat cerințele pentru o obiecție relevantă și motivată în temeiul articolului 4 punctul 24⁴⁷. În consecință, simpla aprobare sau trimitere la obiecția relevantă și motivată a unei alte autorități de supraveghere vizate nu constituie în sine o obiecție relevantă și motivată. În acest context, din motive de securitate juridică, precum și de claritate și fiabilitate în cadrul procesului de formulare a obiecțiilor, CEPD recomandă ca fiecare autoritate de supraveghere vizată să prezinte autorității de supraveghere principale propria sa obiecție (formală), chiar dacă o autoritate de supraveghere vizată dorește să fie de acord cu obiecția unei alte autorități de supraveghere vizate⁴⁸.
143. Pentru a respecta pragul prevăzut la articolul 4 punctul 24, o contribuție transmisă de o autoritate de supraveghere vizată ar trebui, în principiu, să menționeze în mod explicit fiecare element al acestei definiții legale în legătură cu fiecare obiecție specifică. Dacă este posibil, ca bună practică, obiecția ar putea include și o nouă propunere de formulare pe care autoritatea de supraveghere principală să o ia în considerare, ceea ce, în opinia autorității de supraveghere vizate, permite remedierea presupuselor deficiențe din proiectul de decizie.
144. În conformitate cu articolul 60 alineatul (12), autoritățile de supraveghere vizate transmit obiecțiile într-un format electronic și standardizat. În aceste scopuri se utilizează sistemul informațional al CEPD.
145. O simplă „observație” exprimată de o autoritate de supraveghere vizată în legătură cu un proiect de decizie nu constituie o obiecție în sensul articolului 4 punctul 24. Prin urmare, existența observațiilor

⁴⁷ Orientările 9/2020 privind obiecția relevantă și motivată în temeiul Regulamentului (UE) 2016/679, elaborate de CEPD, disponibile la adresa: https://edpb.europa.eu/system/files/2021-06/edpb_guidelines_202009_rro_final_ro.pdf.

⁴⁸ În conformitate cu Orientările 9/2020 privind obiecția relevantă și motivată în temeiul Regulamentului (UE) 2016/679, elaborate de CEPD, trimiterea la o altă obiecție nu poate fi considerată ca îndeplinind cerința de la articolul 4 punctul 24. La punctul 7 din orientări se clarifică faptul că „[...] o contribuție transmisă de o autoritate de supraveghere vizată ar trebui, în principiu, să menționeze în mod explicit fiecare element al definiției în legătură cu fiecare obiecție specifică.” În plus, la punctul 8 din orientări se arată că „[p]rin urmare, standardul «obiecțiilor relevante și motivate» se bazează pe ipoteza că obligația autorității de supraveghere principale de a comunica toate informațiile relevante este respectată, permițând autorității (autorităților) de supraveghere vizată (vizate) să aibă o înțelegere aprofundată în ceea ce privește cazul și, prin urmare, să exprime o obiecție solidă și bine motivată”.

nu dă naștere obligației de a declanșa procedura prevăzută la articolul 65 alineatul (1) litera (a) dacă autoritatea de supraveghere principală decide să nu recunoască în niciun fel observația⁴⁹.

6.2.3 Evaluarea obiecțiilor la proiectul transmis în temeiul articolului 60 alineatul (4)

146. Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să utilizeze toate mijloacele posibile pentru a-și comunica reciproc informații cu celelalte autorități de supraveghere vizate cu privire la problemele ridicate în obiecția relevantă și motivată. CEPD reamintește că proiectul de decizie al autorității de supraveghere principale ar trebui să fie în primul rând clar. Cu toate acestea, ca răspuns la o obiecție, autoritatea de supraveghere principală ar trebui, de asemenea, ca bună practică, să ofere autorității de supraveghere vizate explicații cu privire la motivul pentru care a fost adoptată o anumită poziție în proiectul de decizie și ar trebui, de asemenea, să ofere autorității de supraveghere vizate posibilitatea de a oferi explicații suplimentare cu privire la obiecțiile sale prezentate cu întârzieri nejustificate. Autoritatea de supraveghere principală poate, de asemenea, să ia inițiativa de a organiza reuniuni sau de a apela la consultarea informală pentru a se asigura că raționamentul utilizat de autoritățile respective este înțeles.
147. După această cooperare suplimentară în urma formulării unei obiecții, autoritatea de supraveghere vizată poate analiza dacă răspunsul autorității de supraveghere principale abordează în mod adecvat preocupările sale și, în caz afirmativ, autoritatea de supraveghere vizată poate lua în considerare retragerea obiecției sale⁵⁰. Acest lucru poate avea loc în special atunci când, în urma explicațiilor autorității de supraveghere principale, rezultă că opiniile contradictorii sunt doar marginale în ceea ce privește riscurile la adresa drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor vizate.
148. În cazul în care o autoritate de supraveghere vizată decide să își retragă obiecția, aceasta ar trebui să identifice întotdeauna în mod explicit obiecția pe care intenționează să o retragă și să arate în mod explicit că dorește să retragă obiecția respectivă. Această retragere poate avea loc în perioada de patru săptămâni sau, în cazul unui proiect revizuit de decizie, în termen de două săptămâni de la transmiterea proiectului de decizie, caz în care retragerea ar trebui să aibă loc cu ocazia aceleiași notificări în sistemul informațional al CEPD în care a fost formulată obiecția. Retragerea poate avea loc și după această perioadă⁵¹. Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să se asigure că documentează momentul în care a avut loc acest lucru și să notifice această retragere fără întârzieri nejustificate altor autorități de supraveghere vizate, prin intermediul sistemului informațional al CEPD, întrucât aceste informații trebuie înțelese ca fiind informații relevante în temeiul articolului 60 alineatul (1).
149. Atunci când obiecțiile formulate de diferite autorități de supraveghere vizate se contrazic între ele cu privire la evaluarea unei chestiuni specifice⁵², autoritatea de supraveghere principală ar trebui să indice

⁴⁹ A se vedea punctul 17 din Orientările CEPD 03/2021 privind articolul 65 alineatul (1) litera (a) din RGPD (versiunea pentru consultare publică).

⁵⁰ După expirarea perioadei procedurii, autoritatea de supraveghere vizată poate lua în considerare posibilitatea de a nu ridica din nou obiecții dacă proiectul de decizie urmează să fie revizuit.

⁵¹ Astfel cum se prevede la punctul 27 din Orientările CEPD 03/2021 privind articolul 65 alineatul (1) litera (a), o autoritate de supraveghere vizată se poate retrage chiar și după inițierea unei proceduri prevăzute la articolul 65 alineatul (1) litera (a).

⁵² O comunicare reciprocă constantă a informațiilor între autoritățile de supraveghere implicate ar putea preveni astfel de situații.

obiecțiile cărora intenționează să le dea curs și măsura/modul în care intenționează să le dea curs. Pe de altă parte, celelalte autorități de supraveghere vizate ar trebui să analizeze cu atenție dacă o retragere este adecvată, având în vedere opiniile exprimate de autoritatea de supraveghere principală și/sau de alte autorități de supraveghere vizate⁵³. Este important să se amintească faptul că obiectivul general al articolului 60 este ca deciziile să fie luate prin consens, pe cât posibil. Acest obiectiv privește autoritatea de supraveghere principală, precum și celelalte autorități de supraveghere vizate.

6.3 Transmitere către comitet

150. Articolul 60 alineatul (4) prevede două condiții alternative, fiecare având ca efect stabilirea obligației autorității de supraveghere principale de a solicita o decizie din partea comitetului:

) Autoritatea de supraveghere principală consideră că obiecția (obiecțiile) nu este (sunt) relevantă (relevante) sau motivată (motivate).

) Autoritatea de supraveghere principală nu dă curs obiecției (obiecțiilor) relevante și motivate.

151. În prima situație, autoritatea de supraveghere principală este de părere că obiecția prezentată de autoritatea de supraveghere vizată nu îndeplinește toate cerințele prevăzute la articolul 4 punctul 24, și anume consideră că obiecția fie nu este relevantă și/sau nu este motivată, fie ambele, în ceea ce privește existența unei încălcări a RGPD și/sau dacă acțiunea preconizată în legătură cu operatorul sau persoana împuternicită de operator respectă RGPD. În cea de a doua situație, autoritatea de supraveghere principală consideră că obiecția (obiecțiile) este (sunt) atât relevantă (relevante), cât și motivată (motivate), dar nu intenționează să îi (le) dea curs.

152. „Chestiunea” care urmează să fie prezentată comitetului se referă numai la obiecțiile cărora autoritatea de supraveghere principală nu intenționează să le dea curs sau despre care autoritatea de supraveghere principală nu consideră că respectă pragul prevăzut la articolul 4 punctul 24. Prin urmare, elementele cu privire la care nu există nicio divergență de opinii nu trebuie abordate prin intermediul procedurii de soluționare a litigiilor în temeiul articolului 65 alineatul (1) litera (a).

153. Deși articolul 60 alineatul (4) nu prevede un termen explicit pentru transmitere, faptul că o decizie este în curs de adoptare, care afectează riscurile la adresa drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor vizate, ar trebui să aibă ca rezultat cerința de a se efectua o transmitere cât mai curând posibil, de la caz la caz⁵⁴.

154. Pe de altă parte, în situațiile în care autoritatea de supraveghere principală dorește să dea curs unor obiecții, dar nu dorește să dea curs altor obiecții și/sau nu le consideră relevante și/sau motivate, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să prezinte un proiect revizuit în cadrul procedurii prevăzute la articolul 60 alineatul (5), în conformitate cu secțiunea următoare. Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să indice în mod clar, printr-un schimb informal, care sunt obiecțiile pe care intenționează să le urmeze în cadrul proiectului de decizie revizuit și modul în care intenționează să facă acest lucru. În plus, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să indice în

⁵³ Autoritățile de supraveghere vizate ar trebui să aibă în vedere faptul că, în cazul în care se ajunge la o procedură de soluționare a litigiilor, CEPD își va adopta decizia pe baza unui vot cu majoritate (calificată).

⁵⁴ A se vedea, de asemenea, considerentul 129 a patra și a cincea teză.

mod clar care obiecții au fost constatate ca făcând obiectul unei posibile soluționări ulterioare a litigiilor în temeiul articolului 65 alineatul (1) litera (a)⁵⁵.

155. Cu toate acestea, întrucât proiectul revizuit de decizie este un instrument nou, dacă doresc să își mențină obiecțiile formulate anterior, celelalte autorități de supraveghere vizate vor trebui să își reitereze poziția prin (re)transmiterea obiecțiilor lor odată ce proiectul revizuit de decizie va fi comunicat. CEPD este de părere că acest mod de acțiune ar trebui urmat, deoarece va permite să se recurgă la procedura de soluționare a litigiilor numai pentru obiecțiile care rămân în discuție, în pofida eforturilor depuse de toate părțile de a căuta mai întâi o soluție consensuală.

7 ARTICOLUL 60 ALINEATUL (5) – PROIECTUL REVIZUIT DE DECIZIE

7.1 Transmiterea către celelalte autorități de supraveghere vizate

7.1.1 „Autoritatea de supraveghere principală intenționează să dea curs”

156. Articolul 60 alineatul (5) prima teză oferă autorității de supraveghere principale posibilitatea de a da curs unei obiecții relevante și motivate. Este important de observat că, pentru a da curs unei obiecții relevante și motivate, trebuie să se dea curs acestei obiecții ca atare, întrucât autoritatea de supraveghere principală a constatat că obiecția în cauză este atât relevantă, cât și motivată, iar autoritatea de supraveghere principală este de acord cu motivarea.
157. Accentul se pune pe „intenția” de a da curs. Intenția autorității de supraveghere principale de a da curs unei obiecții se reflectă în faptul că autoritatea de supraveghere principală prezintă un proiect revizuit de decizie. Măsura în care proiectul revizuit de decizie dă curs în totalitate obiecției relevante și motivate ridicate de o autoritate de supraveghere vizată face, printre altele, obiectul procedurii reglementate de articolul 60 alineatul (5) a doua teză (a se vedea mai jos, secțiunea 7.2) și, în cele din urmă, de articolul 65 alineatul (1) litera (a) în caz de litigii.
158. De asemenea, ar trebui reamintit faptul că pragul stabilit de legiuitorul UE în definiția unei obiecții relevante și motivate în temeiul articolului 4 punctul 24 trebuie să fie respectat, de asemenea, având în vedere modul în care obiecția relevantă și motivată urmează să fie structurată de o autoritate de supraveghere vizată, astfel cum se prevede în Orientările 9/2020⁵⁶. Acest lucru are impact asupra evaluării obiecției relevante și motivate din partea autorității de supraveghere principale. Cu toate acestea, este incontestabil faptul că intenția de a da curs unei obiecții relevante și motivate este în conformitate cu obiectivul consensului care stă la baza întregii proceduri prevăzute la articolul 60. Revizuirea ar trebui să vizeze abordarea completă a riscului prezentat de proiectul de decizie inițial în ceea ce privește drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor vizate și, după caz, libera circulație a datelor cu caracter personal în cadrul Uniunii care a fost identificată în obiecția respectivă.
159. CEPD reamintește că autoritatea de supraveghere principală ar trebui să utilizeze toate mijloacele posibile pentru a-și comunica reciproc informații cu celelalte autorități de supraveghere vizate cu privire la problemele ridicate în obiecția relevantă și motivată. Autoritatea de supraveghere principală poate să ia inițiativa de a organiza reuniuni sau de a utiliza consultarea informală pentru a se asigura

⁵⁵ A se vedea, de asemenea, Orientările CEPD 03/2021 cu privire la articolul 65 alineatul (1) litera (a).

⁵⁶ Pentru detalii, a se vedea Orientările 9/2020 privind obiecția relevantă și motivată, elaborate de CEPD, punctele 6-8.

că raționamentul utilizat de autoritățile respective este înțeles⁵⁷. În orice caz, datorită acestei comunicări reciproce, conținutul proiectului revizuit de decizie ar trebui să nu fie o surpriză pentru celelalte autorități de supraveghere vizate, deoarece ar trebui să fie rezultatul unei cooperări loiale.

7.1.2 Obligația de a transmite un proiect revizuit de decizie

160. Autoritatea de supraveghere principală este obligată să transmită un proiect revizuit de decizie dacă intenționează să dea curs unei obiecții relevante și motivate, și anume dacă nu există nicio alternativă în temeiul RGPD astfel cum a fost clarificată prin utilizarea indicativului prezent al verbului „a transmite”. Într-adevăr, alternativa la transmiterea unui proiect revizuit de decizie poate consta numai în sesizarea mecanismului pentru asigurarea coerenței, în conformitate cu articolul 60 alineatul (4) ultima teză.
161. Ar trebui subliniat faptul că doar o obiecție relevantă și motivată căreia autoritatea de supraveghere principală intenționează să îi dea curs poate declanșa obligația și posibilitatea ca autoritatea de supraveghere principală să transmită un proiect revizuit de decizie în temeiul RGPD. Articolul 60 alineatul (5) prima teză [și articolul 60 alineatul (4), pentru acest aspect] se referă numai la „obiecția relevantă și motivată” prezentată de o autoritate de supraveghere vizată – contrar, în special, articolului 60 alineatul (3), care se referă la „opiniile” celorlalte autorități de supraveghere vizate⁵⁸.
162. În consecință, faptul că o autoritate de supraveghere vizată a furnizat observații, comentarii și remarci autorității de supraveghere principale în cursul termenului de patru săptămâni menționat la articolul 60 alineatul (4), care nu sunt declarate în mod clar și neechivoc ca fiind o obiecție relevantă și motivată, nu implică o obligație sau posibilitatea ca autoritatea de supraveghere principală să prezinte un proiect revizuit de decizie. În acest sens, ar trebui reamintit faptul că atât autoritatea de supraveghere principală, cât și celelalte autorități de supraveghere vizate sunt obligate să respecte proiectul de decizie în cazul în care nu se prezintă obiecții „în termenul menționat la alineatele (4) și (5)” în temeiul articolului 60 alineatul (6). Aceasta înseamnă că autoritatea de supraveghere principală emite un proiect revizuit de decizie dacă autoritatea de supraveghere vizată nu transmite obiecții în mod oficial, prin intermediul sistemului informațional al CEPD, în termenul de patru săptămâni prevăzut la articolul 60 alineatul (4) (mai multe detalii, în secțiunea 8)⁵⁹.
163. În cazul în care autoritatea de supraveghere principală consideră totuși că este necesar să își adapteze proiectul de decizie, astfel cum a fost prezentat în temeiul articolului 60 alineatul (4), din cauza unor factori sau considerente care se suprapun în termenul de patru săptămâni, inclusiv a observațiilor sau a comentariilor prezentate de celelalte autorități de supraveghere vizate sau a observațiilor ulterioare ale operatorului/persoanei împuternicite de operator, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să își retragă proiectul de decizie înainte de expirarea termenului de patru săptămâni și să transmită un nou proiect de decizie celorlalte autorități de supraveghere vizate. În acest sens, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să găsească un echilibru între, pe de o parte, importanța factorilor sau a considerentelor care se suprapun și, pe de altă parte, necesitatea de a asigura promptitudinea procedurii de cooperare⁶⁰. În toate cazurile, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să explice

⁵⁷ A se vedea, de asemenea, punctul 146 și următoarele.

⁵⁸ A se vedea mai sus secțiunea 5.2.4 privind formularea „ține seama în mod corespunzător”.

⁵⁹ Cu toate acestea, observațiile care semnalează erori editoriale și greșeli de tipar pot fi luate în considerare pentru a evita erorile materiale în decizia finală.

⁶⁰ A se vedea considerațiile privind, de exemplu, termenul rezonabil de soluționare a plângerilor menționat în considerentul 129.

în mod clar tuturor autorităților de supraveghere vizate motivele pentru care își retrage proiectul de decizie, făcând referire la factorul sau la considerația specifică care o determină să ia o astfel de măsură. Un nou termen de patru săptămâni va începe să curgă după transmiterea noului proiect de decizie. După cum s-a menționat, această opțiune se prescrie după expirarea termenului de mai sus, în absența unor obiecții motivate și relevante, iar proiectul de decizie, astfel cum a fost emis inițial, devine obligatoriu pentru autoritatea de supraveghere principală și pentru celelalte autorități de supraveghere vizate.

164. Având în vedere cele de mai sus, este important ca autoritatea de supraveghere principală și celelalte autorități de supraveghere vizate să se consulte reciproc cu privire la modul în care autoritatea de supraveghere principală interpretează obiecțiile și la modul în care intenționează să dea curs obiecțiilor.

165. În ceea ce privește modul de transmitere a proiectului revizuit de decizie, se aplică aceleași considerații ca și în cazul transmiterii proiectului de decizie de către autoritatea de supraveghere principală⁶¹. O marcă temporală clară (dată, oră) a transmiterii este punctul de plecare pentru termenul de două săptămâni menționat la articolul 60 alineatul (5) a doua teză și, prin urmare, proiectul revizuit de decizie se transmite numai prin intermediul sistemului informațional al CEPD.

7.1.3 Transmiterea proiectului revizuit de decizie

166. În ceea ce privește conținutul transmiterii, se aplică considerațiile referitoare la conținutul proiectului de decizie⁶². Pe scurt, autoritatea de supraveghere principală trebuie să transmită doar un proiect revizuit de decizie ca atare. Considerațiile privind proiectul de decizie și necesitatea de a asigura respectarea dreptului de a fi audiat⁶³ se aplică *mutatis mutandis* și proiectului revizuit de decizie, astfel încât autoritatea de supraveghere principală ar trebui să se asigure că proiectul revizuit de decizie face referire la măsurile luate pentru a asigura această conformitate și este clar în ceea ce privește modificările introduse pentru a da curs obiecției relevante și motivate și motivelor care stau la baza acestora⁶⁴.

167. Articolul 60 alineatul (5) prima teză nu stabilește niciun termen specific pentru prezentarea proiectului revizuit de decizie de către autoritatea de supraveghere principală. Acesta este unul dintre cazurile în care RGPD acordă o anumită flexibilitate autorităților de supraveghere, inclusiv pentru a facilita încercarea de a se ajunge la un consens. Cu toate acestea, se aplică în continuare principiul bunei administrări, inclusiv principiul termenului rezonabil și principiul economiei procedurale. În plus, printre factorii care ar trebui luați în considerare de autoritatea de supraveghere principală în acest sens se numără și:

-) faptul că un proiect revizuit de decizie face obiectul unei perioade de evaluare mai scurte (2 săptămâni) în comparație cu proiectul de decizie;

⁶¹ A se vedea mai sus secțiunea 5.2.3 referitoare la articolul 60 alineatul (3) a doua teză privind transmiterea/momentul.

⁶² A se vedea secțiunea 5.2.2 de mai sus în care se specifică expresia „proiect de decizie”.

⁶³ A se vedea punctul 105.

⁶⁴ A se vedea, de asemenea, punctul 159 referitor la schimburile informale anterioare transmiterii unui proiect revizuit de decizie.

-) trimiterea la expresia „fără întârziere” care se aplică transmiterii proiectului de decizie în temeiul articolului 60 alineatul (3);
-) luarea în considerare, în secțiunea 5.2.4 privind articolul 60 alineatul (3) a doua teză, a necesității de a se ține seama, în această privință, de complexitatea cazului respectiv și, în special, de numărul și natura obiecțiilor relevante și motivate primite de autoritatea de supraveghere principală;
-) la un nivel mai general, obligația tuturor autorităților de supraveghere de a coopera în mod echitabil și într-un spirit de încredere reciprocă.

168. Toate considerațiile de mai sus ar indica necesitatea ca autoritatea de supraveghere principală să se asigure că intervalul de timp dintre primirea obiecțiilor relevante și motivate în temeiul articolului 60 alineatul (3) și transmiterea proiectului revizuit de decizie este cât mai scurt posibil și adecvat contextului procedurii ghișeului unic. Acest lucru nu aduce atingere eforturilor depuse pentru a se ajunge la un consens și eventualei obligații a autorității de supraveghere principale de a acorda dreptul de a fi audiat din nou, în temeiul dreptului intern, având în vedere modificările preconizate în proiectul revizuit de decizie care vor afecta din nou drepturile operatorului sau ale persoanei împuternicite de operator.

7.1.4 Opiniile celorlalte autorități de supraveghere vizate

169. Scopul transmiterii de către autoritatea de supraveghere principală a unui proiect revizuit de decizie este de a permite tuturor autorităților de supraveghere implicate să ajungă la un consens și să colecteze opiniile acestora cu privire la proiectul revizuit de decizie propus. Este important de remarcat, în această privință, că scopul articolului 60 alineatul (5) este de a oferi autorităților de supraveghere vizate posibilitatea de a-și exprima opinia cu privire la orice modificări/revizuiți care au fost aduse textului original al proiectului de decizie care a fost transmis inițial de autoritatea de supraveghere principală în temeiul articolului 60 alineatul (4). Formularea „pentru a obține avizul acestora” de la articolul 60 alineatul (5) prima teză reflectă, în acest sens, formularea de la articolul 60 alineatul (3) a doua teză (a se vedea secțiunea 5.2.1 de mai sus).
170. Aceasta înseamnă că – la fel ca în cazul proiectului de decizie – transmiterea unui proiect revizuit de decizie ar trebui să fie precedată de schimburi între autoritatea de supraveghere principală și toate autoritățile de supraveghere vizate pentru a împărtăși noile concluzii la care a ajuns autoritatea de supraveghere principală în lumina obiecției (obiecțiilor) relevante și motivate cărora intenționează să le dea curs, împreună cu raționamentul relevant, pentru a colecta avizele celorlalte autorități de supraveghere vizate⁶⁵. Acest lucru este adecvat în special în cazul în care obiecțiile relevante și motivate abordează mai multe aspecte în cazul de față, astfel încât amploarea și profunzimea schimburilor pot varia de la caz la caz. Autoritatea de supraveghere principală poate, de exemplu, dacă este cazul, să transmită un proiect revizuit de decizie preliminar înainte de a emite proiectul revizuit de decizie oficial.
171. La rândul său, acest lucru va permite celorlalte autorități de supraveghere vizate să semnaleze chestiunile rămase sau întrebările pe care autoritatea de supraveghere principală ar putea dori să le abordeze în această etapă, din nou în încercarea de a se ajunge la un consens, înainte de prezentarea

⁶⁵ În acest moment, autoritatea de supraveghere principală ar trebui, de asemenea, să țină seama de opiniile celorlalte autorități de supraveghere vizate transmise ca observații.

oficială a unui proiect revizuit de decizie. În special, celelalte autorități de supraveghere vizate ar trebui să indice în mod clar punctele cu privire la care consideră că obiecțiile relevante și motivate nu au fost, de fapt, luate în considerare (cărora nu li s-a dat curs) de autoritatea de supraveghere principală. În cele din urmă, această etapă de consultare informală este menită să împiedice ca avizele emise de alte autorități de supraveghere vizate să se transforme în obiecții relevante și motivate la proiectul revizuit de decizie și, prin urmare, să declanșeze următoarele etape ale procedurii, astfel cum se subliniază în secțiunea următoare, cu toate consecințele relevante.

7.2 Proiectul revizuit de decizie: Procedura de evaluare

7.2.1 Aplicarea comună a articolului 60 alineatul (5) a doua teză și a procedurii prevăzute la articolul 60 alineatul (4)

172. Articolul 60 alineatul (5) a doua teză stabilește procedura oficială care se aplică examinării proiectului revizuit de decizie de către celelalte autorități de supraveghere vizate. Această procedură este cea menționată la articolul 60 alineatul (4), cu diferența că termenul este limitat la două săptămâni⁶⁶.
173. Ar trebui remarcat faptul că, prin trimiterea la articolul 60 alineatul (4), alineatul (5) a doua teză reglementează, de asemenea, procedura care trebuie urmată de autoritatea de supraveghere principală în cazul în care respinge sau nu dă curs niciunei obiecții relevante și motivate la proiectul revizuit de decizie, astfel cum a fost exprimată de alte autorități de supraveghere vizate în cele două săptămâni de la transmitere. Acest lucru are mai multe consecințe:
174. În ambele cazuri, singurul rezultat avut în vedere în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 60 alineatul (4) este transmiterea chestiunii de către autoritatea de supraveghere principală către mecanismul pentru asigurarea coerenței, și anume către CEPD (astfel cum se descrie în secțiunea 6.2.3), în vederea unei decizii obligatorii de soluționare a litigiului, pe care autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate sunt ulterior obligate să o respecte [în temeiul articolului 65 alineatul (2) și alineatul (6)].
175. În cazul în care celelalte autorități de supraveghere vizate nu ridică obiecții în termenul de două săptămâni menționat la articolul 60 alineatul (5) a doua teză, se aplică articolul 60 alineatul (6). Ulterior, proiectul revizuit de decizie devine obligatoriu atât pentru autoritatea de supraveghere principală, cât și pentru alte autorități de supraveghere vizate, întrucât articolul 60 alineatul (6) se referă la absența transmiterii de obiecții relevante și motivate în termenele menționate „la alineatele (4) și (5)”.
176. Astfel, în cazul în care se ridică obiecții relevante și motivate în termenul de două săptămâni, iar autoritatea de supraveghere principală intenționează să le dea curs, singura alternativă este să se aplice din nou articolul 60 alineatul (5) prima teză, pentru a obține, în cele din urmă, acordul privind proiectul de decizie (revizuit), în conformitate cu articolul 60 alineatul (6), care va deveni ulterior obligatoriu atât pentru autoritatea de supraveghere principală, cât și pentru alte autorități de supraveghere vizate.
177. Acest lucru ar fi în concordanță, pe de o parte, cu încercarea de a ajunge la un consens, astfel cum se prevede la articolul 60 alineatul (1), și, pe de altă parte, ar împiedica declanșarea aplicării articolului 65 alineatul (1) litera (a) atunci când nu există niciun litigiu care să fie soluționat în acest moment. Într-

⁶⁶ A se vedea secțiunea 6.2.1 de mai sus pentru calcularea termenului.

adevăr, considerentul 138 sprijină în mod clar o astfel de abordare, în sensul că toate mijloacele din cadrul mecanismului de cooperare ar trebui epuizate înainte de activarea mecanismului pentru asigurarea coerenței.

178. Cu toate acestea, având în vedere procedurile de cooperare consolidată, astfel cum sunt prezentate în prezentele orientări (de exemplu, comunicarea reciprocă de informații relevante în diferite etape și consultarea informală înainte de prezentarea unui proiect de decizie), această situație ar trebui să fie excepțională și limitată la cazurile în care, în pofida tuturor eforturilor, circumstanțele specifice nu au permis obținerea unei poziții consensuale înainte.
179. Cu toate acestea, celelalte autorități de supraveghere vizate și autoritatea de supraveghere principală trebuie să țină seama de faptul că RGPD prevede o acțiune rapidă și exercitarea în mod echitabil și într-un termen rezonabil a competențelor autorităților de supraveghere, astfel cum se menționează în considerentul 129. De fapt, se poate argumenta că legiuitorul nu a avut intenția de a promova o buclă nedefinită de proiecte de decizii revizuite. Din acest motiv, eventuala transmitere a unor noi proiecte revizuite de decizii ar trebui să aibă un caracter extraordinar, după cum este necesar în cazul respectiv, pentru a depune eforturi în vederea obținerii unui consens final.
180. Recunoașterea faptului că eforturile de a ajunge la un consens prezentat ca obiectiv general al procedurii de cooperare la articolul 60 alineatul (1) nu implică obligația de a ajunge la un consens cu orice preț, atunci când autoritatea de supraveghere principală intenționează să dea curs unei obiecții relevante și motivate și, astfel, să atingă un astfel de obiectiv, care ar trebui să fie posibil prin transmiterea unui proiect (re)revizuit de decizie.
181. În cazul în care autoritatea de supraveghere principală concluzionează că nu este posibil să se ajungă la un consens, întrucât nu există o convergență substanțială între autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate, fie pentru că există opinii contradictorii din partea autorităților de supraveghere vizate, fie pentru că unele aspecte juridice rămân nesoluționate, autoritatea de supraveghere principală este obligată, prin urmare, în temeiul articolului 60 alineatul (5) a doua teză, să accelereze procedura prevăzută la articolul 60 alineatul (4) și, în consecință, să sesizeze CEPD în vederea procedurii de soluționare a litigiilor în conformitate cu articolul 65 alineatul (1) litera (a).

7.2.2 Constrângeri impuse altor autorități de supraveghere vizate în ceea ce privește prezentarea de obiecții relevante și motivate la proiectul revizuit de decizie

182. Un alt aspect care trebuie luat în considerare se referă la domeniul de aplicare al „procedurii menționate la alineatul (4)”, astfel cum este aplicat în contextul articolului 60 alineatul (5) a doua teză. Acesta se referă în special la eventualitatea aplicării unor constrângeri juridice specifice autorităților de supraveghere vizate sau domeniului de aplicare al unei obiecții relevante și motivate la proiectul revizuit de decizie emis de autoritatea de supraveghere principală.
183. Ar trebui reamintit faptul că autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate au obligații în temeiul proiectului de decizie (revizuit) potrivit articolului 60 alineatul (6) numai dacă nu au fost prezentate obiecții la proiectul de decizie (revizuit). Dacă nu este cazul, și anume dacă au fost într-adevăr formulate obiecții relevante și motivate cu privire la proiectul de decizie în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 60 alineatul (4), atunci nicio autoritate de supraveghere vizată nu are obligații în temeiul proiectului de decizie; în plus, proiectul revizuit de

decizie transmis de autoritatea de supraveghere principală în temeiul articolului 60 alineatul (5) prima teză este un instrument juridic diferit față de proiectul de decizie menționat la articolul 60 alineatul (4). În consecință, o autoritate de supraveghere vizată poate formula o obiecție relevantă și motivată la proiectul revizuit de decizie chiar dacă nu a formulat obiecții la proiectul de decizie în termenul de patru săptămâni menționat la articolul 60 alineatul (4).

184. Într-adevăr, modificările introduse de autoritatea de supraveghere principală pentru a da curs obiecțiilor relevante și motivate pot ridica noi întrebări și chestiuni cu care autoritatea de supraveghere vizată nu este de acord în contextul proiectului revizuit de decizie. În conformitate cu orientările de mai sus, autoritatea de supraveghere vizată ar trebui să se asigure că fiecare obiecție relevantă și motivată pe care o prezintă ar trebui „să indice fiecare parte a proiectului de decizie [aici: proiect revizuit de decizie] în care se consideră că există deficiențe, erori sau în care lipsesc anumite elemente necesare, fie făcând trimitere la anumite articole/alineate, fie prin alte indicații clare”⁶⁷.
185. CEPD încurajează ferm autoritatea de supraveghere principală să își comunice în prealabil intenția de a revizui proiectul de decizie nu numai autorității de supraveghere vizate care a ridicat obiecții, ci și tuturor celorlalte autorități de supraveghere vizate. Acest lucru va asigura faptul că proiectul revizuit de decizie și raționamentul utilizat nu vor fi o surpriză pentru celelalte autorități de supraveghere vizate și va contribui la prevenirea unei posibile reacții negative a acestora la modificările propuse.
186. Scopul unui proiect revizuit de decizie în sensul articolului 60 alineatul (5) este de a încerca să ajungă la un consens cu privire la chestiuni pentru care anterior nu s-a ajuns la un consens. Prin urmare, o autoritate de supraveghere vizată nu ar trebui să ridice o obiecție relevantă și motivată în legătură cu un proiect revizuit de decizie dacă nu a existat anterior nicio obiecție relevantă și motivată referitoare la chestiunea respectivă, iar autoritatea de supraveghere principală nu a revizuit proiectul de decizie cu privire la o astfel de chestiune.

8 EFECTUL OBLIGATORIU AL UNUI PROIECT DE DECIZIE (REVIZUIT)

187. Articolul 60 alineatul (6) descrie etapa finală a procesului de luare a deciziei în cazurile în care s-ar putea ajunge la un consens între autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate. În acest caz, consensul este semnalat de absența obiecțiilor la proiectul de decizie (revizuit), ceea ce înseamnă că se aplică articolul 60 alineatul (6). Acest lucru are două consecințe juridice:

-) se consideră că autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate sunt de acord,
-) acestea sunt obligate să respecte decizia, în sensul că procesul de evaluare care a urmat emiterii proiectului de decizie s-a încheiat.

8.1 Se consideră că sunt de acord cu proiectul de decizie

188. În primul rând, articolul 60 alineatul (6) prevede că, în absența unei obiecții, se consideră că autoritățile de supraveghere sunt de acord cu proiectul (revizuit) de decizie în întregime. Expresia „se consideră că sunt de acord” clarifică faptul că autoritățile de supraveghere vizate nu trebuie să aprobe în mod

⁶⁷ A se vedea Orientările 9/2020 privind obiecția relevantă și motivată în temeiul Regulamentului (UE) 2016/679, punctul 7.

explicit proiectul (revizuit) de decizie. RGPD prevede un acord tacit și presupune că autoritățile de supraveghere au ajuns cu succes la un consens în cadrul procedurii de cooperare. Acest acord tacit se referă la conținutul proiectului (revizuit) de decizie.

8.2 Proiectul de decizie devine obligatoriu

189. Întrucât se presupune că autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate sunt de acord, conținutul proiectului (revizuit) de decizie devine obligatoriu pentru acestea. Acest lucru are efecte obligatorii imediate pentru toate autoritățile de supraveghere implicate. Aceasta înseamnă că orice adoptare ulterioară a unei măsuri în temeiul dreptului intern, cum ar fi respingerea unei plângeri, trebuie să fie strict conformă cu proiectul de decizie convenit.
190. Se pot distinge două dimensiuni diferite ale efectului obligatoriu, și anume în ceea ce privește entitățile cărora li se aplică proiectul (revizuit) de decizie (autoritatea de supraveghere principală/autoritățile de supraveghere vizate) și domeniul de aplicare al respectivului proiect (revizuit) de decizie.
191. În primul rând, proiectul (revizuit) de decizie devine obligatoriu atât pentru autoritatea de supraveghere principală, cât și pentru alte autorități de supraveghere vizate, deoarece nu au fost formulate sau menținute obiecții. Consecințele juridice ale efectului obligatoriu sunt că, în acest caz, proiectul de decizie (revizuit) nu poate fi modificat în continuare sau retras ulterior⁶⁸. Decizia care urmează să fie adoptată de autoritatea de supraveghere principală [articolul 60 alineatul (7)] sau de o autoritate de supraveghere vizată [articolul 60 alineatul (8)] sau într-o formă comună de ambele autorități de supraveghere [articolul 60 alineatul (9)] se bazează pe proiectul (revizuit) de decizie, în forma sa actuală.
192. Decizia este obligatorie doar pentru autoritatea de supraveghere principală și pentru celelalte autorități de supraveghere vizate care au participat la procedura de cooperare. Numai autoritățile de supraveghere care au participat la procedura de cooperare (și anume, care și-au confirmat în mod oficial rolul de autoritate de supraveghere vizată în contextul acestei proceduri în temeiul articolului 60) și care au avut posibilitatea de a ridica o obiecție relevantă și motivată împotriva proiectului de decizie pot fi obligate să respecte o decizie care a fost luată în cadrul procedurii respective. Celelalte autorități de supraveghere nu au avut posibilitatea de a-și prezenta punctele de vedere în cadrul procedurii de cooperare și nici nu au putut formula o obiecție relevantă și motivată împotriva proiectului de decizie.
193. Prin urmare, dacă o autoritate de supraveghere vizată cu o plângere care ar putea fi tratată în cadrul procedurii în curs solicită autorității de supraveghere principale să includă cazul său în această procedură și să se alăture procedurii de cooperare înainte de prezentarea proiectului de decizie și a avut posibilitatea de a ridica o obiecție relevantă și motivată, procedura poate continua, iar „noua” autoritate de supraveghere vizată va avea obligații în temeiul proiectului de decizie, cu condiția îndeplinirii cerințelor de la articolul 60 alineatul (6).
194. În schimb, în cazul în care o autoritate de supraveghere vizată cu o plângere care ar putea fi tratată în cadrul procedurii de cooperare în curs înaintează cazul său autorității de supraveghere principale pentru a fi grupată cu cealaltă (celelalte) după expirarea termenului prevăzut la articolul 60

⁶⁸ În anumite cazuri excepționale prevăzute de lege, astfel de modificări sau retrageri ar putea fi necesare în continuare; a se vedea punctul 207.

alineatul (4) sau la articolul 60 alineatul (5) (de exemplu, deoarece o autoritate de supraveghere a primit o plângere referitoare la aceeași încălcare după expirarea termenelor) și, prin urmare, nu a avut posibilitatea de a formula o obiecție relevantă și motivată, autoritatea de supraveghere vizată ar trebui să analizeze foarte atent dacă ar trebui mai degrabă declanșată o nouă procedură de cooperare în acest scop, întrucât, solicitând autorității de supraveghere principale să grupeze noul caz în cadrul procedurii în curs în această etapă, această autoritate de supraveghere vizată renunță de facto la posibilitatea de a formula o obiecție la decizie⁶⁹.

195. CEPD consideră că, în principiu, autoritatea de supraveghere principală nu este obligată să verifice în mod continuu dacă toate autoritățile de supraveghere vizate relevante posibile cu cazuri, care ar putea fi grupate cu procedurile în curs, sunt informate cu privire la procedura de cooperare în curs.
196. Efectul obligatoriu conferit prin articolul 60 alineatul (6) deciziei specifice este, prin urmare, strict limitat la procedura specifică de cooperare. Procedura de cooperare se referă la o chestiune specifică și urmărește să ajungă la un consens cu privire la cazul specific.
197. Prin urmare, pe lângă efectul obligatoriu al deciziei în conformitate cu articolul 60 alineatul (6), rezultatul unei anumite proceduri de cooperare nu poate fi extins în mod automat la alte proceduri de cooperare, în pofida unor posibile similitudini. Cu toate acestea, în conformitate cu articolul 51 alineatul (2), fiecare autoritate de supraveghere contribuie la aplicarea consecventă a RGPD și, prin urmare, autoritatea de supraveghere principală poate reutiliza textul și concluziile unui proiect de decizie asupra căruia s-a convenit în cadrul unei proceduri de cooperare anterioare care implică același operator sau un operator diferit și aceeași încălcare a RGPD pentru a accelera procedura în cauză, dacă consideră că acest lucru poate facilita ajungerea la un acord și în cazul de față.
198. CEPD consideră că efectul obligatoriu în temeiul articolului 60 alineatul (6) al unei decizii specifice nu poate acoperi clarificarea unor chestiuni juridice abstracte, care nu sunt legate de cazul real. O autoritate de supraveghere care intenționează să solicite CEPD clarificări cu privire la chestiuni juridice abstracte ar trebui, în schimb, să ia în considerare procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2) în cazul în care întrebarea se referă la o chestiune de aplicare generală sau produce efecte în mai multe state membre.

9 ARTICOLUL 60 ALINEATUL (7) – AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE PRINCIPALĂ CARE ADOPTĂ ȘI NOTIFICĂ DECIZIA

9.1 Generalități

199. Articolul 60 alineatele (7)-(9) abordează diferitele scenarii după ce autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate au fost obligate să respecte proiectul de decizie. Aceste etape pot fi parcurse:

- (i) fie după ce procedura prevăzută în capitolul anterior a fost încheiată și s-a ajuns la un consens, fie
- (ii) după încheierea procedurii de soluționare a litigiilor de către comitet.

⁶⁹ A se vedea punctul 22 și următoarele.

200. Alineatele menționate mai sus subliniază:

- (i) autoritățile de supraveghere care adoptă o decizie finală în urma etapelor anterioare și
- (ii) autoritatea de supraveghere care notifică sau informează operatorul, persoana împuternicită de operator și, respectiv, reclamantul.

201. Articolul 60 alineatul (7) prevede procedura de urmat în cazul în care autoritatea de supraveghere principală adoptă o decizie care vizează operatorul sau persoana împuternicită de operator. Articolul 60 alineatul (8) și alineatul (9) prezintă relevanță numai în cazurile întemeiate pe plângeri. Articolul 60 alineatul (8) reglementează cazurile în care decizia refuză sau respinge plângerea și ar trebui să fie adoptată de către autoritatea de supraveghere care a primit plângerea⁷⁰. În cele din urmă, articolul 60 alineatul (9) clarifică procedura care trebuie urmată în cazul în care unele părți ale unei plângeri au fost refuzate sau respinse, iar decizia respectivă este adoptată cu privire la reclamant de către autoritatea de supraveghere care a primit plângerea, în timp ce alte părți au fost luate în considerare, ceea ce a condus la luarea unei decizii de către autoritatea de supraveghere principală cu privire la un operator sau la o persoană împuternicită de operator.

202. Având în vedere această relație, multe dintre conceptele și considerațiile legate de articolul 60 alineatul (7) vor fi aplicabile prin analogie pentru articolul 60 alineatul (8) și alineatul (9).

9.2 Adoptarea deciziei finale de către autoritatea de supraveghere principală

203. Articolul 60 alineatul (7) prima teză prevede că autoritatea de supraveghere principală va trebui să adopte o decizie. Această adoptare efectuează:

- prin punerea în aplicare, printr-o decizie națională, a consensului la care s-a ajuns în temeiul articolului 60 alineatul (6) și/sau
- prin punerea în aplicare printr-o decizie națională în baza deciziei obligatorii a CEPD adoptate în temeiul articolului 65, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 65 alineatul (6).

204. În oricare dintre cazuri, decizia națională trebuie să pună în aplicare pe deplin consensul obligatoriu la care s-a ajuns în temeiul articolului 60 alineatul (6) și/sau instrucțiunile obligatorii prevăzute în decizia CEPD în temeiul articolului 65⁷¹.

205. În același timp, autoritatea de supraveghere principală va trebui să adapteze formatul pentru a se conforma normelor sale administrative naționale. În cele din urmă, va fi în măsură să facă modificări pur editoriale înainte de adoptarea deciziei sale naționale⁷².

206. Articolul 60 alineatul (7) nu prevede un termen concret în care trebuie să aibă loc această adoptare. Cu toate acestea, adoptarea ar trebui să aibă loc cât mai curând posibil, în conformitate cu principiul

⁷⁰ Articolul 60 conferă autorității sau autorităților de supraveghere vizate care au primit o plângere, care face obiectul procedurii, un rol special. Acest aspect este detaliat în partea privind articolul 60 alineatul (8) și articolul 60 alineatul (9). Pentru a evita confuzia între aceste autorități de supraveghere și alte autorități de supraveghere vizate, se utilizează expresia „autoritatea de supraveghere care a primit plângerea”. Este important de remarcat faptul că inclusiv autoritatea de supraveghere principală poate avea rolul unei autorități de supraveghere care a primit plângerea.

⁷¹ A se vedea punctul 114 și punctul 192. A se vedea, de asemenea, punctul 50 din Orientările CEPD 03/2021 privind aplicarea articolului 65 alineatul (1) litera (a) din RGPD – versiunea pentru consultare publică.

⁷² A se vedea nota de subsol 58.

bunei administrări. În schimb, în cazul în care acest punct a fost atins în urma unei proceduri pentru asigurarea coerenței, trebuie respectat termenul de o lună prevăzut la articolul 65 alineatul (6).

207. Cu toate acestea, ar putea exista situații excepționale în care adoptarea unei decizii care pune în aplicare concluziile pe care autoritățile de supraveghere sunt obligate să le respecte în temeiul articolului 60 alineatul (6) ar afecta legalitatea deciziei naționale. Acest lucru se poate datora unei hotărâri a CJUE cu o interpretare diferită care devine obligatorie pentru celelalte autorități de supraveghere vizate și autoritatea de supraveghere principală sau unei modificări legislative. În cazul unor astfel de circumstanțe, autoritatea de supraveghere vizată care ia cunoștință de aceste noi fapte ar trebui să informeze imediat autoritatea de supraveghere principală și viceversa. Ulterior, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să informeze celelalte autorități de supraveghere vizate în consecință și să transmită celorlalte autorități de supraveghere vizate un nou proiect de decizie care să țină seama de circumstanțele modificate. Acest nou proiect de decizie ar trebui să fie aliniat cât mai mult posibil la proiectul de decizie anterior, pentru a utiliza consensul deja obținut.

9.3 Notificarea și informarea

208. După adoptarea deciziei, autoritatea de supraveghere principală notifică decizia destinatarului (destinatariilor) său (săi). În cazurile bazate pe plângeri, autoritatea de supraveghere care a primit plângerea îl informează, de asemenea, pe reclamant (reclamanți) cu privire la decizie. Deși termenii „notifică” și „informează” nu sunt specificați în RGPD, aceștia pot fi specificați în dreptul intern. Cu toate acestea, CJUE a clarificat faptul că obligația de notificare este îndeplinită atunci când destinatarul este în măsură să ia cunoștință în mod efectiv de existența deciziei și de motivele pentru care instituția intenționează să o justifice⁷³.

209. În conformitate cu cele de mai sus, articolul 60 alineatele (7)-(9) pare să confere termenului „notificare” o valoare mai formală, deoarece este utilizat pentru comunicarea către partea care ar putea suferi efecte negative prin decizie și, prin urmare, ar putea intenționa să o conteste⁷⁴.

210. Prin urmare, pentru articolul 60 alineatele (7)-(9), atunci când notifică decizia destinatarului, autoritatea de supraveghere ar trebui să furnizeze o copie completă a deciziei în limba prevăzută de legislația sa națională. În plus, statul membru în care a fost notificată decizia va fi statul membru în care decizia poate fi contestată și, astfel cum se subliniază mai jos, aceasta ar trebui adusă în atenția părților care au fost informate doar că ar trebui introdusă o acțiune în justiție în astfel de state membre.

211. În orice caz, în contextul articolului 60 alineatul (7), după ce autoritatea de supraveghere principală a notificat decizia⁷⁵ sediului principal sau sediului unic al operatorului sau al persoanei împuternicite de operator, după caz, aceasta informează celelalte autorități de supraveghere vizate și comitetul cu privire la decizia în cauză, inclusiv cu privire la informațiile specificate în subsecțiunea de mai jos. În acest scop, autoritatea de supraveghere ar trebui să utilizeze procedura de notificare prevăzută la articolul 60 din decizia finală în sistemul informațional al CEPD.

⁷³ Pentru mai multe informații, a se vedea C-6/72, cauzele conexe T-121/96 și T-151/96, p. 40, cauzele conexe C-115, 116/81 p. 13.

⁷⁴ A se vedea, de asemenea, punctul 55 din Orientările CEPD 03/2021 privind aplicarea articolului 65 alineatul (1) litera (a) din RGPD, articolul 78 și considerentul 143 din RGPD.

⁷⁵ A se vedea, de asemenea, secțiunea 5.2.2 privind expresia „proiect de decizie” pentru cerințele formale.

212. Pe lângă asigurarea transparenței față de autoritățile de supraveghere vizate, furnizarea acestor informații comitetului este esențială pentru a permite autorităților de supraveghere să își respecte obligația de a contribui la aplicarea consecventă a RGPD, astfel cum se prevede la articolul 51 alineatul (2). Acest lucru le va permite să evite o aplicare inconsecventă a RGPD în cazul în care, în viitor, vor fi nevoite să trateze un caz similar.

213. Ulterior, autoritatea (autoritățile) de supraveghere care a (au) primit (primesc) plângerea trebuie să informeze reclamantul cu privire la rezultatul plângerii, în conformitate cu legislația și/sau practicile sale naționale. În plus, autoritatea (autoritățile) de supraveghere care a (au) primit plângerea ar trebui să își informeze reclamantul (reclamanții) în temeiul articolului 77 alineatul (2) că poate (pot) introduce o cale de atac în fața unei instanțe din statul membru al autorității de supraveghere principale, în cazul în care aceștia sunt vizați de decizia autorității de supraveghere principale în sensul articolului 78 alineatul (1)⁷⁶.

Exemplul 9: În urma unui raport din mass-media care a pus la îndoială legalitatea prelucrării efectuate de HappyCompany, mai multe persoane fizice depun o plângere la autoritatea de supraveghere locală. Odată ce a fost identificată autoritatea de supraveghere principală, aceasta decide să trateze plângerile într-un singur dosar, deoarece se referă la aceeași activitate de prelucrare și la aceeași încălcare. În urma adoptării unei decizii de către autoritatea de supraveghere principală și a notificării operatorului, fiecare dintre autoritățile de supraveghere care au primit plângerea își informează reclamanții cu privire la decizie. În acest sens, autoritățile de supraveghere care au primit plângerea informează, de asemenea, reclamanții că pot introduce în mod eficace căi de atac în statul membru al autorității de supraveghere principale.

214. În acest moment, autoritatea de supraveghere principală ar trebui, de asemenea, să informeze operatorul sau persoana împuternicită de operator cu privire la obligațiile care îi revin în temeiul articolului 60 alineatul (10) și la posibilele consecințe ale nerespectării.

9.4 Un rezumat al faptelor și motivelor relevante

215. Atunci când autoritatea de supraveghere principală informează celelalte autorități de supraveghere vizate și comitetul, ea furnizează un rezumat⁷⁷ al faptelor și motivelor relevante privind decizia în cauză. Acest rezumat ar trebui să includă etapele și motivele formale, precum și fondul deciziei.

216. Prin urmare, rezumatul ar trebui să includă cel puțin următoarele informații⁷⁸:

-) data deciziei finale;
-) datele de identificare a autorității de supraveghere principale și a altor autorități de supraveghere vizate;
-) numele operatorului (operatorilor) și/sau al persoanei (persoanelor) împuternicite de operator;

⁷⁶ Autoritatea de supraveghere care a primit plângerea ar trebui să poată identifica instanța relevantă pe baza deciziei adoptate, împărtășită de autoritatea de supraveghere principală.

⁷⁷ Acesta este separat de rezumatul deciziei.

⁷⁸ Aceste informații figurează în câmpurile care trebuie completate în formularul „decizie finală” din sistemul informațional al CEPD.

-) concluziile juridice relevante în cauză (încălcarea dispozițiilor/neacordarea drepturilor⁷⁹), în raport cu baza de fapt a cazului⁸⁰;
-) Rezultatul procedurii și, dacă este cazul, măsurile corective luate⁸¹.

217. După caz, rezumatul ar trebui să permită oricărui membru al comitetului să înțeleagă obiectul și concluzia deciziei adoptate. Se recomandă ca autoritatea de supraveghere principală să furnizeze, de asemenea, o copie a deciziei în limba engleză. Acest lucru ar trebui să se facă prin utilizarea câmpurilor corespunzătoare din sistemul informațional al CEPD.

10 ARTICOLUL 60 ALINEATUL (8) – REFUZUL/RESPINGEREA UNEI PLÂNGERI

218. Articolul 60 alineatul (8) se referă la situația în care autoritățile de supraveghere vizate, inclusiv autoritatea de supraveghere principală, au fost de acord să refuze sau să respingă o plângere în totalitate sau în cazul în care CEPD a ajuns la această concluzie în conformitate cu articolul 65. Autoritatea de supraveghere la care a fost depusă plângerea poate fi fie autoritatea de supraveghere principală, fie o altă autoritate de supraveghere vizată. Aceasta introduce trei obligații pentru autoritatea de supraveghere la care a fost depusă plângerea:

-) să adopte decizia,
-) să o notifice reclamantului,
-) să informeze operatorul.

Acest lucru trebuie realizat prin derogare de la articolul 60 alineatul (7).

⁷⁹ Acest lucru s-ar putea datora restricțiilor prevăzute la articolul 23.

⁸⁰ A se vedea, de exemplu, câmpurile „Descrierea cazului de cooperare” și „Trimiteri juridice RGPD”.

⁸¹ A se vedea, de exemplu, „Tipul deciziei”.

10.1 Derogare de la alineatul (7)

219. Articolul 60 alineatul (8) introduce o derogare de la situația în care autoritatea de supraveghere principală adoptă și notifică decizia la sediul principal sau sediul unic al operatorului sau al persoanei împuternicite de operator în UE. Aceasta se aplică numai în situația în care o plângere este refuzată sau respinsă în totalitate.
220. Deși, în general, în cadrul mecanismului ghișeului unic, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să rămână singurul interlocutor al operatorului/persoanei împuternicite de operator pentru prelucrarea transfrontalieră, în această situație specifică, o autoritate de supraveghere vizată trebuie să informeze operatorul/persoana împuternicită de operator cu privire la refuzul sau respingerea cazului.

10.2 Termenul „refuz/respingere”

221. Conceptele de refuz și respingere pot avea definiții diferite la nivel național și, prin urmare, implicații procedurale/administrative diferite. Cu toate acestea, RGPD face referire întotdeauna la ambele acțiuni, la un refuz sau la o respingere⁸².
222. CJUE a susținut în mod constant că termenii unei dispoziții de drept al Uniunii care nu face nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie, în mod normal, să primească o interpretare autonomă și uniformă la nivelul Uniunii, ținând seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul dispoziției și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză. Acest lucru rezultă din necesitatea aplicării uniforme a dreptului Uniunii și din principiul egalității⁸³.
223. În ceea ce privește, mai precis, interpretarea pe care o implică refuzul/respingerea, se poate face trimitere la formularea articolului 60 alineatul (9), în care refuzul/respingerea sunt contrastate cu o decizie de a „da curs” reclamației. Ar trebui remarcat faptul că articolul 60 alineatul (9) se referă la autoritatea de supraveghere principală care adoptă decizia „pentru partea care vizează acțiunile referitoare la operator”, caz în care decizia va fi notificată de autoritatea de supraveghere principală operatorului/persoanei împuternicite de operator, în timp ce se referă la autoritatea de supraveghere vizată care adoptă decizia „pentru partea care vizează refuzarea sau respingerea plângerii respective”, caz în care decizia va fi notificată reclamantului de către autoritatea de supraveghere care primește plângerea. Astfel, articolul 60 alineatul (9) coroborat cu articolul 60 alineatul (8) poate fi interpretat în sensul că refuzul/respingerea unei plângeri ca rezultat al unei proceduri prevăzute la articolul 60 implică faptul că (o parte din) decizia finală care urmează să fie adoptată nu conține nicio măsură care trebuie luată în legătură cu operatorul.
224. Din acest punct de vedere, se poate considera că o astfel de decizie afectează în mod negativ reclamantul. Acest lucru este confirmat de procesul legislativ al RGPD, în cadrul căruia s-a făcut o trimitere mai generală la deciziile „nefavorabile” reclamantului⁸⁴. Trimiterea explicită la dreptul la o

⁸² Autoritățile de supraveghere vizate vor fi convenit în prealabil cu privire la consecințele de fond ale deciziei. Punerea în aplicare a consecințelor trebuie să se facă în conformitate cu dreptul intern, de exemplu prin respingere sau printr-un refuz.

⁸³ A se vedea, de exemplu, cauza C-617/15, Hummel Holding, punctul 22 și jurisprudența citată.

⁸⁴ A se vedea <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-14788-2014-REV-1/en/pdf>. În această versiune, dispoziția avea următorul conținut: „În cazul în care decizia convenită de comun acord se referă la o

cale de atac judiciară și la proximitatea față de reclamant (astfel cum s-a reamintit mai sus, în special la punctul 213) sugerează, de asemenea, că deciziile nefavorabile pentru reclamant ar trebui să se încadreze în această categorie. În cazul în care nu se dă curs plângerii la niciun nivel în decizia finală, iar autoritatea de supraveghere principală nu ia nicio măsură în legătură cu operatorul/persoana împuternicită de operator în decizia respectivă, operatorul/persoana împuternicită de operator nu va avea niciun interes în ceea ce privește o cale de atac judiciară în statul membru în care își are sediul principal. Pe de altă parte, reclamantul va avea interesul de a contesta deciziile care îl afectează în mod negativ în propriul stat membru și în propria limbă⁸⁵.

225. Astfel, o decizie de refuzare sau de respingere a unei plângeri (sau a unor părți ale acesteia) ar trebui interpretată ca o situație în care autoritatea de supraveghere principală a constatat, în cursul soluționării plângerii, că nu există niciun motiv de acțiune în ceea ce privește plângerea reclamantului și că nu se întreprinde nicio acțiune în legătură cu operatorul. În acest caz, plângerea trebuie să fie refuzată sau respinsă prin decizia adoptată de către autoritatea de supraveghere care a primit plângerea, după caz⁸⁶.
226. Notificarea primită în aplicarea articolului 60 alineatul (8) poate fi utilizată de reclamant pentru a-și exercita dreptul la o cale de atac judiciară împotriva deciziei luate de o autoritate de supraveghere. Întrucât această decizie trebuie să fie adoptată de către autoritatea de supraveghere care a primit plângerea, acest lucru va permite proximitatea reclamantului față de instanța competentă, în temeiul articolului 78 alineatul (3) și al articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale (prin sesizarea unei instanțe din statul membru al reclamantului, întrucât decizia va fi adoptată de autoritatea de supraveghere vizată din statul membru respectiv)⁸⁷.
227. Aceasta înseamnă că, în sensul articolului 60 alineatul (8) și alineatul (9) și al articolului 60 alineatul (7) ultima teză, decizia care este rezultatul procedurii de cooperare ar trebui să prevadă în mod clar refuzul sau respingerea plângerii sau măsurile care trebuie luate în legătură cu operatorul de către autoritatea de supraveghere principală, astfel încât autoritatea de supraveghere principală și autoritatea de supraveghere vizată să poată direcționa în consecință adoptarea ulterioară a deciziilor naționale respective, în conformitate cu articolul 60 alineatul (8), (9) sau (7).
228. În cazul în care dreptul intern prevede acest lucru, autoritățile de supraveghere ar trebui să se bazeze pe aceste definiții ale refuzului/respingerii, precum și pe practicile administrative naționale care configurează un caz de refuz/respingere a unei plângeri și, în astfel de cazuri, trebuie să acționeze în

plângere și în măsura în care afectează în mod negativ reclamantul, în special în cazul în care plângerea este refuzată, respinsă sau acordată doar parțial, fiecare autoritate de supraveghere care a primit o astfel de plângere adoptă decizia unică privind plângerea respectivă și o notifică reclamantului.” p. 36.

⁸⁵ A se vedea, de asemenea, A.G. Aviz în cauza C-645/19 Facebook. La punctul 105 din aviz se precizează:

„Aceste mecanisme de transfer al competenței de adoptare a deciziilor și, după caz, de adoptare a unor decizii pe două niveluri (autoritatea de supraveghere principală în raport cu operatorul sau cu persoana împuternicită de operator și autoritatea locală în raport cu reclamantul) par menite în mod special să evite ca persoanele vizate să fie nevoite să «facă turul» sălilor de judecată din Uniunea Europeană pentru a iniția proceduri judiciare împotriva autorităților de supraveghere inactive.”.

⁸⁶ Eventual în conformitate cu dispozițiile naționale aplicabile, în cazul în care acestea definesc domeniul exact de aplicare al refuzului/respingerii.

⁸⁷ A se vedea considerentul 141: „dreptul la o cale de atac eficientă în conformitate cu articolul 47 din cartă [...] în care autoritatea de supraveghere [...] respinge sau refuză parțial sau total o plângere”.

consecință⁸⁸. În orice caz, proiectul de decizie, comunicat astfel cum se indică în secțiunile anterioare, ar trebui să ofere o justificare clară cu privire la motivul pentru care plângerea este refuzată/respinsă în temeiul legislației naționale relevante.

229. Este important de remarcat faptul că un refuz sau o respingere în această etapă diferă de o posibilă constatare a refuzului sau a respingerii în etapa de verificare a procedurii de reclamație. Astfel cum s-a subliniat la punctul 50, această verificare precedă orice transmitere a plângerii către autoritatea de supraveghere principală și este efectuată de către autoritatea de supraveghere care a primit plângerea. Într-un astfel de caz, plângerea ar fi refuzată sau respinsă înainte de a ajunge la etapa de cooperare.
230. De asemenea, ar trebui recunoscut faptul că pot exista situații în care interesele persoanei vizate nu sunt afectate în mod negativ de rezultatul procedurii ghișeului unic, având în vedere măsurile luate de autoritatea de supraveghere principală în cursul tratării plângerii. În astfel de cazuri, factorul esențial este eliminarea demonstrată a cauzei acțiunii – și anume, reclamantul și-a obținut drepturile prin intervenția autorității de supraveghere principale față de operator, care, între timp, a îndeplinit condițiile cererii reclamantului. În astfel de cazuri, cu condiția ca reclamantul să fi fost informat în cursul procedurii cu privire la rezultatul favorabil obținut, autoritatea de supraveghere principală poate decide să nu mai ia măsuri în ceea ce privește operatorul – și anume nu este aplicabil niciunul dintre factorii menționați mai sus în ceea ce privește „refuzul/respingerea” față de „luarea de măsuri”.
231. Acesta este cazul, în special, al situației soluționării pe cale amiabilă – și anume situația în care cazul a fost soluționat într-un mod satisfăcător pentru o persoană vizată, atunci când încălcarea invocată în plângere a fost identificată de autoritatea de supraveghere principală și când reclamantul a fost de acord cu o soluționare pe cale amiabilă a acestei plângeri. Această situație intră sub incidența articolului 60 alineatul (7). Într-adevăr, după cum s-a arătat deja, decizia nu afectează în mod negativ reclamantul, care și-a manifestat satisfacția cu privire la soluționarea propusă și, ca atare, nu trebuie să fie adoptată de către autoritatea de supraveghere care a primit plângerea în temeiul articolului 60 alineatul (8) sau (9) – nu există un refuz sau o respingere. Autoritatea de supraveghere principală va trebui să adopte decizia finală într-un astfel de caz⁸⁹, să evalueze soluționarea obținută în calitatea sa de singur interlocutor al operatorului/persoanei împuternicite de operator în temeiul articolului 56 alineatul (6).
232. Acest lucru este valabil și în cazurile care nu se încadrează în varietatea de opțiuni de soluționare amiabilă, întrucât autoritatea de supraveghere principală nu a încercat sau nu a putut încerca o astfel de soluționare, dar, cu toate acestea, intervenția sa în cursul tratării plângerii a determinat operatorul să pună capăt încălcării și să satisfacă pe deplin cererea reclamantului. Având în vedere acest rezultat și circumstanțele specifice ale cazului, autoritatea de supraveghere principală poate considera că cea

⁸⁸ Autoritățile de supraveghere ar trebui să se asigure că aplicarea acestor definiții este coerentă cu semnificația termenilor prevăzuți în prezenta secțiune.

⁸⁹ Întrucât aceasta este regula generală, a se vedea, de asemenea, cauza CEJ C-645/19, punctul 56 : „În conformitate cu articolul 60 alineatul (7) din regulamentul menționat, autoritatea de supraveghere principală este cea care, în principiu, trebuie să adopte o decizie în ceea ce privește prelucrarea transfrontalieră vizată [...]”.

mai adecvată decizie pentru plângerea în cauză este încetarea instrumentării cazului, luând act de soluția obținută și fără a lua nicio măsură față de operator⁹⁰.

233. Cu toate acestea, întrucât a fost într-adevăr identificată o încălcare de autoritatea de supraveghere principală, decizia de a nu lua nicio măsură față de operator ar trebui să se bazeze pe o evaluare atentă a circumstanțelor plângerii în ansamblu, pentru a menține același nivel de garanții acordate persoanelor vizate.
234. Pe de altă parte, în acest context, decizia finală nu va fi emisă de autoritatea de supraveghere care a primit plângerea, ci de autoritatea de supraveghere principală, în conformitate cu alineatul (7), chiar dacă nu trebuie să se ia nicio măsură în legătură cu operatorul prin intermediul unei astfel de decizii finale – ca recunoaștere a rolului autorității de supraveghere principale ca singur interlocutor al operatorului vizat de plângerea în cauză și a faptului că o constatare a unei încălcări poate avea un efect negativ asupra operatorului. Acest lucru ar face imposibilă contestarea de către reclamant a deciziei în statul membru în care a fost depusă plângerea, indiferent dacă reclamantul are sau nu are încă motive să introducă o cale de atac împotriva unei autorități de supraveghere. Acest aspect este de competența instanțelor care trebuie să se pronunțe în cauza respectivă. Prin urmare, ori de câte ori poate avea loc acest scenariu, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să se asigure, prin intermediul autorității de supraveghere care a primit plângerea, că reclamantul este informat în mod corespunzător cu privire la rezultatul pozitiv și la rezultatul preconizat al plângerii și nu își exprimă dezacordul.
235. În sfârșit, trebuie amintit că și decizia de a nu lua măsuri față de operator, chiar și atunci când a avut loc o încălcare, trebuie să fi fost convenită de autoritatea de supraveghere principală și de alte autorități de supraveghere vizate, ceea ce implică faptul că toate circumstanțele cazului au fost luate în considerare în mod corespunzător, inclusiv garantarea drepturilor și libertăților reclamantului.

Exemplul 10: Un client nemulțumit transmite o plângere autorității sale de supraveghere locale din statul membru A. Autoritatea de supraveghere efectuează verificarea preliminară și transmite plângerea autorității de supraveghere principale. După primirea plângerii și după investigarea problemei, autoritatea de supraveghere principală nu poate găsi dovezi în sprijinul plângerii. Prin urmare, autoritatea de supraveghere principală nu este în măsură să determine încălcarea și concluzionează că plângerea trebuie refuzată/respinsă, deoarece nu se ia nicio măsură cu privire la operator. Autoritatea de supraveghere principală adoptă un proiect de decizie în acest sens și, întrucât nu se formulează nicio obiecție, în conformitate cu articolul 60 alineatul (8), autoritatea de supraveghere care a primit plângerea va adopta decizia națională finală de refuzare/respingere a plângerii și o va notifica reclamantului.

Exemplul 11: Un reclamant indică faptul că a transmis o cerere unui operator și nu a primit niciun răspuns. APD nu primește niciun răspuns la acțiunile sale preliminare de verificare. Autoritatea de supraveghere care a primit plângerea înaintează cazul autorității de supraveghere principale. Autoritatea de supraveghere principală constată că cererea a fost trimisă la o adresă greșită/inexistentă, diferită de cea indicată pe site-ul operatorului (reclamantul pare să fi încercat o adresă contact@XXX.com fără a verifica adresele de contact menționate pe site). Autoritatea de supraveghere principală prezintă un proiect de decizie prin care plângerea urmează să fie

⁹⁰ Acest lucru nu aduce atingere evaluării privind „măsura adecvată” în care plângerea urmează să fie investigată în temeiul articolului 57 alineatul (1) litera (f), pentru care autoritățile de supraveghere au libertatea de a decide.

refuzată/respinsă, deoarece este vorba doar de o greșeală din partea reclamantului. Întrucât nu se formulează nicio obiecție, autoritatea de supraveghere care a primit plângerea adoptă decizia finală de refuz/respingere în temeiul articolului 60 alineatul (8) și o notifică reclamantului.

Exemplul 12: Un client nemulțumit transmite o plângere autorității sale de supraveghere locale din statul membru A, susținând că site-ul HappyCompany îi încalcă drepturile. După efectuarea verificării preliminare, plângerea este transferată autorității de supraveghere principale din statul membru B. Autoritatea de supraveghere principală inițiază o investigație, dar nu poate accesa site-ul în cauză. În urma unor cercetări suplimentare, constată că, între timp, operatorul a fost dizolvat. Prin urmare, investigația nu poate fi continuată, iar autoritatea de supraveghere principală nu poate găsi suficiente dovezi în sprijinul afirmațiilor reclamantului. Autoritatea de supraveghere principală prezintă un proiect de decizie prin care se solicită respingerea plângerii, deoarece cauza plângerii nu mai există. Întrucât nu se formulează nicio obiecție, autoritatea de supraveghere are a primit plângerea adoptă decizia națională finală de refuzare/respingere a plângerii în temeiul articolului 60 alineatul (8) și o notifică reclamantului.

Exemplul 13: Un client nemulțumit transmite o plângere autorității sale de supraveghere locale, susținând că datele sale sunt păstrate și prelucrate în mod ilegal de HappyCompany, care îi încalcă drepturile. După efectuarea verificării preliminare, plângerea este transferată autorității de supraveghere principale. Autoritatea de supraveghere principală inițiază o investigație și este informată de către operator că, într-adevăr, datele reclamantului sunt păstrate în arhivele sale din cauza unei erori în gestionarea resurselor clienților care nu a permis ștergerea informațiilor în timp util (preferințe, istoricul achizițiilor etc.); totuși, acesta a șters imediat informațiile în urma scrisorii trimise de autoritatea de supraveghere principală, iar dovada în acest sens este furnizată autorității de supraveghere principale. Prin urmare, autoritatea de supraveghere principală prezintă un proiect de decizie în care constată o încălcare de către operator și reprezintă situația astfel cum a fost remediată în urma intervenției autorității de supraveghere principale, fără a propune măsuri corective în ceea ce privește operatorul, în special deoarece aceasta a fost prima dată când a fost comisă o astfel de încălcare. În consecință, autoritatea de supraveghere principală propune să se recurgă la opțiunea de a adopta ea însăși decizia finală în temeiul articolului 60 alineatul (7). Întrucât nu se ridică nicio obiecție, autoritatea de supraveghere principală adoptă o decizie națională finală în conformitate cu liniile menționate și o notifică operatorului, în timp ce autoritatea de supraveghere care a primit plângerea va informa reclamantul cu privire la o astfel de decizie.

10.3 Adoptarea deciziei

236. Autoritatea de supraveghere care trebuie să adopte decizia este autoritatea de supraveghere care a primit plângerea (plângerile). Acest lucru s-ar putea aplica mai multor autorități de supraveghere. În acest sens, trebuie urmată modalitatea prevăzută de legislația sa națională. Chiar și în cazul în care autoritatea de supraveghere care a primit plângerea este autoritatea de supraveghere principală, decizia acesteia trebuie adoptată în conformitate cu procedura prevăzută la alineatul (8) ca derogare de la alineatul (7) (principiul *lex specialis*). Prin urmare, autoritatea de supraveghere care a primit plângerea și care adoptă decizia poate fi fie autoritatea de supraveghere principală, fie o altă autoritate de supraveghere vizată, fie ambele (sau toate), în funcție de numărul și natura plângerii (plângerilor).
237. Atunci când plângerea este depusă la una sau mai multe autorități de supraveghere vizate, autoritatea de supraveghere principală pregătește proiectul de decizie de refuzare/respingere a plângerii (plângerilor), iar autoritățile de supraveghere vizate emit o decizie finală în sistemul informațional al CEPD, adoptând-o și la nivel național și introducând dispozițiile juridice naționale necesare.

238. Atunci când emite o decizie, autoritatea de supraveghere vizată trebuie să asigure efectul deplin al proiectului de decizie, care este obligatoriu pentru autoritatea de supraveghere principală și pentru alte autorități de supraveghere vizate în temeiul articolului 60 alineatul (6) și/sau decizia obligatorie a CEPD în conformitate cu articolul 65 alineatul (1) litera (a)⁹¹.

10.4 Informarea și notificarea

239. Odată ce decizia a fost adoptată, autoritatea de supraveghere care a primit plângerea notifică reclamantul și informează operatorul/persoana împuternicită de operator⁹². Acest lucru trebuie realizat de fiecare autoritate de supraveghere care a primit plângerea, în conformitate cu propria legislație și practică națională și în limba prevăzută de aceste dispoziții. În acest scop, autoritatea de supraveghere (autoritățile de supraveghere) care a (au) primit plângerea se poate (pot) baza pe asistența autorității de supraveghere principale pentru a informa operatorul/persoana împuternicită de operator în numele său. În orice caz, autoritatea (autoritățile) de supraveghere care a (au) primit plângerea trebuie să informeze atât reclamantul, cât și operatorul cu privire la posibilitatea sa (lor) de a introduce o cale de atac în statul său (lor) membru.

240. Autoritatea de supraveghere care a primit plângerea ar trebui apoi să informeze celelalte autorități de supraveghere vizate și comitetul, incluzând un rezumat al faptelor și motivelor relevante, astfel cum se explică în secțiunea 9.4. Acest lucru se bazează pe justificarea obligației de informare menționate la articolul 60 alineatul (7) în ceea ce privește decizia adoptată de autoritatea de supraveghere principală, care este de a asigura coerența prin informarea celorlalte autorități de supraveghere vizate și a comitetului în ansamblu. Schimbul de informații cu privire la decizia efectivă adoptată în cele din urmă la nivel național – indiferent de autoritatea de supraveghere care adoptă o astfel de decizie națională finală – este menit să asigure cunoașterea reciprocă a deciziilor naționale și să evite apariția unor consecvențe în punerea în aplicare a dreptului Uniunii. Astfel, se pare că, deși articolul 60 alineatul (8) nu impune în mod explicit autorității de supraveghere vizate să furnizeze un rezumat al faptelor și motivelor relevante, aceasta este o cerință generală menită să asigure aplicarea consecventă a RGPD.

11 ARTICOLUL 60 ALINEATUL (9) – REFUZAREA/RESPINGEREA PARȚIALĂ

241. Articolul 60 alineatul (9) este, în principal, o etapă procedurală a procedurii prevăzute la articolul 60, care se aplică după ce autoritățile de supraveghere implicate au convenit cu privire la (și sunt obligate să respecte) un proiect de decizie care conține atât părți cărora li s-a dat curs, cât și părți care au fost refuzate/respinse⁹³.

242. În practică, aceasta înseamnă că, în acest stadiu al procedurii, decizia privind refuzarea/respingerea parțială va fi fost deja luată, iar părțile din proiectul de decizie care se referă la refuzare/respingere și cele care se referă la acțiunile ulterioare ale autorității de supraveghere principale au fost marcate în mod clar în proiectul de decizie. Autoritățile de supraveghere trebuie acum să o oficializeze doar prin intermediul procedurilor de adoptare necesare descrise la articolul 60 alineatul (9). Acest lucru

⁹¹ Domeniul de aplicare al posibilelor modificări este prezentat la punctul 207.

⁹² A se vedea secțiunea 10.4 privind diferența dintre notificare și informare.

⁹³ A se vedea secțiunea 10.2 Semnificația acestor concepte este același pentru ambele puncte.

conduce la decizii naționale finale, care trebuie să asigure efectul deplin al proiectului de decizie, care este obligatoriu pentru toate autoritățile de supraveghere vizate în temeiul articolului 60 alineatul (6) și/sau al deciziei obligatorii a CEPD în conformitate cu articolul 65 alineatul (1) litera (a).

243. În consecință, obligațiile de notificare/informare aferente sunt împărțite între autoritatea de supraveghere principală și autoritățile de supraveghere care au primit plângerea. Autoritatea de supraveghere principală adoptă o decizie pentru părțile plângerii care nu au fost nici refuzate, nici respinse, în conformitate cu cele prezentate în secțiunea 10.2. Autoritatea de supraveghere principală notifică operatorului decizia sa și informează reclamantul cu privire la aceasta; în acest sens, CEPD consideră că autoritatea de supraveghere principală se poate baza pe autoritatea de supraveghere care a primit plângerea pentru a transmite astfel de informații reclamantului (reclamantilor) din motive de eficiență administrativă. Fiecare autoritate de supraveghere care a primit plângerea adoptă o decizie pentru părțile care au fost refuzate/respinse cu privire la plângerea care i-a fost prezentată, urmând abordarea prezentată în secțiunea anterioară (a se vedea în special punctul 239).

Exemplul 14: Un client nemulțumit transmite o plângere autorității sale de supraveghere locale, susținând că datele sale sunt păstrate și prelucrate în mod ilegal de HappyCompany, care îi încalcă drepturile. După efectuarea verificării preliminare, plângerea este transferată autorității de supraveghere principale. Autoritatea de supraveghere principală inițiază o investigație și este informată de către operator că, într-adevăr, datele reclamantului sunt păstrate în arhivele sale din cauza unei deficiențe de gestionare a resurselor clienților care nu a permis ștergerea informațiilor inutile în timp util (preferințe, istoricul achizițiilor etc.). Cu toate acestea, anumite date ale reclamantului trebuie stocate mai mult timp din cauza cerințelor financiare și fiscale; dovada în acest sens este furnizată autorității de supraveghere principale. Prin urmare, autoritatea de supraveghere principală prezintă un proiect de decizie în care acționează asupra unor părți din plângere, solicitând operatorului să șteargă în cele din urmă informațiile inutile și emițând o mustrare pentru operator, dar recunoscând dreptul operatorului de a păstra restul datelor cu caracter personal, astfel cum prevede legea, precum și necesitatea ca autoritatea de supraveghere care a primit plângerea să respingă acea parte a plângerii. Întrucât nu se ridică nicio obiecție, autoritatea de supraveghere principală adoptă o decizie națională finală prin care dispune ca operatorul să se conformeze cererii reclamantului în ceea ce privește ștergerea informațiilor inutile, notifică acest lucru operatorului și informează reclamantul cu privire la aceasta; autoritatea de supraveghere care a primit plângerea adoptă o decizie națională finală de respingere a plângerii în ceea ce privește cererea de ștergere a informațiilor necesare și o notifică reclamantului, informând operatorul cu privire la aceasta. Autoritatea de supraveghere principală și autoritatea de supraveghere vizată vor furniza celorlalte autorități de supraveghere și comitetului, prin intermediul sistemului informațional al CEPD, un rezumat al faptelor și motivelor relevante, fiecare dintre acestea pentru deciziile naționale finale respective.

12 ARTICOLUL 60 ALINEATUL (10) – NOTIFICAREA MĂSURILOR ADOPTATE DE OPERATOR SAU DE PERSOANA ÎMPUTERNICITĂ DE OPERATOR CĂTRE AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE PRINCIPALĂ/AUTORITĂȚILE DE SUPRAVEGHERE VIZATE

244. Alineatul (10) abordează situația care apare în cadrul mecanismului ghișeului unic și după notificarea operatorului sau a persoanei împuternicite de operator cu privire la o decizie adoptată împotriva sa de

către autoritatea de supraveghere principală prin care se solicită operatorului sau persoanei împuternicite de operator să dea curs plângerii.

245. Această decizie este notificată în conformitate cu articolul 60 alineatul (7) sau (9), atunci când autoritatea de supraveghere principală acționează numai cu privire la unele dintre nemulțumirile incluse în plângerea împotriva operatorului sau a persoanei împuternicite de operator.
246. Articolul 60 alineatul (10) prima teză include obligația operatorului sau a persoanei împuternicite de operator de a adopta măsurile necesare pentru a garanta respectarea deciziei, care aplică competențele corective acordate la articolul 58 alineatul (2).
247. Operatorul sau persoana împuternicită de operator este obligată să se asigure că aceste măsuri sunt puse în aplicare de toate sediile sale din SEE, unde are loc prelucrarea în cauză.
248. Articolul 60 alineatul (10) a doua teză include o a doua obligație pentru operator sau pentru persoana împuternicită de operator, și anume de a notifica autorității de supraveghere principale orice măsură pe care a adoptat-o pentru a se conforma deciziei, în cazul în care aceasta din urmă implică măsuri corective. Această obligație asigură eficacitatea punerii în aplicare. Aceasta constituie, de asemenea, baza posibilelor acțiuni subsecvente necesare care urmează să fie inițiate de autoritatea de supraveghere principală, inclusiv în cooperare cu celelalte autorități de supraveghere vizate⁹⁴.
249. Articolul 60 alineatul (10) a doua teză include, de asemenea, obligația autorității de supraveghere principale de a informa celelalte autorități de supraveghere vizate cu privire la măsurile adoptate de operator sau de persoana împuternicită de operator pentru a se conforma deciziei luate împotriva sa. Deși nu există un termen stabilit pentru ca autoritatea de supraveghere principală să furnizeze astfel de informații celorlalte autorități de supraveghere vizate, astfel de informații ar trebui să fie divulgate de îndată ce autoritatea de supraveghere principală primește informațiile de la operator sau de la persoana împuternicită de operator.

Atunci când informează celelalte autorități de supraveghere vizate, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să aibă în vedere să furnizeze, de asemenea, evaluarea sa în cazul în care ajunge la concluzia că măsurile luate sunt insuficiente, în special pentru a decide dacă sunt necesare acțiuni suplimentare.

13 ARTICOLUL 60 ALINEATUL (11) - PROCEDURA DE URGENȚĂ

250. Articolul 60 alineatul (11) se referă la „circumstanțele excepționale” în care o autoritate de supraveghere se poate baza pe procedura de urgență prevăzută la articolul 66 în cursul unei proceduri prevăzute la articolul 60.
251. În sensul prezentelor orientări, accentul se va pune, în consecință, în principal pe formularea articolului 60 alineatul (11), și anume pe condițiile pentru invocarea articolului 66 în cursul unei proceduri ghișeului unic și pe consecințele pe care acest lucru le are asupra procedurii ghișeului unic în curs.

13.1 Condițiile pentru invocarea articolului 66

⁹⁴ A se vedea secțiunea 4.

252. Următoarele condiții **cumulative** trebuie îndeplinite pentru ca o autoritate de supraveghere să invoce procedura de urgență prevăzută la articolul 66 în temeiul articolului 60 alineatul (11):

-)] autoritatea de supraveghere este o autoritate de supraveghere vizată;
-)] există circumstanțe excepționale;
-)] autoritatea de supraveghere vizată consideră că există o nevoie urgentă de a acționa și
-)] o astfel de urgență vizează protejarea intereselor persoanelor vizate.

Mai jos sunt prezentate explicații cu privire la fiecare condiție.

253. Articolul 60 alineatul (11) se referă la autoritatea de supraveghere vizată ca parte a unei proceduri prevăzute la articolul 60, și anume la o autoritate de supraveghere vizată care participă la o procedură OSS⁹⁵. O astfel de autoritate de supraveghere vizată poate invoca articolul 66 dacă sunt îndeplinite toate condițiile aplicabile. Întrucât autoritatea de supraveghere principală este, de asemenea, o autoritate de supraveghere vizată în conformitate cu definiția de la articolul 4 alineatul (22), în principiu, o autoritate de supraveghere principală poate invoca, de asemenea, articolul 60 alineatul (11) în cazul în care sunt îndeplinite toate celelalte condiții.

254. În ceea ce privește conceptul de „circumstanțe excepționale”, acestea ar putea exista atunci când urgența situației în cauză este de natură să nu permită utilizarea procedurilor „standard” de cooperare sau coerență într-un interval de timp adecvat. Caracterul excepțional al unor astfel de împrejurări impune o interpretare restrictivă. Acest lucru se aplică în special în cazul în care, în pofida unei proceduri în curs în temeiul articolului 60, autoritatea de supraveghere vizată intenționează să solicite CEPD, în conformitate cu articolul 60 alineatul (11), să adopte un aviz de urgență sau o decizie obligatorie urgentă în temeiul articolului 66 alineatul (3) – și anume atunci când se consideră că o autoritate de supraveghere competentă (cel mai probabil autoritatea de supraveghere principală ca atare) „nu a luat o măsură adecvată”. Toate încercările unei autorități de supraveghere de a obține în mod informal o intervenție din partea autorității de supraveghere competente ar trebui făcute în prealabil, iar acest lucru este în mod clar în conformitate cu obiectivul consensului care stă la baza întregii proceduri prevăzute la articolul 60.

255. În ceea ce privește „nevoia urgentă de a acționa” și criteriile care trebuie aplicate de autoritatea de supraveghere vizată pentru a evalua urgența în circumstanțele specifice, se poate face trimitere la considerentul 137, care prevede că acesta este cazul în special „în cazul în care există pericolul ca exercitarea unui drept al unei persoane vizate să fie împiedicată în mod considerabil”. În conformitate cu jurisprudența europeană, nu este necesar ca iminența prejudiciului să fie demonstrată cu certitudine absolută: este suficient să se demonstreze că prejudiciul este previzibil cu un grad de probabilitate suficient⁹⁶.

256. În ceea ce privește a patra condiție, ar trebui subliniat faptul că articolul 60 alineatul (11) nu se referă la „drepturile și libertățile persoanelor vizate”, contrar articolului 66, ci, în sens mai larg, la „interesele” acestora. Cu toate acestea, întrucât procedura care trebuie aplicată este cea „prevăzută la

⁹⁵ A se vedea punctul 22 și următoarele.

⁹⁶ A se vedea ordonanța pronunțată în cauza T-346/06 R IMS/Comisia [2007] ECR II-1781, punctele 121 și 123.

articolul 66”, CEPD consideră că astfel de interese coincid cu drepturile și libertățile persoanelor vizate în conformitate cu articolul 66.

257. Astfel cum s-a menționat mai sus, aceste condiții sunt cumulative și este responsabilitatea autorității de supraveghere vizate să furnizeze „motive” pentru fiecare dintre acestea, indiferent dacă intenționează să ia măsuri urgente în temeiul articolului 66 alineatul (1) sau să solicite un avis urgent sau o decizie obligatorie urgentă din partea CEPD în temeiul articolului 66 alineatul (2) sau (3).

258. În plus, o autoritate de supraveghere vizată ar trebui să ia în considerare mai mulți factori suplimentari pe lângă condițiile prevăzute la articolul 60 alineatul (11) înainte de a lua o astfel de măsură, de exemplu:

-) elementele colectate în urma procedurii ghișeului unic;
-) schimburile cu celelalte autorități de supraveghere vizate (inclusiv autoritatea de supraveghere principală);
-) schimburile cu operatorul/persoana împuternicită de operator și, după caz, cu reclamantul cu privire la prelucrarea transfrontalieră în cauză;
-) stadiul la care s-a ajuns în cadrul procedurii prevăzute la articolul 60 (în special, cât de aproape este procedura de finalizare și, prin urmare, de luarea de măsuri de asigurare a respectării legii în ceea ce privește operatorul/persoana împuternicită de operator).

259. În ceea ce privește „nevoia urgentă de acțiune”, autoritatea de supraveghere vizată ar trebui să țină seama în special de ultimul punct.

13.2 Interacțiunea cu o procedură de cooperare în curs în temeiul articolului 60

260. Procedura de urgență prevăzută la articolul 66 constituie o derogare de la procedura prevăzută la articolul 60 datorită naturii sale excepționale; cu toate acestea, nu îi aduce atingere. Astfel, în cazul în care o autoritate de supraveghere vizată se bazează pe o procedură de urgență în conformitate cu articolul 60 alineatul (11) și sunt îndeplinite toate condițiile relevante, aceasta nu are ca efect încetarea procedurii OSS existente. Prin urmare, consecințele care rezultă din adoptarea de măsuri provizorii de către autoritatea de supraveghere vizată în temeiul articolului 66 alineatul (1) litera (b) și/sau dintr-un avis urgent sau o decizie obligatorie solicitată de CEPD în temeiul articolului 66 alineatul (2) sau (3) vor trebui să fie luate în considerare în mod corespunzător în procedura OSS respectivă.

261. Dintr-o perspectivă generală, se poate face o distincție în funcție de natura măsurilor urgente solicitate:

-) autoritatea de supraveghere vizată a adoptat măsuri provizorii și limitate în timp și pe teritoriul său național în temeiul articolului 66 alineatul (1) și nu intenționează să solicite măsuri finale din partea CEPD;
-) autoritatea de supraveghere vizată a adoptat măsuri provizorii în temeiul articolului 66 alineatul (1) și intenționează să obțină măsuri finale prin aplicarea articolului 66 alineatul (2) sau autoritatea de supraveghere vizată intenționează să obțină în mod direct măsuri finale prin aplicarea articolului 66 alineatul (3);

262. În cazul aplicării articolului 66 alineatul (1), procedura ghișeului unic poate continua în vederea adoptării de măsuri finale sub îndrumarea autorității de supraveghere principale, fără ca măsurile

provizorii ale autorității de supraveghere vizate să aibă consecințe speciale asupra procedurii ghișeului unic. În scenariul în care se aplică articolul 66 alineatul (2) sau (3), măsurile urgente solicitate din partea CEPD de către autoritatea de supraveghere vizată au un caracter definitiv. Prin urmare, într-un astfel de scenariu, decizia obligatorie urgentă sau avizul urgent adoptat de CEPD va avea obligatoriu un impact asupra procedurii ghișeului unic în curs, în special având în vedere necesitatea ca autoritatea de supraveghere principală să o (îl) pună în aplicare fără întârziere. În consecință, autoritatea de supraveghere principală și alte autorități de supraveghere vizate vor trebui să suspende instrumentarea cazului până la emiterea unei astfel de decizii obligatorii urgente sau a unui aviz urgent.

263. Odată ce CEPD emite un aviz urgent sau o decizie obligatorie urgentă, procedura ghișeului unic poate reîncepe, iar efectele produse de procedura de urgență vor trebui să fie luate în considerare în cadrul procedurii ghișeului unic. Cu toate acestea, ar trebui să se considere că autoritatea de supraveghere principală trebuie să își adopte decizia finală în temeiul unui astfel de aviz urgent al CEPD sau al unei decizii obligatorii urgente într-un termen foarte limitat stabilit de CEPD de la caz la caz (de exemplu, două săptămâni sau o lună), tocmai din cauza caracterului urgent al chestiunii, astfel cum a fost aprobat de CEPD.
264. Autoritatea de supraveghere principală și celelalte autorități de supraveghere vizate sunt cele mai în măsură să stabilească dacă aspectele abordate de procedura OSS în curs au fost pe deplin acoperite de decizia finală a autorității de supraveghere principale adoptată pe baza deciziei obligatorii urgente a CEPD sau a avizului urgent al CEPD sau dacă există chestiuni nesoluționate.
265. În primul caz, procedura ghișeului unic se va încheia în urma adoptării deciziei finale de către autoritatea de supraveghere principală, care va fi urmată de etapele procedurale reglementate în temeiul articolului 60 alineatele (7)-(9), după caz. Aceasta ar putea însemna că, întrucât chestiunea este închisă, autoritatea de supraveghere principală nu va comunica niciun proiect de decizie în conformitate cu articolul 60 alineatul (3)⁹⁷. În cazul în care există și alte aspecte care trebuie abordate în plus față de cele care au făcut obiectul avizului urgent sau al deciziei obligatorii urgente, autoritatea de supraveghere principală va trebui să identifice în mod clar care aspecte din proiectul său de decizie urmează să fie abordate în cadrul actualei proceduri OSS și care au fost soluționate prin intermediul deciziei obligatorii urgente sau al avizului urgent adoptat de CEPD. Într-un astfel de caz, actuala procedură prevăzută la articolul 60 se va relua după ce autoritatea de supraveghere principală a adoptat și a notificat decizia sa finală, din etapa în care a fost suspendată din cauza procedurii de urgență.

⁹⁷ În orice caz, opiniile celorlalte autorități de supraveghere vizate au fost deja exprimate prin intermediul deciziei obligatorii urgente sau al avizului urgent adoptat de CEPD.

GHID DE REFERINȚĂ RAPIDĂ

I. INTRODUCERE

Prezenta anexă se bazează pe RGPD și pe orientările CEPD privind articolul 60 și ar trebui citită împreună cu secțiunile relevante ale acestora pentru orice chestiune de interpretare juridică.

Prezentul document are scopul de a furniza informații de referință rapidă cu privire la procedurile legate de cooperarea dintre autoritatea de supraveghere principală (LSA) și celelalte autorități de supraveghere vizate (CSA) în cazul prelucrării transfrontaliere. În consecință, documentul este structurat în conformitate cu succesiunea etapelor care trebuie parcurse în cadrul unei proceduri prevăzute la articolul 60, prin evidențierea atât a obligațiilor legale, cât și a celor mai bune practici comune, astfel cum se prevede în GDL menționat.

În ceea ce privește faza anterioară începerii unei proceduri prevăzute la articolul 60, în special în ceea ce privește determinarea autorității de supraveghere principale și verificarea preliminară a cazurilor, ar trebui să se facă trimitere la WP244 rev.01 și la celelalte orientări relevante.

Principalele faze ale unei proceduri OSS sunt prezentate mai jos:

FAZA 0: decizia privind rolul de AS PRINCIPALĂ

Aceasta se referă la confirmarea faptului că are loc o prelucrare transfrontalieră și la locul în care se află sediul principal sau sediul unic al operatorului/persoanei împuternicite de operator (articolul 56).

FAZA I: comunicarea reciprocă de informații relevante și investigarea

Articolul 60 alineatul (1)

Posibil articolul 60 alineatul (2):

asistență reciprocă și operațiuni comune

FAZA II: pregătirea deciziei

Articolul 60 alineatele (3)-(5)

FAZA III: adoptarea deciziei

Articolul 60 alineatele (6)-(10)

Posibil articolul 60 alineatul (2):

asistență reciprocă și operațiuni comune

Sistemul
informațional
al CEPD

Articolul 60
alineatul (12)

II. PROCEDURA PAS-CU-PAS

Faza I: comunicarea reciprocă de informații relevante și investigarea

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	Sistemul informațional al CEPD (IMI)
1a	Articolul 60 alineatul (1) – <i>Autoritatea de supraveghere principală cooperează cu celelalte autorități de supraveghere vizate [...] în încercarea de a ajunge la un consens. [...]</i>	Cine: autoritatea de supraveghere principală și autoritatea de supraveghere vizată, în egală măsură Când: pe parcursul întregii proceduri de cooperare Ce: - cooperarea obligatorie - Cooperarea activă (echitabilă și constructivă) pentru a preveni litigiile în încercarea de a ajunge la un consens (42)	- Autoritățile de supraveghere depun toate eforturile pentru a ajunge la un consens, ca obiectiv juridic (39); - Acțiunea consensuală ar trebui să fie regula (41); - Utilizarea tuturor instrumentelor posibile pentru a ajunge la un consens (40,42); - Selectarea celor mai potrivite abordări de cooperare pentru cazul de față (43); - Oferirea reciprocă a posibilității de exprimarea a opiniei (42); - Luarea în considerare a opiniilor celeilalte părți (42, 127).	
1b	Articolul 60 alineatul (1) – [...] <i>Autoritatea de supraveghere principală și autoritățile de supraveghere vizate își comunică reciproc toate informațiile relevante.</i>	Cine: autoritatea de supraveghere principală și autoritatea de supraveghere vizată, în egală măsură Când: pe parcursul întregii proceduri de cooperare, în timp util Ce: - comunicarea reciprocă obligatorie a tuturor informațiilor relevante cu privire la subiectul în cauză	- Comunicarea reciprocă a tuturor informațiilor (fapte și argumente juridice) necesare pentru a ajunge la o concluzie cu privire la caz (46); - Schimburi informale între autoritățile de supraveghere în stadii incipiente și discutarea unor posibile probleme, înainte de declanșarea unor măsuri formale, pentru a crește probabilitatea de a se ajunge la un consens (55-57);	Articolul 60 Consultarea informală

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	Sistemul informațional al CEPD (IMI)
		- Schimbul de documente și opinii necesare înainte de prezentarea proiectului de decizie	- Comunicarea reciprocă de informații ar trebui să fie adecvată și proporțională pentru a permite autorităților de supraveghere să își îndeplinească rolul (47); - Pentru autoritatea de supraveghere principală: informații relevante în relația cu operatorul/persoana împuternicită de operator (constatări, rapoarte, schimburi cu organizația) (48-50); - Pentru autoritatea de supraveghere vizată: informații relevante privind cazul (plângerea, corespondența suplimentară, notificarea privind încălcarea securității datelor, eventualele constatări suplimentare etc.) (50); - Transmiterea datelor cu caracter personal numai dacă acest lucru este necesar pentru tratarea cazului (51); - Semnalarea aspectelor specifice ca fiind confidențiale pentru a îndeplini cerințele legale naționale (52).	
2	Articolul 60 alineatul (2) – Autoritatea de supraveghere principală poate solicita în orice moment altor autorități de supraveghere vizate să ofere	Cine: autoritatea de supraveghere principală	- Cererile pot acoperi: informații suplimentare din partea reclamantului; faptele care trebuie verificate; probele care trebuie colectate; inspecțiile care trebuie	Articolul 61 Asistență reciprocă Articolul 61 Asistență reciprocă voluntară

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	Sistemul informațional al CEPD (IMI)
	<i>asistență reciprocă în temeiul articolului 61 [...] în special în vederea efectuării de investigații [...]</i>	Când în orice moment înainte de transmiterea proiectului de decizie Ce: - posibilitatea de a solicita asistență reciprocă uneia sau mai multor autorități de supraveghere vizate, inclusiv pentru a investiga un caz transfrontalier în curs. - Astfel de solicitări respectă normele de la articolul 61 (motivele cererii; termene pentru răspuns). - Răspunsul autorităților de supraveghere vizate fără întârzieri nejustificate și nu mai târziu de 1 lună de la primirea cererii.	efectuate la sediul operatorului/persoanei împuternicite de operator(70-73).	
3	<i>Articolul 60 alineatul (2) – Autoritatea de supraveghere principală [...] poate desfășura operațiuni comune în temeiul articolului 62, în special în vederea efectuării de investigații [...].</i>	Cine: autoritatea de supraveghere principală Când: în orice moment înainte de transmiterea proiectului de decizie Ce:	- Operațiunea comună poate fi găzduită de autoritatea de supraveghere principală sau poate fi organizată de autoritatea de supraveghere principală și desfășurată într-unul sau mai multe state membre în care există sedii ale operatorului/persoanei împuternicite	Articolul 60 Consultarea informală Articolul 62 Operațiuni comune

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	Sistemul informațional al CEPD (IMI)
		- posibilitatea de a desfășura o operațiune comună pentru a investiga un operator sau o persoană împuternicită de operator stabilită într-un alt stat membru - Normele prevăzute la articolul 62 se aplică unei astfel de operațiuni comune	de operator relevante pentru cazul specific (79-80). NOTĂ: Articolul 60 alineatul (2) poate fi, de asemenea, invocat după încheierea procedurii ghișeului unic pentru a efectua controale în temeiul articolului 60 alineatul (10) (a se vedea mai jos) (74, 80).	

Faza II: Pregătirea deciziei

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
1a	Articolul 60 alineatul (3) – Autoritatea de supraveghere principală comunică fără întârziere informațiile relevante referitoare la această chestiune celorlalte autorități de supraveghere vizate.	Cine: autoritatea de supraveghere principală Când: fără întârziere Ce: - comunicarea către autoritățile de supraveghere vizate a informațiilor relevante cu privire la cazul de față	- Furnizarea rapidă de informații autorităților de supraveghere vizate, în funcție de circumstanțele cazului specific (87-88); - Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să aibă în vedere transmiterea proactivă și rapidă a unui calendar cu măsurile care trebuie luate până la transmiterea proiectului de decizie (89-90, 102); - După încheierea investigației, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să trimită un rezumat al rezultatelor către autoritățile de supraveghere vizate pentru a obține feedback din partea acestora într-un termen scurt și rezonabil. Autoritatea de supraveghere principală împărtășește evaluarea sa cu privire la feedbackul primit (94); - „Informațiile relevante” includ orice comunicări reciproce suplimentare privind aspecte controversate sau opinii divergente în conformitate cu obiectivul consensului (93-95); - Autoritatea de supraveghere principală poate împărtăși celorlalte autorități de supraveghere vizate domeniul de aplicare și principalele	Articolul 60 Consultarea informală

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
			concluzii ale proiectului de decizie înainte de transmiterea oficială a acesteia, pentru ca autoritățile de supraveghere vizate să contribuie la procedura generală (57, 93); - La pregătirea proiectului de decizie, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să ia în considerare opiniile exprimate în prealabil de către autoritățile de supraveghere vizate (93-94); - În cazuri simple, în care proiectul de decizie este explicit și/sau trebuie să facă obiectul unui schimb foarte redus de informații, informațiile relevante pot fi partajate numai împreună cu proiectul de decizie (104). NOTĂ: A se vedea faza 1, etapa 1b	
1b	Articolul 60 alineatul (3) – Autoritatea de supraveghere principală transmite fără întârziere un proiect de decizie celorlalte autorități de supraveghere vizate, pentru a obține avizul lor [...].	Cine: autoritatea de supraveghere principală Când: cât mai curând posibil, după colectarea tuturor faptelor și comunicarea reciprocă de informații și de opinii cu autoritățile de supraveghere vizate, ceea ce depinde	- Transmiterea unei obligații de diligență se aplică tuturor procedurilor OSS, inclusiv în situațiile în care: plângerea este retrasă în cursul unei proceduri A60 în curs; există o soluționare pe cale amiabilă; încălcarea a încetat; cazul urmează să fie închis; nu se are în	Articolul 60 Proiectul de decizie

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
		de complexitatea și particularitățile cazurilor. Ce: - transmiterea obligatorie a unui proiect de decizie către autoritățile de supraveghere vizate în toate cazurile prevăzute la articolul 60, în scopul consultării.	vedere nicio acțiune împotriva operatorului sau a persoanei împuternicite de operator sau în cazul în care autoritatea de supraveghere principală nu emite decizia finală (97-100); - Proiectul de decizie ar trebui să corespundă, ca formă și conținut, deciziei care urmează să fie adoptată în cazul respectiv și să conțină toate cerințele formale ale unei măsuri obligatorii din punct de vedere juridic (109-110, 114-117); - Proiectul de decizie ar trebui să aibă o formă scrisă, o formulare clară și lipsită de ambiguitate, să indice autoritatea de supraveghere emitentă, data eliberării, semnătura personalului autorizat al AS, trimiterea la dreptul la o cale de atac eficientă (109); - Proiectul de decizie ar trebui să conțină, de asemenea, o descriere a faptelor relevante, o motivare solidă și o evaluare juridică adecvată, astfel încât autoritățile de supraveghere vizate să înțeleagă pe deplin concluziile sale (104, 111, 113); - Proiectul de decizie ar trebui să stabilească în mod clar dacă se urmărește emiterea în temeiul	
		CAZ EXCEPȚIONAL: În cazul în care există factori care se suprapun, inclusiv observații transmise de autoritățile de supraveghere vizate sau observații suplimentare din partea operatorului/persoanei împuternicite de operator, autoritatea de supraveghere principală își poate retrage proiectul de decizie în perioada de 4 săptămâni de consultare prevăzută la articolul 60 alineatul (4), precizând în mod clar motivele, și poate transmite autorității (autorităților) de supraveghere vizate un nou proiect de decizie, cât mai curând posibil, și începe să curgă un nou termen (163).		

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
			articolului 60 alineatul (7), (8) sau (9). În cazul articolului 60 alineatul (9), ar trebui să fie clar ce anume va emite autoritatea de supraveghere principală și ce anume va emite autoritatea de supraveghere care a primit plângerea (227); - Termenul de patru săptămâni începe să curgă de la depunerea proiectului de decizie (103,135); - Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să se asigure că declanșează fluxul de lucru doar în zile lucrătoare și că termenul nu expiră în zilele de sărbătoare legală din UE (138). - Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să se asigure că proiectul de decizie respectă pe deplin normele naționale privind dreptul de a fi audiat și că măsurile luate în această privință sunt menționate în proiectul de decizie (105).	
1c	Articolul 60 alineatul (3) – [Autoritatea de supraveghere principală] ține seama în mod corespunzător de opiniile acestora	Cine: autoritatea de supraveghere principală Când: cât mai rapid posibil Ce:	- Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să reacționeze la opiniile furnizate de toate autoritățile de supraveghere vizate (129);	

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
		- luarea în considerare a opiniilor autorităților de supraveghere vizate cu privire la proiectul de decizie, pentru a ajunge la un rezultat consensual.	- Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să ofere explicații în legătură cu modul în care intenționează să țină seama în mod corespunzător de aceste opinii, cu opiniile cărora le va da curs și cele cărora nu le va da curs, inclusiv pentru că sunt contradictorii (129); - Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să țină seama în cea mai mare măsură de opiniile autorității de supraveghere vizate care a primit plângerea, deoarece acționează ca punct de contact pentru reclamant, iar această autoritate de supraveghere vizată ar putea fi obligată să adopte și să apere o decizie (130). NOTĂ: A se vedea faza I, etapa 1a, privind obținerea unui consens și faza II, etapa 1a, privind pregătirea proiectului de decizie	
2a	Articolul 60 alineatul (4) – în cazul în care oricare dintre celelalte autorități de supraveghere vizate exprimă, în termen de patru săptămâni după ce a fost consultată [...] o obiecție relevantă și motivată la proiectul de decizie [...].	Cine: autoritățile de supraveghere vizate recunoscute ca participante la procedura OSS Când: în termen de 4 săptămâni de la transmiterea proiectului de decizie de către autoritatea de supraveghere principală	- Obținerea unui consens ar trebui să aibă prioritate față de inițierea procesului de soluționare a litigiilor, astfel încât etapele anterioare ar trebui urmate cu atenție (133); - Autoritatea de supraveghere vizată ar trebui să își prezinte obiecția (obiecțiile) într-o singură	Articolul 60 Proiectul de decizie

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
		Ce: opțiunea de a transmite o obiecție relevantă și motivată privind proiectul de decizie. NOTĂ: A se vedea Orientările 9/2020 privind obiecția relevantă și motivată elaborate de CEPD.	transmitere, făcând distincție între diferitele obiecții (139); - Dacă autoritatea de supraveghere vizată dorește să își modifice informațiile transmise, poate face acest lucru în continuare în perioada de 4 săptămâni, prin ștergerea versiunii anterioare și încărcarea în IMI a uneia noi (139); - O aprobare sau o trimitere la o obiecție a unei alte autorități de supraveghere vizate nu constituie o obiecție relevantă și motivată. Fiecare autoritate de supraveghere vizată ar trebui să își prezinte apoi propria obiecție în conformitate cu orientările privind obiecția relevantă și motivată (142-145).	

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
2b	(...) autoritatea de supraveghere principală , în cazul în care nu dă curs obiecției relevante și motivate sau consideră că obiecția nu este relevantă sau motivată, sesizează mecanismul pentru asigurarea coerenței	Cine: autoritatea de supraveghere principală Când: cât mai curând posibil, după perioada de 4 săptămâni de consultare privind DD Ce: - transmiterea obligatorie a cazului către CEPD în temeiul articolului 65 alineatul (1) litera (a) dacă autoritatea de supraveghere principală nu dă curs obiecției relevante și motivate/nu identifică obiecția ca fiind o obiecție relevantă și motivată NOTĂ: A se vedea Orientările 9/2020 privind obiecția relevantă și motivată elaborate de CEPD.	- Obținerea unui consens ar trebui să aibă prioritate față de inițierea procesului de soluționare a litigiilor, astfel încât etapele anterioare ar trebui urmate cu atenție (133,149); - Ca răspuns la obiecția relevantă și motivată, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să transmită prima sa evaluare și să prezinte obiecția relevantă și motivată căreia intenționează să îi dea curs și în ce măsură va face acest lucru, inclusiv pe cea căreia nu intenționează să îi dea curs, și să își clarifice mai bine poziția, oferind totodată autorității (autorităților) de supraveghere vizate posibilitatea de a explica în continuare obiecțiile (146-149); - O astfel de cooperare suplimentară poate lua diferite forme, inclusiv organizarea de reuniuni sau utilizarea procedurilor de consultare informală (146, 159); - În urma explicațiilor autorității de supraveghere principale și în cazul în care opiniile contradictorii sunt doar marginale, autoritatea sau autoritățile de supraveghere vizate pot lua în considerare retragerea obiecției relevante și motivate. Într-o astfel de situație, autoritatea de	Articolul 65 Soluționarea litigiilor de către comitet

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
			supraveghere vizată ar trebui să declare în mod explicit că își retrage obiecția relevantă și motivată (147-149); - Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să documenteze această retragere și să notifice fără întârziere celelalte autorități de supraveghere vizate (148); - În cazul în care nu se ajunge la un consens, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să sesizeze CEPD cât mai curând posibil (151-153, 174, 181). NOTĂ: Dacă autoritatea de supraveghere principală dorește să dea curs unor obiecții, dar nu dorește să dea curs altor obiecții și/sau nu le consideră relevante și/sau motivate, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să prezinte un proiect revizuit în cadrul procedurii prevăzute la articolul 60 alineatul (5), în conformitate cu secțiunea următoare. → Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să indice în mod clar, printr-un schimb informal, care sunt obiecțiile pe care intenționează să le urmeze în cadrul proiectului de decizie revizuit și modul în care intenționează să facă acest lucru. În plus, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să indice	

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
			în mod clar care obiecții au fost constatate ca făcând obiectul unei posibile soluționări ulterioare a litigiilor în temeiul articolului 65 alineatul (1) litera (a) (154).	

3a	Articolul 60 alineatul (5) – În cazul în care intenționează să dea curs obiecției relevante și motivate formulate, autoritatea de supraveghere principală transmite celorlalte autorități de supraveghere vizate un proiect revizuit de decizie pentru a obține avizul acestora.	Cine: autoritatea de supraveghere principală Când: cât mai curând posibil (principiul buneii administrării) Ce: - transmiterea obligatorie a unui proiect revizuit de decizie către autoritățile de supraveghere vizate, numai în cazul în care autoritatea de supraveghere principală intenționează să dea curs unei obiecții relevante și motivate. NOTĂ: A se vedea faza II, etapa 1b, privind transmiterea proiectului de decizie	- Autoritățile de supraveghere principale i se interzice să transmită un proiect revizuit de decizie numai din cauza observațiilor sau a altor remarci (162-163 și Orientările 9/2020 ale CEPD); - În urma evaluării obiecției relevante și motivate, autoritatea de supraveghere principală ar trebui să indice în mod clar tuturor autorităților de supraveghere vizate intenția sa de a prezenta un proiect revizuit de decizie (169-170); - Intervalul de timp dintre obiecția relevantă și motivată și transmiterea unui proiect revizuit de decizie ar trebui să fie cât mai mic posibil și adecvat pentru procedura OSS (167-168); - Înainte de transmiterea oficială, autoritatea de supraveghere principală poate prezenta un proiect revizuit de decizie preliminar, prin intermediul consultării informale, pentru a se asigura că există un acord cu privire la modificările introduse și că se poate ajunge la un consens (170); - Proiectul revizuit de decizie ar trebui să abordeze pe deplin riscurile prezentate de proiectul de decizie inițial în ceea ce privește drepturile și libertățile	Articolul 60 Proiect revizuit de decizie
----	--	---	--	--

			fundamentale ale persoanelor vizate, astfel cum au fost identificate în obiecția relevantă și motivată (158).	
--	--	--	--	--

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
3b	Articolul 60 alineatul (5) – [...] Acest proiect revizuit de decizie face obiectul procedurii menționate la alineatul (4) pe parcursul unei perioade de două săptămâni.	Cine: autoritatea de supraveghere principală și autoritățile de supraveghere vizate recunoscute ca participante la procedura OSS Când: a se vedea etapa 2a/2b din faza II Ce: a se vedea etapa 2a/2b din faza II NOTĂ: În cazul în care nu este ridicată nicio obiecție relevantă și motivată, se aplică articolul 60 alineatul (6).	- Proiectul revizuit de decizie ar trebui considerat un instrument juridic diferit față de proiectul de decizie prezentat în temeiul articolului 60 alineatul (4) (183); - O autoritate de supraveghere vizată poate ridica o obiecție relevantă și motivată față de proiectul revizuit de decizie chiar dacă nu a formulat nicio obiecție cu privire la proiectul de decizie (183-184); - O autoritate de supraveghere vizată nu ar trebui să ridice o obiecție relevantă și motivată în legătură cu un proiect revizuit de decizie în cazul în care nu a existat nicio obiecție relevantă și motivată care să vizeze chestiunea specifică respectivă, iar autoritatea de supraveghere principală nu a revizuit proiectul de decizie cu privire la o astfel de chestiune (186). NOTĂ: A se vedea faza II, etapa 2a/2b privind transmiterea obiecției relevante și motivate CAZ EXCEPȚIONAL: În cazul în care există circumstanțe extraordinare, nemaîntâlnite anterior, în care autoritatea de supraveghere principală intenționează să	Articolul 60 Proiect revizuit de decizie

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
			dea curs unei obiecții relevante și motivate ridicate în cursul acestei ultime perioade de consultare care permite obținerea unui consens și evitarea sesizării CEPD dacă nu mai există un litigiu care urmează să fie soluționat, autoritatea de supraveghere principală poate transmite un proiect (re-)revizuit de decizie (176-180).	

Faza III: Adoptarea deciziei finale

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
1	Articolul 60 alineatul (6) – În cazul în care niciuna dintre celelalte autorități de supraveghere vizate nu a formulat obiecții la proiectul de decizie transmis de autoritatea de supraveghere principală în termenul menționat la alineatele (4) și (5), se consideră că autoritatea de supraveghere principală și autoritățile de supraveghere vizate sunt de acord cu proiectul de decizie respectiv, care devine obligatoriu pentru acestea.	Cine: autoritățile de supraveghere vizate recunoscute ca participante la procedura OSS Când: După 4 săptămâni de la prezentarea DD (60.4) sau după 2 săptămâni de la depunerea (ultimei) RDD (60.5) Ce: - Acord între autoritatea de supraveghere principală și autoritatea de supraveghere vizată privind proiectul de decizie/proiectul revizuit de decizie, în absența unor obiecții relevante și motivate - Caracterul obligatoriu al proiectului de decizie/proiectului revizuit de decizie în ceea ce privește autoritatea de supraveghere principală și autoritatea de supraveghere vizată → Proiectul de decizie/proiectul revizuit de decizie nu mai poate fi retras sau modificat, sub rezerva unor	- Nu este necesar să se acționeze; acordul este implicit în absența unei obiecții relevante și motivate (acord tacit) (188) - Decizia finală națională a autorității de supraveghere principale/autorității de supraveghere vizate [a se vedea 2a/2b] nu ar trebui să se abată de la proiectul de decizie/proiectul revizuit de decizie cu caracter obligatoriu (189-191) - Efect obligatoriu limitat la cazuri specifice și concrete abordate (196) - O autoritate de supraveghere vizată care intenționează să participe la procedură în această etapă ar trebui să aibă în vedere inițierea unei proceduri OSS separate (în caz contrar, aceasta se va supune automat obligațiilor prevăzute de proiectul de decizie/proiectul revizuit de decizie). (192-195) - Textul/concluziile proiectului de decizie/proiectului revizuit de decizie cu caracter obligatoriu poate/pot fi reutilizat(e) pentru procedura OSS ulterioară (același operator sau	

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
		circumstanțe excepționale. (187; 191)	operator diferit, aceeași încălcare) dacă acest lucru poate accelera tratarea cazului. (197-198)	
2a	Articolul 60 alineatul (7) – (I) Autoritatea de supraveghere principală adoptă decizia și o notifică sediului principal sau sediului unic al operatorului sau al persoanei împuternicite de operator, după caz, și informează celelalte autorități de supraveghere vizate și comitetul cu privire la decizia în cauză, incluzând un rezumat al elementelor și motivelor relevante.	Cine: autoritatea de supraveghere principală Când: Cât mai curând posibil de la caracterul obligatoriu în temeiul articolului 60 alineatul (6) (principiul bunei administrări) (206) / NOTĂ: în termen de 1 lună de la decizia obligatorie a CEPD în temeiul articolului 65 alineatul (1) litera (a) (206) CAZ EXCEPȚIONAL: Suprapunerea constrângerilor în această perioadă (de exemplu, jurisprudența/legislația UE relevantă) poate impune autorităților de supraveghere principale să se abțină de la adoptarea unei decizii naționale finale și să transmită un nou proiect de decizie autorităților de supraveghere vizate, după informarea acestora (207) Ce: - adoptarea deciziei finale naționale (203-205; 230-235)	- Furnizarea unei copii complete a deciziei naționale finale (în conformitate cu dreptul intern) pentru operator/persoana împuternicită de operator (210) - De asemenea, informarea operatorului/persoanei împuternicite de operator cu privire la obligațiile care îi revin în temeiul articolului 60 alineatul (10) (214) - Utilizarea câmpurilor „Decizie finală” din IMI pentru a informa alte autorități de supraveghere vizate și CEPD cu privire la decizia finală națională (211-212) - Utilizarea câmpurilor „Decizie finală” din IMI pentru a furniza un rezumat al faptelor și motivelor altor autorități de supraveghere vizate și CEPD (215-216) - Se recomandă, de asemenea, ca o copie a deciziei finale naționale în limba engleză să fie pusă la dispoziția autorităților de supraveghere vizate, prin intermediul IMI (217)	Articolul 60 Decizia finală

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
		- Notificare deciziei naționale finale către sediul operatorului/persoanei împuternicite de operator (în temeiul dreptului intern) (208-209) - Informarea altor autorități de supraveghere vizate și a comitetului cu privire la decizia finală națională - Rezumatul faptelor și motivelor deciziei		
2b	Articolul 60 alineatul (7) – (II) <i>Autoritatea de supraveghere la care a fost depusă plângerea informează reclamantul cu privire la decizie.</i>	Cine: autoritatea de supraveghere vizată care a primit o plângere abordată în decizia obligatorie în temeiul articolului 60 alineatul (6) sau al articolului 65 alineatul (1) litera (a), în care autoritatea de supraveghere principală ia măsuri cu privire la plângere Când: cât mai curând posibil (principiul bune administrări) în urma informațiilor furnizate de autoritatea de supraveghere principală cu privire la adoptarea deciziei finale naționale Ce: informarea reclamantului cu privire la decizia națională finală adoptată de autoritatea de supraveghere principală	- Reclamantului ar trebui să i se furnizeze informații în conformitate cu legislația și practicile naționale (213) - Reclamantul ar trebui să fie informat că dreptul la o cale de atac (dacă există) care urmează să fie exercitat în statul membru al autorității de supraveghere principale (dreptul intern) (213)	Articolul 60 Decizia finală

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
3	Articolul 60 alineatul (8) – Prin derogare de la alineatul (7), în cazul în care o plângere este refuzată sau respinsă, autoritatea de supraveghere la care s-a depus plângerea adoptă decizia, o notifică reclamantului și informează operatorul cu privire la acest lucru	Cine: autoritatea de supraveghere vizată care a primit o plângere abordată în decizia obligatorie în temeiul articolului 60 alineatul (6) sau al articolului 65 alineatul (1) litera (a), în cazul în care plângerea este refuzată sau respinsă (218-219; 236-238) Când: cât mai curând posibil (principiul bunei administrări), cu respectarea caracterului obligatoriu prevăzut la articolul 60 alineatul (6)/în termen de o lună de la data la care apare obligativitatea prevăzută la articolul 65 alineatul (1) litera (a) Ce: - Adoptarea unei decizii naționale finale de refuzare/respingere a plângerii (dreptul intern) (221-225; 228-229) - Notificarea deciziei naționale finale reclamantului (dreptul intern) (219; 226) - Informarea operatorului cu privire la decizia națională finală (dreptul intern) (220) - Informarea altor autorități de supraveghere vizate și a	- Autoritatea de supraveghere vizată se poate baza pe autoritatea de supraveghere principală pentru a transmite operatorului/persoanei împuternicite de operator informații privind decizia finală națională (239) - Utilizarea câmpurilor „Decizie finală” din IMI pentru a informa alte autorități de supraveghere vizate și CEPD cu privire la decizia finală națională (240) - Utilizarea câmpurilor „Decizie finală” din IMI pentru a furniza un rezumat al faptelor și motivelor altor autorități de supraveghere vizate și CEPD (240) - Operatorul/persoana împuternicită de operator ar trebui să fie informat(ă) că dreptul la o cale de atac (dacă există) urmează să fie exercitat în statul membru al autorității de supraveghere vizate (dreptul intern) (239) - O copie a deciziei finale naționale în limba engleză poate fi, de asemenea, pusă la dispoziția autorităților de supraveghere vizate, prin intermediul IMI (240)	Articolul 60 Decizia finală

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
		comitetului cu privire la decizia finală națională - Rezumatul faptelor și motivelor deciziei		
4a	Articolul 60 alineatul (9) – (I) în cazul în care autoritatea de supraveghere principală și autoritățile de supraveghere vizate sunt de acord să refuze sau să respingă anumite părți ale unei plângeri și să dea curs altor părți ale plângerii respective, se adoptă o decizie separată pentru fiecare dintre aceste părți.	Cine: autoritatea de supraveghere principală și autoritatea de supraveghere vizată sunt obligate prin acord [în temeiul articolului 60 alineatul (6)]/prin decizie [în temeiul articolului 65 alineatul (1) litera (a)] de a refuza/respinge parțial o plângere și de a da curs parțial unei plângeri (241-242) Când: cât mai curând posibil (principiul bunei administrări), cu respectarea caracterului obligatoriu prevăzut la articolul 60 alineatul (6)/în termen de o lună de la data la care apare obligativitatea prevăzută la articolul 65 alineatul (1) litera (a) Ce: - adoptarea unor decizii finale naționale separate de către autoritatea de supraveghere principală și autoritatea de supraveghere vizată cu privire la		

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
		rezultate diferite în ceea ce privește aceeași plângere (242)		
4b	Articolul 60 alineatul (9) – (II) Autoritatea de supraveghere principală adoptă decizia pentru partea care vizează acțiunile referitoare la operator, o notifică sediului principal sau sediului unic al operatorului sau al persoanei împuternicite de operator de pe teritoriul statului membru în cauză și informează reclamantul cu privire la acest lucru.	Cine: autoritatea de supraveghere principală care dă curs unei părți a unei plângeri referitoare la operator Când/Ce: A se vedea etapa 2a pentru autoritatea de supraveghere principală NOTĂ: Autoritatea de supraveghere principală trebuie să informeze reclamantul cu privire la decizia națională finală pe care a adoptat-o (243)	A se vedea etapa 2a pentru autoritatea de supraveghere principală NOTĂ: Autoritatea de supraveghere principală se poate baza pe autoritatea de supraveghere vizată pentru a transmite reclamantului informații privind decizia finală națională (243)	Articolul 60 Decizia finală
4c	Articolul 60 alineatul (9) – (III) [...] autoritatea de supraveghere a reclamantului adoptă decizia pentru partea care vizează refuzarea sau respingerea plângerii respective, o notifică reclamantului și informează operatorul sau persoana împuternicită de operator cu privire la acest lucru	Cine: autoritatea de supraveghere vizată care a refuzat sau a respins o parte a reclamației Când/Ce: A se vedea etapa 3 pentru autoritatea de supraveghere vizată	A se vedea etapa 3 pentru autoritatea de supraveghere vizată	Articolul 60 Decizia finală
5a	Articolul 60 alineatul (10) – (I) În urma notificării deciziei			

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
	autorității de supraveghere principale în temeiul alineatelor (7) și (9), operatorul sau persoana împuternicită de operator ia măsurile necesare pentru a se asigura că activitățile de prelucrare sunt în conformitate cu decizia în toate sediile sale din Uniune.	Cine: operatorul/persoana împuternicită de operator Când: după notificarea de către autoritatea de supraveghere principală a deciziei finale naționale în temeiul articolului 60 alineatul (7) sau al articolului 60 alineatul (9) (244-245)		
5b	Articolul 60 alineatul (10) – (IIa) Operatorul sau persoana împuternicită de operator notifică măsurile luate în vederea respectării deciziei autorității de supraveghere principale [...]	Ce: luarea și notificarea măsurilor de asigurare a conformității cu decizia finală națională a autorității de supraveghere principale (243; 246-248)		
5c	Articolul 60 alineatul (10) – (IIb) [autoritatea de supraveghere principală], care informează celelalte autorități de supraveghere vizate.	Cine: autoritatea de supraveghere principală Când: cât mai curând posibil după notificarea de către operator/persoana împuternicită de operator (249) Ce: informarea autorităților de supraveghere vizate cu privire la măsurile luate de operator/persoana împuternicită de operator	- Autoritatea de supraveghere principală ar trebui să ia în considerare posibilitatea de a furniza autorităților de supraveghere vizate evaluarea măsurilor luate de operator/persoana împuternicită de operator (249) - Autoritatea de supraveghere principală poate solicita asistență reciprocă din partea autorităților de supraveghere vizate în temeiul articolului 60 alineatul (2) pentru a verifica conformitatea operatorului/persoanei	

	Cerințe juridice	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
			împuternicite de operator la sediile relevante (62; 69; 74; 80)	

ARTICOLUL 60 ALINEATUL (11) - PROCEDURA DE URGENȚĂ

	Cerințe	Cine, când și ce	Recomandări și bune practici	IMI
U	Articolul 11 – În cazul în care, în circumstanțe excepționale, o autoritate de supraveghere vizată are motive să considere că există o nevoie urgentă de a acționa în vederea protejării intereselor persoanelor vizate, se aplică procedura de urgență prevăzută la articolul 66.	Cine: autoritățile de supraveghere vizate și autoritatea de supraveghere principală Când: în orice moment în cursul unei proceduri OSS, dacă se aplică circumstanțe excepționale Ce: aplicarea procedurii de urgență în temeiul articolului 66 NOTĂ: Decizia obligatorie a CEPD în cadrul procedurii de urgență în temeiul articolului 66 alineatul (3) poate implica adoptarea unei decizii finale naționale fără proiect de decizie/proiect revizuit de decizie (265)	- Autoritățile de supraveghere ar trebui să ia în considerare diverși factori, în special stadiul în care se află procedura OSS, înainte de a invoca nevoia urgentă de a acționa (252-259) - Autoritățile de supraveghere vizate și autoritățile de supraveghere principale ar trebui să analizeze împreună cele mai bune modalități de a reflecta rezultatul procedurii prevăzute la articolul 66 în procedura OSS în curs (260-265)	Articolul 66 Măsuri provizorii adoptate Articolul 66 Avizul/Decizia de urgență a CEPD